

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

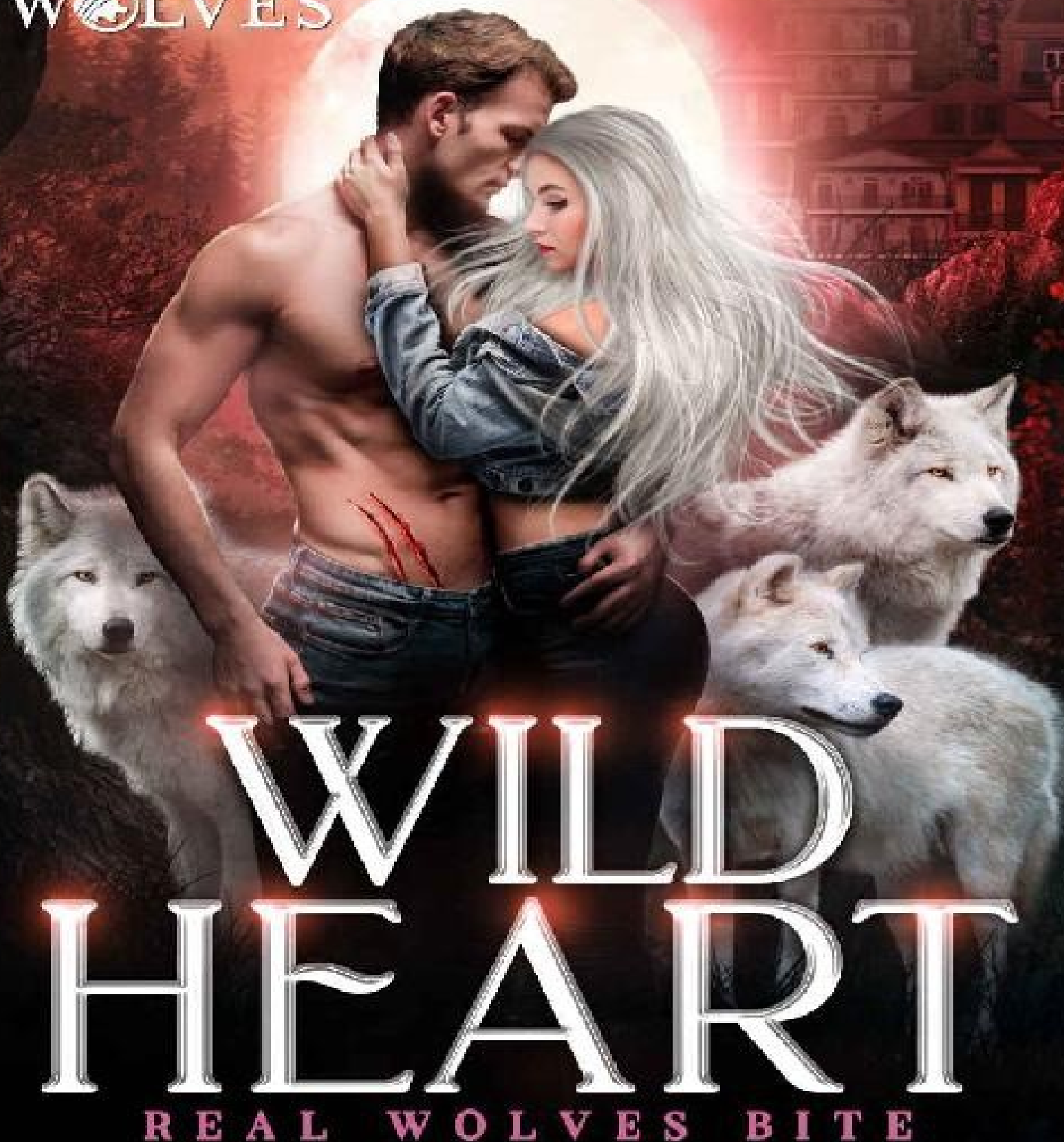
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KINGDOM OF
WOLVES

C.R. JANE & MILA YOUNG
USAT AND INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHORS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

VAHŞİ KALP

KURTLAR KRALLIĞI

C.R. JANE
MILA YOUNG

İÇİNDEKİLER

Okur Grubumuza Katılın Kurtlar

Krallığı Serisi

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Vahşi Kız

Kırık Ruhlar Okulu'na Kısa Bir Bakış Telif

Hakkı

Bölüm 1

C.R. Jane'in Kitapları

C.R. Jane Hakkında

Mila Young'ın

Kitapları Mila Young

Hakkında

Aura

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması ve ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İzinler için iletişime geçin:

crjaneauthor@gmail.com

milayoungarc@gmail.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya kurgu ürünüdür yazarın hayal gücü veya kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

OKUYUCU GRUBUMUZA KATILIN

C.R. Jane'in Facebook okur grubu C.R.'s Fated Realm'e katılarak onunla g¼ncel kalın. Sorular sorun, yeni kitaplara/serilere ilk bakışları alın ve diğerk kitapseverlerle eğlenin!

[C.R. Jane'in Grubuna Katılın](#)

Mila Young'ın Wicked Readers Group'una katılarak Mila ve diğerk okurlarla kitapları hakkında doğrudan sohbet edin, çekilişlere katılın ve genel olarak çok eğlenin!

[Mila'nın Grubuna Katılın](#)

KURTLAR KRALLIĞI SERİSİ

C.R. JANE VE MILA YOUNG'DAN

Vahşi Ay
Vahşi
Kalp Vahşi
Kız

Bu hikayeler Kurtlar Krallığı'nın ortak dünyasında geçiyor, ancak serimiz Rune'un alfabalarıyla devam eden hikayesini takip edecek.

KINGDOM OF
WOLVES

VAHŞİ KALP

Kader arkadaşımđan kaçtım.

Güvende olacağını düşünöğüm ıssız bir yere gittim. Ve bir şekilde kendimi burada buldum.

Amarok'un sırları var. Ve burası şekil değıştirenlerle dolu bir kasaba. Tam da kaçmaya çalıştığım şey.

Benim gelişim bu kasabanın son yüzyıldır sahip olduğı kırılğan huzuru bozdu. İki sürü arasında savaş yaklaşıyor ve bunu durdurabilecek tek kişi benmişim gibi görünüyor. Kasabadaki iki alfa beni ele geçirmeye kararlı.

Ama bir katil de aynı şeyi istiyor.

Ben mi? Ben sadece içimde ne varsa serbest bırakılmasını istiyorum.

Wilder ve Daxon gibi ben de kendi sırlarımı taşıyorum, kader arkadaşımın beni bırakmasını imkânsız kılan sırlarımı.

Bana vahşı derler.

Ama ben sadece özgür olmak istiyorum.

I Eve'in yanına tökezledim ve ellerimi çılgınca boynundaki açık deliğe koydum, sanki bu gerçekten yardımcı olacakmış gibi. Öldüğünü anlamak için doktor olmama gerek yoktu.

Yardım için çılgılık attım, sesim kısılana kadar susmadım. Hangi cehennemdeydi Herkes mi? Bir şey boynundan büyük bir parça koparmış gibi görünüyordu. Yaradan hâlâ kan akıyordu, yani bu yeni bir cinayetti. Ayaklarımın altındaki zemini kaplamıştı ve ellerimin her yerindeydi. Bunu ne tür bir yaratık yapmış olabilirdi? Gördüğüm hiçbir kurt ısırığına benzemediği kesindi.

Tekrar çılgılık atmak için ağzımı açtım ama tam o sırada arkamdaki ormanda bir yerden bir dal kırıldı. Ağır nefes alan birinin sesini duyduğumda tüylerim diken diken oldu. Korku filmlerinden fırlamış bir şeyin içine düşmüştüm. Arkamdan saldırılmasını istemediğim için etrafımda döndüm ama ormanda alışılmadık derecede soğuk bir rüzgâr eserken ağaçların ve çalılıarın sallanan dalları dışında olağan dışı bir şey görmedim.

Daha fazla dal kırıldı ve çalılıarın arasından dev bir gölge fırladı, ağaçlardan ve patikadan uzakta korunurken varlığını anlayabileceğim kadar yaklaştı. Gerçekten de bir tür gölge yaratığıydı. Korkunç büyüklükte olması ve parlıyormuş gibi görünen gözleri dışında hiçbir şey seçemiyordum.

Geriye doğru tökezledim, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken kanlı ellerimi uzattım. *Kahretsin*, neden kendi kurdumun yanında bu kadar değersiz olmak zorundaydım?

Canavardan alçak bir hırıltı yükseldi. Etrafımda yankılandı, derime işledi ve midemde korku spazmları yarattı. Kaşıntı hissi uzuvlarıma yayılmaya başladı, o kadar yoğun ki, kendimi saldırıya hazırlarken bile derimi kaşıma dürtüsüne karşı koyuyordum.

Karnımda bir şey zonkladı, bir, iki ve sonra üçüncü kez. Sanki bir şey beni içimden bıçaklıyormuş gibi hissettim. Bu his o kadar yoğun ve garipti ki, geriye doğru patıkaya düştüm, yerdeki gevşek taşlar derimi kazıyor ve kesiyordu.

Gölge yaratık keskin bir viyaklama sesi çıkardı ve gözden kayboldu. Ormanın derinliklerine doğru ilerlemekle kalmamış, kelimenin tam anlamıyla yok olmuştu. Bir saniye önce oradaydı, bir saniye sonra yok oldu.

Zonklama hissi durmuştu ama vücudum kesin ölümden kurtulmanın verdiği adrenalinle titriyordu. Etrafımdaki diğer şeylerin tekrar farkına vardığımda nefesim kesiliyordu. Parmak uçlarıma değen kan, bağırış sesleri ve patikanın ilerisinde bir yerden yaklaşan ayak sesleri gibi.

Yardım edebilecek biri olduğunu ve başka bir şey olmadığını umarak ayağa kalkmaya çalıştım. Birden

Yol ileride kıvrılıyordu ve hırıltılı gri bir kurt ağzı hırıltıyla kıvrılmış bir şekilde bana doğru hızla yaklaştığında sıçradım. Daha sonra kasabada gördüğümde belli belirsiz tanıdığım birkaç kişi belirdi. Eve'in cesedinin başında durduğumu görünce hepsi olduğu yerde durdu. Kurt sinsice ilerledi ve bir kez daha hırladı.

Eve'in cesedinin hemen yanında kanlar içinde dururken neye benzediğimi geç de olsa fark ettim.

Ellerimi valvarırcasına kaldırdım. "Onu daha yeni buldum. Yardım çağırıyordum," diye bağırdım. "Yemekleri getiriyordum." Aptal gibi yere düşen yemek tepsisini gösterdim ve bunun onları masumiyetime ikna edebileceğini umdum.

Adamlardan biri yaklaşmakta olan kurda bir şeyler havladı ve kurt hareket etmeyi bıraktı. Adam Eve'in yanına koştu ve nabzını kontrol etti. "Ölmüş," dedi diğerlerine, hepsinin yüzünde çeşitli keder ifadeleri vardı.

"Hayır," diye soluk soluğa bağırdı kadınlardan biri. Başını diğer adamın omzuna gömdü, orta yaşlı bir adamdı, büyük boy bir fanila giyiyordu ve saçları tuz ve biberle kaplanmıştı. Bana dik dik baktı, göz bebekleri tehditkâr bir şekilde büyüyordu, sanki bir numaralı düşman olmuştum.

"Kasabadaki yeni kız sensin, değil mi?" dedi kabaca.

Yutkundum ve tehlike tehdidinin geçmediğini hissederek bir adım geri çekildim. Eve'i muayene eden adam ayağa kalktı, yüzü acılıydı. Gözleri benimkilere kaydı ve gözlerinin değişmesini izledim. Elleri uzun pençelere dönüştü.

"Lütfen, benim bununla hiçbir ilgim yok," diye fısıldadım.

Hırladı, gözleri vahşiydi. Belli ki kurdunun kontrolünü kaybetmişti. Eski sürümdeki deneyimlerimden biliyordum ki bu olduğunda her şey yokuş aşağı giderdi.

Bir hırıltı havayı yardı ve aniden Wilder dişlerini göstererek önümde durdu. Bir Lycan kurdu olarak, bana saldırmak üzere olan ısırılmış kurdun aksine, sadece dolunayda değişebiliyordu ama Wilder hâlâ hesaba katılması gereken bir güçtü. Gücünün havada yankılandığını hissedebiliyordunuz. Kontrolünü kaybeden adam hemen bakışlarını kaçırdı ve boğazını açarak önümüzde dizlerinin üzerine çöktü. Wilder ona doğru sinsice ilerledi ve bir kez daha hırladı. Diğer iki kişi de dizlerinin üzerine çökmüştü ve boğazları açık bir şekilde aşağıya bakıyorlardı. Geçmişte hep yaptığım gibi, benim de aynı şeyi yapma dürtüsüne sahip olmam gerektiğini fark etmem bir saniye sürdü. Geriye dönüp baktığımda, buraya geldiğimden beri Wilder ve Daxon'la da zaman zaman bunu yapmıştım.

Şu anda bunu yapmak için bir çekim hissetmiyor olmam kesinlikle ilginç bir gelişmeydi. Uzaklardan bir motosikletin hırıltısını duydum ve saniyeler gibi gelen bir süre içinde Daxon aniden oradaydı, Wilder'ın diğer ısırılmış kurda doğru ilerlemesini engelliyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Daxon Wilder'a hırladı. Gözleri insandan kurda doğru gidip gelirken büyülenmiş gibi onu izledim. Kendini kontrol etmeye çalışıyordu ve herkesin iyiliği için bunu başarmasını umuyordum. Ne Wilder ne de Daxon Eve'in acil sorununu fark etmiş gibi görünüyordu. Bakışlarım Eve'in cansız bedenine geri döndüğünde kalbim göğsümde sıkıştı. Gözlerini kocaman açmış gökyüzüne bakıyordu. Neredeyse şok olmuş gibiydi. Onun iyiliği için saldırının beklenmedik ve hızlı olmasını umuyordum.

Daxon ve Wilder hâlâ saçma sapan bir çekişme yaşıyorlardı ve diğer üç kasaba sakini, işler ciddileşirse kaçmaya hazırlanıyormuş gibi gergin bir şekilde birbirlerine bakıyorlardı.

"Halkının kontrolünü mü kaybediyorsun, Dax?" Wilder alaycı bir tavırla sordu.

Daxon hâlâ yerde diz çökmüş titreyen üç kişiye küçümseyen bir bakış fırlattı. Dişlerini sıkarak, "Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi.

"O zaman Conley neden Rune'a saldırmak üzereydi?" diye sordu Wilder, parmağıyla sert bir

şekilde adamı işaret ederek

Soru.

Daxon'ın yüzü karardı. Altın rengi bakışları soğuk, tüyler ürpertici bir hal aldı. Onu hiç böyle görmemiştim. Gözleri genellikle sıcak, şefkatli ve tatlıydı... beni ormanda takip ettiği zamanlar hariç. Önümdeki adam bir yabancıydı. Bakışlarında bir şey oynuyordu, neredeyse deliliğe dair bir ipucu, midem korku ve şehvet karışımıyla çalkalanıyordu.

Muhtemelen bu konuda bir terapistle konuşmam gerekiyordu.

Daxon'ın bakışları kısa bir süreliğine benimkilere kaydı ve sanki iyi olduğumdan emin olmak istercesine beni incelerken yumuşadı. Bunu nasıl söyleyebildiğini bilmiyordum. Her yerim kan içindeydi.

Her ne gördüyse, yere yığılmayacağım konusunda onu rahatlatmaya yetmiş olmalıydı çünkü Daxon'ın yüzü Conley'le yüzleşmek için döndüğünde önceki korkunç, ölümcül yabancıya dönüştü. Daxon sanki bir avmış gibi ona doğru yaklaştı. Conley o anda tir tir titreyen bir karmaşa içindeydi. Daxon onun önünde çömeldi, sağ elindeki tırnakları Conley'nin gösterdiğinden çok daha uzun, siyah uçlu keskin pençelere dönüştü. Daxon'ın Conley'nin çenesini kavrayışını dehşet içinde izledim, bunu yaparken Conley'nin yüzünden küçük kan damlaları dökülüyordu.

"Rune'a saldıracak mıydın?" Daxon şimdiye kadar duyduğum en korkutucu ses tonuyla mırıldandı. Conley'nin pantolonunun önü, Daxon'ın yapmak üzere olduğu şeyden duyduğu korkuyla altını ıslatırken karardı.

Wilder bu manzara karşısında homurdandı ve ardından kadın acınası bir çığlık attı. Bu beni kendime getirmeye yetti.

"Daxon," diye bağırdım, Wilder'ın bedeninin etrafından dolanarak ona doğru koştum. "Eve'in öldüğünü fark etmedin mi?" Pençeli elini Conley'nin yüzünden çekerken sesim bir çığlığa dönüştü.

Daxon ayağa kalkmadan önce Conley'i yere atmak için diğer kolunu kullandı. Wilder beni arkamdan sıkıştırırken sıcaklığını hissedebiliyordum.

Daxon'ı yanıma çekerken Wilder'ın kucağına geri dönme isteğime direndim. Daxon'a, aslında ikisine de hâlâ öfkeli olmama rağmen, kendimi ikisinin de dokunuşlarını arzularken buldum.

Sadece durum yüzünden, dedim kendi kendime, başka hiçbir şeyi kabul edemiyordum... kendi kafamda bile.

Elimi Daxon'dan çektim ve göz açıp kapayıncaya kadar Eve'in bedeninin yanında durdu. Beni şaşırtan bir nezaketle Eve'in yanağını usulca okşadı ve gözlerini kapattı. Sonra ayağa fırladı ve o güne kadar duyduğum en kederli ulumayı çıkardı. Saf bir kalp kırıklığının sesiydi. Diğer üçü de onun ulumalarını yankıladı ve sonra piknik için büyük bir insan kalabalığının toplandığını tahmin ettiğim uzaklardan daha fazla ses duydum. Köşede daha fazla insan belirdiğinde yanağımdan bir damla yaş süzüldü, hepsinde saf bir yıkım vardı.

Daxon'ın ulumaları sustu ve tüm vücudu titredi. Kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi uzun bir nefes verdiğini duydum. Kalabalık büyüdükçe, benden sadece birkaç metre uzaktayken, mırıltıları daha da arttı. Gözleri Eve'den benim kanla kaplı halime kaydı, gözlerinde dayanılması zor suçlamalar vardı.

Kalabalığın içinden bir çığlık daha yükseldi, bu ses her nasılsa duyduğum diğerlerinden daha fazla acıyla doluydu. Gözleri Eve'inkilerle aynı renk ve şekilde olan bir kadın kalabalığın arasından kendine yol açtı. Eve'in yanına yığılırken insanlık dışı bir feryat kopardı, dev hıçkırıklar vücudunu sararken yüzünü Eve'in göğsüne gömdü.

Eve'in annesi olmalı. Hissetmemem gereken bir utanç içimde akıp gidiyordu. Sanki herkesin suçlamaları ve varsayımları içime işliyordu... sanki bir şekilde

yanlış bir şey yaptım.

Daxon kalabalığın içindeki adamlardan birine parmağını şıklattı ve adam gelip ağlayan, öfkeli kadını teselli ederken Daxon dikkatini tekrar bana verdi.

"Rune," dedi yumuşak bir sesle, kelimeler havada ağırlaşmıştı. Hıçkıra hıçkıra ağladım.

"Ben de yemeği teslim etmeye geliyordum," diye fısıldadım, yarım ağızla arkamda, biftek tepsisinin hâlâ yola saçılmış olduğu bir yeri işaret ettim. Wilder şimdi tam arkama geçmiş, vücudu neredeyse benimkini kucaklayacak hale gelmişti. Onun sıcaklığına rağmen titriyordum. "Burada yatıyordu, çoktan ölmüştü." Kendimi toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Ormanda bir şey vardı, bir yaratık. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Tam şuradaydı," diye açıkladım, gölge şeyin olduğu yeri göstererek.

Wilder bir anda benden uzaklaştı ve işaret ettiğim yere doğru ilerlemeye başladı. Onun ve Daxon'ın bu kadar hızlı hareket etmesine alışmamın ne kadar süreceğini merak ediyordum. Alistair de dahil olmak üzere eski sürümdeki hiç kimse böyle bir hız göstermemişti. Wilder havayı kokladı ve tiksintiyle burnunu kırıştırdı. "Kükürt ve duman gibi kokuyor," diye yorumladı ormanın derinliklerine doğru ilerlerken. Gölge şeyin her an ortaya çıkacağından emin bir şekilde onu izlerken endişeyle midem bulandı. Daxon önümden hiç ayrılmamıştı. Kalabalığı sert gözlerle izliyordu, sanki benim hakkımda konuşmaya devam etmeleri için onlara meydan okuyordu. Muhtemelen onu az önce gözden kaybolan Wilder'in peşinden göndermeliydim ama kalabalığın üzerime gelmesini engelleyen tek şeyin Daxon'ın varlığı olduğuna dair içimde bir şüphe vardı. "Bu Eve'in annesi mi?" Kadının yanına gidip onu teselli etme isteğime direnerek usulca sordum. Belli ki bu pek hoş karşılanmayacaktı.

"Evet," diye fısıldadı Daxon aynı yumuşak sesle. "Bu onun tek çocuğuydu. Son zamanlarda sorun yaşıyorlardı, giderek daha fazla kavga ediyorlardı. Sanırım Eve garip davranıyordu." İçini çekti ve endişeli bir elini karmakarışık altın rengi saçlarında gezdirdi. "Lydia bunu asla atlatamayacak."

Eve'in Daniel ile olan gizli ilişkisini düşündüm. Eve'in garip davranışlarının arkasında bunun olduğundan emindim.

Daniel. Hâlâ bunu öğrenmesi gerektiğini hatırlayınca kalbim küt küt atmaya başladı. Eve için deli oluyordu. Bunu anlayabiliyordum. Bu ona ne yapacaktı?

Wilder bir ağacın arkasından belirdi ve ben rahat bir nefes aldım. Başını Daxon'a doğru salladı ve dile getirilmemiş bir soruya cevap verdi.

"Bunu sen yaptın," diye bağırdı Eve'in annesi aniden. Bana doğru hamle yaparken tırnakları kısa, vahşice keskin pençelere dönüştü. Daxon onu bana ulaşmadan yakaladı ve bana ulaşmak için hırlayarak onun göğsüne vurmaya başladı.

"Sakin ol," diye emretti Daxon, konuşurken Alfa gücü sözlerine sinmişti. Eve onun üzerine yığıldı, gömleğinin içine ağlarken mücadelesi tamamen bitmişti. Eve'in bedenini kucaklarken üzerine bulaşan kan Daxon'ın beyaz gömleğini lekelemişti. Tüm sahne son derece yürek parçalayıcıydı.

Wilder bir kolunu belime doladı ve Daxon hırladı. "Ona dokunma," diye homurdandı, gözleri parlıyordu.

Gözlerini izlemek... ve az önce gördüğüm diğer her şey, Wilder ve Daxon'ın ve bu kasabanın geri kalanının insandan çok daha fazlası olduğuna dair önümdeki tüm bariz işaretleri görmezden gelerek ne kadar aptal olduğumu hatırlattı. Zihnini kendini korumak istediğinde neler yapabileceği inanılmazdı.

Daxon, Wilder'in elini üzerimden çekip almak ile hâlâ kollarında hıçkırarak ağlayan sürü

üyesini teselli etmeye devam etmek arasında kalmış görünüyordu. Söz konusu kadın başını Daxon'ın gömleğinden kaldırdı ve bana o kadar nefret dolu bir bakış fırlattı ki neredeyse tadını alabiliyordum.

"Onu bu karmaşadan uzaklaştıracağım. Durumu sen halletmelisin," diye homurdandı Wilder ve ben

Bu krizin ortasında bile hala alfa delikanlı rekabetçi şeylerini yaptıkları için hayal kırıklığı içinde iç çekti.

"Hanın yemek arabası bende," diye mırıldandım usulca, bakışlarım Daxon'ın sürüsünün, alfalarına karşı gelip beni öldürmeye çalışmaktan saniyeler uzakta gibi görünen çeşitli üyelerinde dans ediyordu. Eğer düşünürlerse, Eve'i öldürebileceğim fikri gülünçtü. O kurt güçlerini kullanma yeteneğine sahipti. Ben bir kuzu kadar zayıftım. Kesinlikle kimse için bir tehdit değildim.

İnsanlar her zaman bilinmeyenden korkmuşlardır. Kasabalarının etrafındaki ormanda sinsice dolaşan bir canavar olduğu gerçeğini kabul etmek yerine görebildikleri birini suçlamak çok daha kolaydı.

"Hiçbir yere yalnız gitmiyorsun," diye hırladı Wilder, beni sert bedenine yapıştırırken. Dokunuşu neredeyse çaresiz hissettiriyordu... sanki ortadan kaybolacağımdan korkuyordu.

Şu anda bana dik dik bakan kasaba halkına bakınca, ortadan kaybolmanın iyi bir fikir olabileceğini düşündüm.

Daxon benimle olmak ya da Wilder'la dövüşmek arasında kalmış gibiydi, emin olamıyordum... ve halkı için orada olmak.

"Minibüsle gidebiliriz," dedim kararlılıkla, içime bir yorgunluk dalgası yayılmıştı. Olaylı bir yirmi dört saat geçirmiştım ve bu gece Eve'i öyle görmek... Bunu yakın zamanda atlatamayacaktım.

Daxon ağlayan kadını başka bir sürü üyesinin kollarına itti ve sonra elimi tutup beni Wilder'dan uzaklaştırarak vücuduna yasladı. Gözlerimin içine bakarken yanağımı okşadı. "Her şey yoluna girecek bebeğim," diye fısıldadı, sesi ve dokunuşu gözlerindeki yoğun bakışla çelişiyordu.

Keşke ona inanabilseydim ama hayatımda hiçbir şeyin yolunda gitmediğini çok erken öğrenmişim. Her şey yolunda gibi görünse bile, her zaman köşede her şeyi mahvetmek için bekleyen bir şey vardı.

Sadece köşede gizlenen şeyin korkunç bir gölge canavar olduğunu hayal etmemişim.

Daxon isteksizce gitmeme izin verdi ve sonra emir yağdırmaya başladı. Wilder elimi tuttu ve beni patikanın ters yönüne doğru çekmeye başladı. Gruptan uzaklaşırken, Eve'in cesedini topladıklarını ve partinin yapıldığı yöne doğru gittiklerini gördüm. Kadınlardan birkaçı Eve'in annesinin titreyen bedenini kasvetli kortejin arkasında götürüyordu.

Bir hıçkırık boğazımı yırttı ve aceleyle manzaradan uzaklaştım. Minibüse vardığımızda Wilder anahtarları benden aldı. Daha fazla yiyecek almak için hemen döneceğimi düşünerek bıraktığım arka kapılar hâlâ açıktı. Wilder'ın kapıları kapatmasını ve beni minibüsün yolcu tarafına götürmesini yorgun bir şekilde izledim. Kendimi bir zombi gibi hissediyordum, sanki başka birinin bedeninde sadece hareketleri yapan bir yabancıydım. Koltuğa oturdum ve Wilder kapıyı kapatıp sürücü tarafına geçmeden önce emniyet kemerimi taktı. Minibüse binip çalıştırdı ve sonra sözsüz bir şekilde bizi otele geri götürdü.

Hanın arka tarafına yanaştık, Wilder belli ki buradaki yemek işlerinin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Jim yüzünde endişeli bir ifadeyle dışarı çıktı, kollarını önünde kavuşturmuş bizi sorgularcasına izliyordu. Ben minibüste kıpırdamadan oturmuş, arkadaki büyük pencerelerden birinin yanında onarılması gereken bir sıvaya boş gözlerle bakıyordum.

Wilder yumuşak bir sesle, "Tatlım," dedi ve bu şefkatli sözlerin bu durumda ne kadar yersiz görüldüğüne dair dudaklarımdan küçük bir çığlık koptu. Wilder içini çekti ve sonra minibüsten indi. Jim'e bir şeyler söylediğini ve Jim'in yüzünün üzüntüyle çöktüğünü izledim. Ona Eve'den bahsetmiş olmalıydı.

Açıkçası Eve'i çok iyi tanıımıyordum, ama onun dünyanın özleyeceği türden bir insan olduğu herkes için açıktı. Onun hakkında çok fazla görmediğimiz bir şey vardı.

birçok insan.

Kapım aniden açıldı ve yine kafamın içinde kaybolduğumu fark ettim. Wilder emniyet kemerimi çözüp beni kollarına aldığıında güç bela itiraz ettim. Beni arka kapıdan, şu anda Carrie'yle konuşmakta olan kederli Jim'in yanından geçirerek merdivenlerden odama kadar taşıdı.

Wilder beni yatağa oturturken, "Bu konuda bir şeyler yapmalıyız," diye mırıldandı. Kısa süreliğine odadan kayboldu ve ben su sesi duydum.

Bana lanet bir banyo yaptıırıyordu.

Onunla aramızdaki şeyler karmaşıktı. Bir de Daxon meselesi vardı.

Ama beni banyoya götürmesine izin verdim mi? Beni soymasına izin verdim mi? Sıcak bir bezi nazikçe tenimde gezdirmesine, beni yıkamaktan ziyade bana tapıyormuş gibi dokunmasına izin verdim mi? Evet.

Tıpkı daha önce minibüste benimle tatlı tatlı konuşması, küvette bana yumuşak yumuşak dokunması gibi... Bu bana bir şeyler yaptı. İçimde bir şeyleri kırdı. Sevgiye ve ilgiye o kadar açtım ki, sanki vücudum bunu elde ettiğinde ne yapacağını bilemiyordu.

Wilder küvetin yanında diz çökmüştü ve ben rastgele gözyaşlarına boğulup yüzümü ellerime gömdüğümde sadece hafifçe telaşlanmış görünüyordu. Hiçbir şey söylemedi ve benim de buna ihtiyacım vardı. Onunla birlikte sessizlik içinde oturup her şeyin gerçekten berbat olduğunu düşünerek yas tutmaya ihtiyacım vardı.

Bir sinir krizinden daha sonra, bitkin bir halde yatağa girdim. Wilder gitmek için döndü ve ben de yanımdaki boşluğu okşadım. "Benimle yatar mısın?" Kısık sesle sordum. Vücudum kapanmaya başlamıştı, aşırı stres altında bunu yapmaya eğilimliydi ve bugün kesinlikle kitaplara geçecek bir gün olmuştu.

Wilder rahatlamış görünüyordu ve kıyafetlerini çıkarmadan dikkatlice yanıma uzandı. Yüzümü boynuna gömdüm ve kokusunu içime çektim. Göğsü bana karşı yumuşak bir mırıltıyla gürledi ve ben de bu rahatlatıcı sesi içime çektim.

"İyi geceler, Rune," diye fısıldadı çakıllı, yorgun bir sesle.

"İyi geceler," diye fısıldadım.

O gece hâlâ kâbuslar görüyordum ama bir şekilde onun varlığının daha kötü olmalarını engellediğini biliyordum.

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda Wilder gitmişti.

M Eve'i ormanda her düşündüğümde midem bulanıyordu. Onu o şekilde hatırlamak istemiyordum ama beynimin bana görmek istemediğim her şeyi hatırlatmakta ısrar etmesi komikti. Gökyüzüne bakan ölü gözleri gibi. Aşağı baktığımda Ellerime bakarken, ellerimin onun kanıyla kaplı olduğunu ve onu zamanında bulsaydım kurtarmak için ne kadar çok şey yapabileceğimi hayal ettim.

Banyoya girdim ve lavabodaki suyu açıp ellerimi sabunla köpürttüm. Onları beyaz bir kütle haline getirdim, sonra diş fırçamı kullanarak tırnaklarımın altını tekrar ovaladım. Onun ölümünü üzerimden atamıyormuşum gibi hissettiğim bu korkunç duygudan kurtulmalıyım.

"Yanlış bir şey yapmadın," diye mırıldandım nefesimin altında ve aynadaki bakışlarımı yakalamak için çenemi kaldırdım. Şaşkın görünüyordum. Yanaklarımın solgunluğunu, uyandığımdan beri geçen yarım saat boyunca ağlamaktan gözlerimin kızarmış şişliğini anlatmanın en iyi yolu buydu. Onu çok az tanıyordum ama Moonstruck Diner'da kaybını acıtacak kadar çok birlikte çalışmıştık.

Kendime bir saniye daha bakmak istemeyerek başımı eğdim, ellerimi yıkadım, havluda kuruladım ve sendeleyerek ana odaya geçtim. Orada pencereden aşağıdaki araziye baktım. Nehir güneşin altında parlıyordu ama bu kadar genç birinin hayatını kaybetmesinin ardından bu kadar güzel ve sakın görünmeye hakkı yoktu.

Boğazım sıkıldı ve daha fazla gözyaşı döktüm.

Ormanın aşağısında halk toplanmıştı ve ellerinde dirgenler ve ateşle aniden hanın önünde belirip ölümümü talep ederlerse hiç şaşırırmazdım.

Abartılı sözlerime gülmüş olabilirdim ama Eve'in annesinin beni suçlarkenki bakışlarındaki nefreti unutmak mümkün değildi. Diğer seyircilerin bana zehirli bakışlarını her hatırladığımda içimde bir tiksinti uyanıyordu.

Odamda bir ileri bir geri volta attıktan sonra yatağıma yığıldım. Eve'den başka bir şey düşünmeye çalışırken kalbim çılgınca atıyordu ve bu da düşüncelerimin Daxon ve Wilder'a gitmesine neden oluyordu. Tartışmalarına ve birbirlerine duydukları nefretin giderek arttığı gerçeğine. Elbette bir şekilde her ikisine de çekiliyordum çünkü hayatımı karmaşıktırmaktan hoşlanıyormuşum gibi görünüyordu.

Wilder dün beni odama taşımış, banyo yaptırmış ve ben uyuyana kadar yanımda yatmıştı. Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı ve ben de onun yaptıklarını asla unutmadığımdan emin olmak istedim. Her ne kadar hâlâ bir gizem olarak kalsa ve onun ve bu kasaba hakkında anlamam gereken daha çok şey olsa da, benimle ilgilenmesini takdir ediyordum.

Konu Daxon'a gelince, iki arada bir derede kalmıştım. Kasabaya geldiğinden beri bana karşı çok nazikti ama son zamanlarda değişmiş, daha karanlık ve gizemli olmaya başlamıştı.

Bu adamlar hakkında kafamın ne kadar karışık olduğunu hissettiğimde nefesim kesildi.

O sabah onuncu kez, kimse beni görmeden kasabadan nasıl ayrılabilceğimi merak ettim. Beyaz tavana bakarken düşüncelerimin Eve'e, onun kahkahalarına, gülümsemesine geri döndüğünü fark ettim,

Sonra da cesedini. İçim daraldı.

Ölümü ilk kez görmüyordum. Keşke öyle olduğunu söyleyebilseydim ama Alistair bunu sık sık görmemi sağlamıştı. Tehdit olarak algıladığı herkesi yok etmişti, ki bu pek çok insan için geçerliydi. Yine de bu deneyimlerin hiçbirisi ölümü görmenin ya da önümde geçit töreni yapılmasının acısını hafifletmemişti.

Gözlerim kapandı ve görüntüler önümde süzüldü, nefret ettiğim anılar, ama onları durdurmak imkansıza yakındı.

"Kıpırdamadan otur lan," diye bağırdı Alistair suratıma, bir yandan da kollarımı arkamdan tutup beni oturmam için ittiği sandalyenin arkasına doladı. "Yönlendirme konusunda berbatsın."

Gözlerim yaşlarla doldu ama ona korktuğumu göstermeyi reddettim. Bu onu sadece daha da heyecanlandırıyor, daha da acımasız yapıyordu. Bu sefer onu kızdırmak için ne yaptığımı dair hiçbir fikrim yoktu ve çok fazla bir şey de gerekmiyordu, bunu biliyordum ama zihnim ne olabileceğini hatırlamaya çalışarak çılgına döndü.

Yüzünü yüzüme bastırdı ve saçıma taktığım kırmızı kurdeleyle bileklerimi sertçe bağlarken sırıttı. "Sana daha önce de söyledim Rune, kendini başkaları için güzelleştirmen konusunda. Bunun sonuçları var. Kimseyle flört etmeyeceksin," diye tükürdü. "Sen benimsin ve seninle istediğimi yaparım. Bu kararları senin için ben veririm, sen değil. Eğer birinin seni becermesini istiyorsam, bunun benim gözetimim altında olmasını sağlarım. Beni yeterince kızdırırsan, bütün sürüye seni siktirtirim." Eli engerek yılanı kadar hızlı bir şekilde bana doğru ilerledi. Boğazımı kavrayıp sıkı ve kavrayışının baskısıyla başımı sallayarak onayladım. O anda, serbest bırakılmak için her şeyi kabul edebilirdim. "Demek sen, benim küçük ayım, bugün yerini unutmuş görünüyorsun." Benimle evcil hayvan ismiyle alay ediyor ve bunun komik olduğunu düşünüyordu. Bana böyle seslendiği her seferinde midem bulanıyordu. Eğer beni eşi olarak kabul etseydi, ben onun lunası olurum... onun gerçek ayı.

Artık bundan başka bir şey değildim.

İzin verdiği sığ nefesleri içime çektim, koltuğumda donup kalmıştım, tek bir ses bile çıkaramayacak kadar korkmuştum.

"Rune. Rune. Rune. Bugün yaptığın şey çok aptalcaydı. İş toplantım sırasında odamın önünden geçerken o sürtük kıcını kıvrıldığını, sonra da saçlarını o kırmızı kurdeleyle bağladığını görmediğimi mi sanıyorsun?" Dudakları uğursuz bir tehditle kıvrıldı ve kalbim her an yüzüme vuracağı düşüncesiyle ürperdi. Oturduğum yerde gerildim, bunu bekledim ve kendimi o acı sızıya hazırladım. "Ateşin var, kokusunu alabiliyorum ve merak etme, bundan sonra seninle ilgileneceğimden emin olabilirsin."

Onun sözleriyle gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü ve bunun tam olarak ne anlama geldiğini bildiğim için midemin çukurunda bir ürperti başladı. Panik içimi yakıp kavurdu ve kaçış, durdurulamaz bir kasırğa gibi zihnimin üzerinde yuvarlandı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki patlamaya hazırdı.

Ama fazla uzağa gitmeme izin vermezdi.

Gözlerimin içine bakarak kıkırdadı. "Şimdi bilmeni isterim ki, Lester'ın başına gelenlerin hepsi senin suçun küçük ay. Onun sana bakmasını sağladın ve bu yüzden gözlerini oymaktan başka çarem kalmadı." Bir anda boğazımı bıraktı ve deniz emiğini anımsıyarak nefes nefese kaldım.

"Alistair, lütfen, sadece saçımı toplamak istedim. Bugün hava çok sıcak." Çaresizlik kelimelerimi titretti.

Yumruğu aniden ve hızla üzerime geldi, gözümün hemen altına çarptı. Dayanılmaz acı bir anda ortaya çıktı ve kafatasım ikiye ayrılıyormuş gibi yüzümü sarstı. Kemiklerim sanki

Başım çarpmanın etkisiyle geriye doğru savrulurken ürperdim ve dayanılmaz acıdan haykırdım. Görüşümde yıldızlardan başka bir şey yoktu, gözümün arkasında gürleyen bir nabızdan başka bir şey yoktu.

"Sakin bana cevap verme," diye hırladı.

Yüzümün acısından ağlamamak için kendimi zor tutarak bakışlarımı ondan çevirdim ve varlığımın her zerresiyle ondan nefret ettim. Malikânenin karşısından gelen bağırırları duyduğuma göre bugünkü toplantısı berbat geçmişti. Ama onların yanına gittiğim için de aptaldım. Düşünemiyordum ve temiz hava almak, bağırırları dinlememek için arka bahçeye gitmek istedim. Daha iyi bilmem gerekirdi.

Kendime ve ona öfkelenerek ağzımı kapalı tuttum, gözlerimden yaşlar süzülürken hırıltılı nefesler aldım.

Başparmağıyla yanaklarımdaki lekeleri sildi ve şefkat gösterme çabası sadece öfkemi kabarttı. Görüşüm bulanıklaştı ama yüzümün yarısının kirpi balığı büyüklüğünde şişmiş gibi hissetmesini görmezden gelmeye çalıştım.

Sonra omuzlarını dikleştirerek doğruldu ve bodrumun köşesine yığılmış olan Lester'a baktı. Yumuşak iniltileri, kalbimin kulaklarımda attığı gürültünün ardında zar zor ediliyordu. Lester yan yatmış, el ve ayak bilekleri arkadan bağlanmış, göz çukurlarından kan akıyordu. Göz çukurlarına gümüş sikkeler yerleştirilmişti, böylece şekil değiştiren şifası işe yaramıyordu. Alistair çenemi tutup o kadar sert sıkı ki, bu sefer acı çığlığını tutamadım.

O ya da Alistair'in iş tanıdıkları ve arkadaşları umurumda değildi. Hepsi şu anda ölebilirdi ve ben de bunu kutlardım. Haydutlar ve suçlular dışında kimseyle ilişkisi yoktu. Onların arasında, kader arkadaşım tanıdığım en kötü insandı ve ona karşı gelen herkese cezasını verirdi.

Ay tanrıçasının benim için mükemmel gerçek eşin o olduğunu düşünmesi için neler yapmış olabileceğimi hayal etmek zordu. Başka bir hayatta bir canavar olmalıydım.

"İzleyecek ve bir dahaki sefere bana karşı geldiğinizde bunun başınıza geleceğini bileceksiniz."

Başımı salladım, düşüncelerim karanlığa, kasvetli hayatıma ve nefrete boğulurken dikkatimi Lester'a çevirirken titriyordum.

"Bu iyi bir kar tanesi. Öğreniyorsun. Belki bir gün, senin için birini öldürmem için bana yalvaracaksın."

Bu sözleri söyleme şekli, sesi neredeyse heyecanla dolup taşıyordu, sadece boğazımın arkasına safra getirdi. Ama cevap vermedim, cesaret edemedim, yine de sırtı, beni korkutmaktan zevk alıyordu.

Boğazımdaki düğümlenmeyi yuttum ve Lester yerine tek hayal edebildiğim Alistair'in yere yığılmış, elleri bağlı olduğu ve ortadan kaldırılırsa hayatımın ne kadar kolaylaşacağı oldu. Çoğu gece ondan kurtulmanın yollarını, böylesine iğrenç bir canavarı yok etmenin en iyi yolunu hayal ettim. O uyurken kalbine bir bıçak. Kafasına bir silah. Ama her uyandığımda, bu kararlılık korkuya dönüşüyordu. Onun ölmesini istediğimi düşündüğümünden en ufak bir şüphe duyarsa, beni mümkün olan en acı verici şekilde öldüreceği gerçeğine.

Bir de ruhumun bir parçasına sahip olan birini asla öldüremeyeceğimi bilen o zayıf, çaresiz yanımda vardı.

Alistair aniden bir kıkırdamaya başladı, sonra el çırpı ve ben irkildim. "Hadi yapalım şunu artık."

Bodrum katında, uzak duvarın yanındaki masaya doğru yürüdü ve aşağıya yanında getirdiği uzun, ince samuray kılıcını eline aldı. İçime bir ürperti yayıldı ve bir inilti

hemen pişman oldum.

Bana baktı, kaşları birbirine çarpılmıştı. "Bana daha fazla sorun çıkarmasan iyi edersin."

Silahu ne kadar iyi kullandığını göstermek için kılıcı havada sallayarak kendi kendine sırtıırken, ben beni bırakması için çığlık atmak istedim. Lester'a doğru yürüdü ve onun üzerinde durdu. "Şimdi, sözümüz kesilmeden önce neredeydik?"

Beta kurt şekil değiştiren inledi, kan yüzüne ve oyulmuş gözlerinden göğsünün önüne bulaşmıştı. Belki de ona bu kadar az acıdığım için ben de bu evdeki diğer herkes kadar kırılmıştım. Alistair'le ne kadar uzun zaman geçirirsem, beni o kadar çok mahvediyordu.

Kurdeleyi çekiştirdim, ellerim ne kadar sıkı bağladığından neredeyse uyuşmuştu.

"Başka bir anlaşma yapabiliriz," diye geveledi Lester. "Hadi ama Alistair, benim bir karım ve iki çocuğum var, senin kızına asla bakmam."

Alistair, kılıcını omzunun üzerinden yukarı doğru savururken onun cevabıyla alay etti.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, dehşet beni yutuyordu. Onunla ilgili her şey beni iğrendiriyor ve midemi bulandırıyor.

Omzunun üzerinden bana baktı ve tüylerimi diken diken etti. "Doğru, ayım. İzlemeye devam et."

Bir kalp atışında, kılıcının hızlı fısıltısı Lester'ın üzerine hızla indi ve boynunun yumuşak etine çarptı.

Bıçak derisini ısırdı ve o kadar hızlı kesti ki başımı çevirecek zamanım olmadı. Lester homurdandı ve dehşet içindeki çığlığı aniden kesildi.

Kan Alistair'in gömleğine ve taş zemine sıçradı. Kırmızı noktalar etraflarındaki her şeyi lekeledi.

Hareket edemiyordum, nefes bile alamıyordum, bir şey söyleyemeyecek kadar korkmuştum. Başının gövdesinden ayrılarak geriye doğru yuvarlanması midemi bulandırdı. O kadar ki, saniyeler içinde kahvaltımı yere ve ayakkabılarıma kustum. Her şey o kadar hızlı çıktı ki başım döndü.

"Tanrı aşkına, Rune."

Lester'ın kesik başının görüntüsü peşimi bırakmayacaktı. Şimdiden düşüncelerime bir virüs gibi y a p ı ş t ı ğ ı n ı hissedebiliyordum.

Alistair başını bana doğru salladı. "Bütün bu pisliği sen temizliyorsun. Kokuşmuş kusmuğunu, kanı, her şeyi. Siktir git, çok zayıf bir kaltaksın."

Kalbim hızla çarpıyor ve dizlerim titriyordu. Alistair'den asla kaçamayacaktım.

Sonunda delirene kadar onun peşini bırakmayacaktım.

Titredim ve kollarımdaki tüyleri ovuşturdum. Onu her düşündüğümde kendimi çok kirli ve suçlu hissediyordum. Bodrumdaki temizlik sırasında iki kez daha kustuğumu hatırlıyorum ve bir daha asla Alistair'in ofisine yaklaşmamaya yemin ettim. Ama bu onun her fırsatta bana işkence etmesini engellemedi.

Dokunduğu her şeyde çok fazla iğrençlik vardı.

Pencereden sızan parlak güneş ışığına doğru birkaç adım attım ve tekrar dışarıya baktım. Zihnim uğulduyor, bundan sonra ne yapmam gerektiği konusunda beni paniğe sürüklüyordu. Kasabayı terk etmem gerekiyordu ama yine de gitmeme izin vermiyorlardı. Ve şimdi burada yaşayanların çoğu Eve'in ölümü için beni suçluyordu. Benden başka kimsenin görmediği bir düşman yerine yeni geleni suçlamak onların bakış açısından daha mantıklıydı.

Geçmişim beni kamçılادığında, geriye kalan tek şey umutsuzca hayatta biraz normalliğe tutunmaya çalışmak, savaşmaya devam etmek için bir neden bulmaktı. Öfke ve korku içimde birbirine karışmıştı ama başka bir duygu savaş alanına girmiş ve kazanıyor gibi görünüyordu. Umutsuzluk.

I Hanın dışında volta atıyor, içeriden gelen sesleri dinliyor ve ön kapıyı kollarından koparıp bir sonraki adamın sesini duyduğumda fırlatma dürtüsüne direniyordum. Rune oradaydı.

Ve ben burada aklımı kaçıırıyordum. Onu görmeyeli birkaç gün olmuştu ve cildim kaşınıyordu, sanki altında bir şey sürünüyormuş gibi. Neredeyse ilk vardiyamdan hemen önce hissettiğim gibi. Kurdum çoktan yerleşmişti, çoğu zaman ayrı bir varlık yerine benimle bir bütün gibi hissediyordum.

Ama şu anda... kurdum kendi başınaydı ve beni içeri girmem gerektiğine ikna etmeye çalışırken içimi kemiriyordu.

Ya başka bir adamla birlikteyse? Bu düşünce içimi yakan bir bıçak gibi geldi. Onu barın yanında oturmuş, o küçük tatlı gülümsemesiyle içkisini yudumlarken hayal edebiliyordum. Bu köydeki her kurdun buraya gelmek istemesine neden olan gülümseme.

Mekândaki her erkeğin o seksi bacaklarına uzun uzun bakabileceği cilveli, küçük bir elbise mi giyyiyordu? O bacakların kendilerine sarıldığını mı hayal ediyorlardı?

Bu düşünce benim için çok fazlaydı. Eğer dolunay olsaydı, şu anda yer değiştirmiş olurum. O benimdi. *Bizim*, kurdum inatla ısrar etti.

Hay sikeyim. Hayır. O benim değildi.

Bu yalan kontrolümü kaybetmem için yeterliydi. Göğsümden bir hırıltı koptu ve ağır ahşap kapıyı yumrukladım, parçaların derimi kestiğini zar zor hissediyordum. Kapı uçarak açıldı, tahta parçaları etrafa saçıldı. İçeri daldım, Rune'u birlikte olduğu ölüm arzusuyla yanıp tutuşan aptal adamın kollarından koparmaya hazırdım.

Ancak Rune'dan hiçbir iz yoktu. Sadece sürümün bir grup şaşkın üyesi bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu.

Ki bende vardı. Belli oluyor.

Jim barın arkasındaydı, olduğu yerde donup kalmıştı, kaşları çatıktı çünkü az önce bir şekilde son derece kalın ön kapısında bir delik açmayı başarmıştım. Geçmişe baktığımda bu benim için bile şok ediciydi. Güçlü olduğumu biliyordum... ama bu kadar değil.

Rune. Onu görme dürtüsü beni neredeyse deviriyordu. Onu görmek için çaresizce odanın etrafına bakındım.

Bu bir istek değil, bu noktada bir ihtiyaçtı. Bir zorunluluk.

Aklımdan bir düşünce geçti. Saçma bir düşünce. İçimi dehşetle dolduran bir düşünce. Eğer şu anda kendimi kontrol edebiliyor olsaydım, kaçabildiğim kadar uzağa kaçıyor olurum. Rune'u bir

daha asla göremezdim.

Ama artık kontrol bende değildi, değil mi?

Hiçbir yerde olmadığını görünce bakışlarım merdivenlere kayd, odasına çıkarsam ne kadar cılgınca olur diye düşündüm. Sadece onu kontrol etmek için tabii ki. Hepsi bu olurdu.

Çünkü olduğunu sandığım şey aslında olmuyordu. Olmasına izin vermezdim.

Sarhoş gibi hissederek merdivenlere doğru tökezledim... Keşke sarhoş olsaydım ve bu ne kadar kontrolden çıktığımı açıklayabilseydi.

Sahanlığa ulaştım ve sanki daha fazla ilerlememi engelleyecekmiş gibi tırabzanı kavradım. Korkuluğu duvara bağlayan rulmanlar inlemeye başladığında isteksizce bıraktım. Jim ve Carrie'nin yeni bir ön kapı almalarını sağlamak zorunda kalacaktım. Muhtemelen bunu merdiven korkuluğu olarak da yapmamalıydım.

Kurdumun beni Rune'un kapısına doğru sürüklediğini hissediyordum. Dehşet, arzu... korku, hepsi damarlarımda dolaşıyordu.

Kapıya vurdum, kendime kızdım ama bedenimi sürükleyemedim.

Sadece bir bakış, dedim kendime. Sadece ona bakmam gerekiyordu. Sonra gidebilirdim.

Kurdum sanki bana gülüyormuş gibi derimin altında guruldadı. Pislik herif.

"Kapıyı aç, Rune. Benim, Wilder," diye neredeyse homurdandım. Sesimin nasıl bir psikopat gibi çıktığını görünce içim burkuldu. Ama bu onun suçuydu! Bunu bana yapan oydu.

Uzun bir duraklama oldu ve kendimi tekrar kapıya vurup beni içeri almasını talep etmekten alıkoymak için yumruklarımı sıkmak zorunda kaldım.

Sonunda açtı. Onu içime çekerken rahat bir nefes aldım. Lanet olsun, hayatımda gördüğüm en çarpıcı şeydi.

Benim, kurdum bana hatırlattı.

"Wilder?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. Bana bir şey sormuş olması gerektiğini ve benim onun vücudundaki her mükemmel özelliği yutmakla meşgul olduğum için bunu duyamadığımı fark ettim.

"Um, hey," diye cevap verdim.

İkimiz de orada garip bir şekilde durduk, ta ki sonunda kapıyı daha da açana kadar. İçeri girmemi işaret ettiğinde içim alev alev yanmaya başladı.

"Wilder, burada ne yapıyorsun?" dedi usulca. Rune bitkin görünüyordu. Ona daha yakından baktığımda, gözlerinin altında uyumamış gibi koyu halkalar olduğunu görebiliyordum.

"Sorun nedir?" Sorusuna kasıtlı olarak cevap vermeyerek sordum.

Olduğu yerde kıpırdandı ve yumuşak bir nefes verdi. "Hiçbir şey," diye yalan söyledi. Bir kez daha garip bir sessizlik çöktü.

Bakışlarım onu yemeye devam etti. Kahretsin, onu çok istiyordum. Şu anda vücudunun her santimini çıplak olarak hayal edebiliyordum. Ona son kez dokunmanın nasıl bir şey olduğunu düşündükçe acı verici bir şekilde sertleşmeye başladım. Havayı nazikçe koklarken gözleri genişledi. Hmm, şehvetimin kokusunu alabiliyordu. Bunu daha sonra daha yakından incelememiz gerekecek. Çünkü şu anda...

Rune aniden öne atılıp yüzünü bana doğru kaldırarak beni öptüğünde beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Kendimi kontrol etmekten geriye kalan azıcık şey de ağzının basit okşamasıyla yok oldu. Boğazımdan bir hırıltı koptu ve dilimle dudaklarını ayırıp tatlılığını yaladım. Lanet olsun, doyamıyordum. Tadı çilek gibiydi ve lanet olsun, vanilya ve karamel kokusu nefes alabildiğim tek şey o olana kadar etrafımı sardı.

Bana karşı erirken usulca inledi. Elleri göğsümde geziniyor, bu his benimde kıvılcımlar yaratıyordu. Kıcını ellerimle kavrayıp onu daha derin öpebilmek için kaldırdığımda kalbim tekledi, onu odanın diğer tarafındaki yatağa taşıırken ağzımı tekrar tekrar onunkinin üzerinde gezdirdim. Onu yavaşça yatağa oturttum ve bacakları belime dolarken üzerine doğru eğildim.

Sıcaklık kıyafetlerimi yaktı. Sanki birleşen şehvetimiz beni içten dışa yakmaya kararlı alevlere dönmüştü. Sikim rahatlamak için çığlık attı.

"Wilder," diye inledi dudaklarıma karşı. Bir elimi ipeksi saçlarına doladım ve onu daha sert öptüm, sanki bir şekilde onu bana kalıcı olarak bağlanmaya ikna edebilmişim gibi kendimi ona doğru bastırdım.

Bu hiç de garip bir düşünce değildi.

Onu öpmek tehlikeli hissettiriyordu. Gerçi şu anda onunla ilgili her şey tehlikeli geliyordu. Hissettiğim bu çekim, beni yok etme gücüne sahipti. Hayatım boyunca inşa etmek için çok çalıştığım her şeyi yok etme gücüne sahipti. Onun beni ele geçirdiğini, özünün içime yayıldığını hissedebiliyordum, ta ki sonunda tek umursadığımın o olduğunu anlayana kadar.

Zaten oluyordu.

Saçlarımı kavradı, ben onu tekrar tekrar öperken beni tutmak için kullandı, dilimin girdapları ve kaymalarıyla ciğerlerinden alabildiğim her nefessiz iç çekişi sürdürdü.

Daha ileri gitme. Kıyafetlerini çıkarma. Ağzımı onunkinden ayırmadan bu mantrayı tekrarladım ama bu, bedenimin onu daha fazla hissetmek için çaresiz kalmasını engellemedi. Kalçaları benimkilere doğru sallandı ve ben titredim, elimi elbisesinin altından kalçasına doğru kaydırmaktan kendimi alamadım. Kurdum daha fazlasını yapmak için içimde bir savaş başlatırken inlemekten başka bir şey yapamadım... ona sahip olmak için.

Dostum.

Teni ıslak rüyaların malzemesiydi, o kadar yumuşak ve pürüzsüzdü ki, onun gerçek olamayacağına yarı yarıya ikna olmuşum. Herkesin onun bana ait olduğunu görebilmesi için tenini ısırıklarım ile işaretlemek gibi delice bir istek duyuyordum.

"Rune," diye inledim, onu daha yakına çektim, uyluklarının arasındaki yumuşak sıcaklığa karşı kendimi öğüttüm, onu istemenin acısı neredeyse çok fazlaydı.

Her dokunuş bir uyuşturucu gibiydi, kontrolden çıkmakla tehdit eden inkar edilemez, ilkel bir sahiplenme duygusunu tetikliyordu.

Durmam, bir adım geri çekilmem, sadece onun kokusundan ibaret olmayan temiz bir hava solumam gerekiyordu. Onu gerçekten ısırarak gibi çılgınca bir şey yapacaktım. Sadece bunu düşününce bile gözlerim yuvalarından fırladı.

Ona sahip ol, diye emretti kurdum, yapmam için bana hırlayarak. Öpücükten geri çekildim, nefesim kesik kesik çıkıyordu. Henüz öpüşmekten başka bir şey yapmamışken nasıl bu kadar tahrik olmuşum?

Dostum, diye bağırdı içimdeki ses yine. Bu kelime içimi yaktı. Onu istediğimi biliyordum. Ona karşı her geçen gün daha da saplantılı hale geldiğimi biliyordum. Ama deli gibi aşık olduğun biriyle birlikte olmayı seçmekle, başka seçeneğin olmadığı için aniden deli gibi aşık olduğun biriyle birlikte olmak zorunda kalmak arasında fark vardı.

"Neden duruyorsun?" diye fısıldadı, dudaklarımı kendi dudaklarıyla kovalayarak.

"Burada olmamalıydım," diye inledim, dudaklarından egzotik bir şarapmış gibi yudumlarken bile. Kalçalarımı tekrar onunkilere doğru yuvarladım ve aramızdaki kumaş katmanlarının yok olmasını diledim.

"Muhtemelen hayır," diye kabul etti ama beni uzaklaştırmak için hiçbir hamle yapmadı. Aksine beni kendine çekti, sanki o da benim için en az benim onun için olduğum kadar çaresizdi. Açıkçası bu mümkün görünmüyordu. Çünkü başka herhangi bir insanın bir şeyi bu kadar çok isteyebileceğini hayal bile edemiyordum.

Biraz geri çekildi, o delici mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti, dudakları ayrılmış ve

öpücüklerimden şişmişti.

"Daha fazla," diye mırıldandı. Kavrayışım kalçasında sıkılaştı, başparmağım dantel gibi hissettiren şeyin kenarını sıyırmak için ilerledi.

"Bu sefer farklı," dedim, onu uyarmaya çalışarak, durduracak kişinin o olması gerektiğini bilerek

Bize. Ona bir çiftleşme işareti verme düşüncesi ağzımı zonklatıyordu. Ve önce bunu konuşmamız gerekiyordu, ama onun çok güzel koktuğu, çok güzel öpüştüğü ve çok güzel hissettiği gerçeğinden başka bir şey düşünmekte zorlanıyordum.

"Sadece seni hissetmek istiyorum. Seni hissetmeye ihtiyacım var," diye inledi Rune ve kalp atışlarım hızlandı çünkü onun da sesi çaresiz geliyordu. Belki o da benim hissettiklerimi hissediyordu.

Ama ben bunu istemedim. Bunu hiç istememiştim.

Dudakları tekrar benimkilerin üzerinden geçti ve bir kez daha düşüncelerim dağıldı. Rune sanki değerli bir şeymişim gibi başımın arkasını kucakladı ve beni kendine yaklaştırdı. Dudaklarım tenine değdi ve içimde ihtiyaç kükrerken onu nazikçe öptüm.

"Bana hissettir," diye emretti. "Bana unuttur." İkinci cümlesi o kadar yumuşaktı ki neredeyse hiç konuşulmamıştı ama elbette kurt duyularıyla her kelimesini duydum. Sözlerini duyunca içim daraldı. Burada benimle miydi? Yoksa şu anda başka birini mi düşünüyordu, ona sahip olamadığı için beni mi kullanıyordu?

Tam olarak ne zaman böyle bir korkağa dönüştüm?

Kararlılık damarlarımda dolaşıyordu. Başka birini düşünüyor olması umurumda değildi. Bu işin sonunda sadece beni düşünüyor, beni hayal ediyor, beni arzuluyor olacaktı... tıpkı benim onu arzuladığım gibi.

Sanki ne düşündüğümü hissediyormuş gibi kalp atışları hızlandı, ama tutuşu daha da sıkılaştı. Kalçaları benimkilere karşı çılgınca dalgalanıyordu. Aletim pantolonuma doğru gerildi. Bundan sonra dar kot pantolon giymeyi yeniden düşünmem gerekiyordu. Belki de son elli yıldır denediğim rockçı özentisi görünümünden kurtulmalıydım. Taşaklarım muhtemelen bana teşekkür ederdi.

Onu her şekilde tüketmek, kendimi onun derinliklerine gömmek istiyordum. Elim kalçalarının arasına kaydı, o da kalçalarını aralayarak beni daha da yaklaştırdı. Başparmağım iç çamaşırının üzerinden yarığına bastırdı ve ısırığımı kesmeden hırladım, ses göğsümde alçak ve derindi. Sadece ıslak değildi, külotunun kumaşı da sıırılsıklam olmuştu. Danteli klitorisine doğru ittim ve nefesi kesildi. Çaresizliği arttıkça öpücüğü daha da tatlı ve bağımlılık yapıcı hale geldi. Başparmağımı onun yumuşak inlemelerini ve dudaklarımızın fırçasını yankılayan sabit bir ritimle hareket ettirdim. Onu kollarımla yukarı çektim ve kalçaları kalçalarımın etrafında sıkıştı.

"Wilder... lütfen." Elini gömleğimin altından geçirdi, parmakları karın kaslarımla üzerinden göğsüme doğru ilerledi. Adımı sayıkladı ve ben de tırnağımı onu örten kumaşın üzerinde gezdirerek muhteşem bir nefes daha almasını sağladım.

Sıkıştırdım ve o inledi, kalçaları titriyordu. Bastırdım ve ovuşturdum ve parçalandı, adımı haykırdı ve bana karşı gevşedi.

Onu yere bırakıp önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde ve dilimle iç çamaşırının bandında gezindiğimde vücudu hâlâ titriyordu. Onun kokusu beni yavaş yavaş çıldırtıyordu... ama gitmek için ne güzel bir yol.

Ona baktım, beni izliyordu, bakışlarında o vahşi ifade vardı, sanki kaçmak ya da patlamak üzereydi. Elbisesinin alt kısmını kavradı ve yavaşça, çıldırtıcı bir şekilde başının üzerinden kaydırıldı. Şimdiye kadar gördüğüm en seksi striptiz gösterisiydi ve bana henüz iyi şeyleri göstermemişti bile.

Arkasına uzandığında nefes alış veriş sertleşmişti. Sütyenini çıkarıp yanımızda yere bırakırken her bir kancanın serbest kaldığını duyabiliyordum.

"Sana baktığımda ölüyormuşum gibi hissediyorum," diye homurdandım, sesim şehvetten neredeyse tanınmaz hale gelmişti. "O kadar mükemmelsin ki. Beni cehenneme sürüklemek için gönderilmiş bir meleksin."

Rune giydiği kırmızı tangayı bacaklarından aşağıya acı verici bir yavaşlıkla kaydırırken, göğüsleri üzerimde sallanıyor, sadece oynamak için yalvarıyordu.

Sonunda yere düştüler ve kadın çırlıçıplak kaldı.

Benim, diye hırladı kurdum ve bu sefer onunla tartışmak istedim çünkü karşımda duran tanrıça kesinlikle benimdi.

Bana baktı, neredeyse meydan okuyordu, sanki kargaşamı ve arzumu hissedebiliyordu ve beni sınıra doğru ne kadar itebileceğini görmeye çalışıyordu.

Ona mümkün olan her şekilde sahip çıkma ihtiyacı vücudumu sarmış, olanlarla ilgili aklıma gelen tüm mantıklı düşünceleri bir kenara itmişti.

Kalçalarını kavradım ve yüzümü kalçalarının arasına gömdüm, dilimi kıvrımlarına sokarak onu tatmaya çalıştım. Nefes nefese kaldığında uzun ve yüksek sesle inledim, beni sıkıca kavrarken tırnakları omuzlarıma batıyordu. Daha iyi bir açı için kalçalarını ayırdım, sonra dilimi daha derine götürdüm, her kaydırışta dilimi klitorisinin üzerinde sürükledim.

"Wilder!" diye neredeyse çığlık atacaktı. İçimdeki o karanlık ses, etrafta bulunan herkesin onun kaçırıldığını bildiğinden emin olmak için sesini ne kadar yükseltebileceğini görmek istiyordu.

Bana karşı sallanmaya başladı, parmaklarımla onu yayarken ve klitorisini okşayıp ovalarken dilimi sürmeye başladı. Önce bir, sonra iki parmağımla içine girdim ve her darbede sıkı kaslarını gerdim. Dizleri titriyordu ama üçüncü parmağımı eklerken hâlâ çığlıklarıyla ve amının mükemmel tadıyla ziyafet çekmeye devam ediyordum. O kadar ıslaktı ki, onu şu anda alıp sahiplenebileceğimi biliyordum, ama içimdeki sadist bir parça onu ne kadar çaresiz bırakabileceğini görmek istiyordu.

"Wilder, lütfen." Nefesi hızlanırken ve kalçalarının hareketi çılgınca artarken bana doğru yığıldı.

"Neredeyse vardın, değil mi tatlım?" Klitorisini sertçe emerken tenine karşı mırıldandım.

Çığlık attı ve parmaklarımla etrafına dalgalar halinde boşaldı. Elim ve ağzım onun tatlı tadıyla dolmuştu. Orgazm olurken onu yalayarak temizlemekten başka bir şey yapamadım. Bir an geçti ve bana karşı gevşedi. Bana baktı, mükemmel yüzünde bir gülümseme vardı ve bana hülyalı bir şekilde bakıyordu.

"Ağzın inanılmaz," diye mırıldandı. "Her parçan inanılmaz."

Onu kabaca öptüm, kendi tadına bakmasına izin verdim, sonra geri çekildim ve hızla kıyafetlerimi çıkardım. Yatağında yatıyordu, soluk çarşafların üzerinde saçları etrafa dağılmış, yanakları kızarmış, dudakları şişmiş ve büzülmüş bir görüntü.

"Bir çörek ye," diye mırıldandı, ben yatakta onun üzerine doğru yürürken bakışları beni yiyip bitiriyordu. "Hepimizin kötü görünmesine neden oluyorsun."

Parmakları göğsümün ve karnımın hatlarını keşfetmeye başladı. Parmaklarını diliyle takip etti ve dudağımı ısırdım, onu ele geçirme ve kızıştırma dürtüsünü bastırmaya çalıştım. Elleri sonunda sikime ulaştı ve parmakları sikimin etrafını sararken lanet ettim. Sadece bu tek dokunuş bile omurgamdan aşağıya zevk göndermeye yetti, bunun yoğunluğu kontrolümü kaybetmeye ne kadar yakın olduğumun bir uyarısıydı.

Kurdum içimde sinirli bir hırıltı çıkardı ve ben de gözlerimi kapatıp kendimi toparlamak için ona kadar saymaya çalıştım.

"Rune, sanırım daha sonra oynamana izin vermem gerekecek," diye uyardım.

"İşte bu kulağa hiç eğlenceli gelmiyor," dedi hınzırca. Utangaç kızımın bana yaptığı şımarıklık karşısında gözlerim büyüdü. Zamanın yarısında, gölgelerde saklanmaya çalıştığını ve onu yanıma sürüklemek zorunda kaldığımı hissettim. Bir elimle bileklerini başının üstünde tuttum ve tatlı kıkırdamasını kesen alçak bir hırıltı çıkardım.

Az önce şirin mi dedim? Hay sikeyim. Beni mahvediyordu.

Dostum, kurdum bana tekrar hatırlattı.

"Terbiyeli ol," diye uyardım onu. "Çok yakınımlı." İfademi her an patlayacağım şeklinde yorumladığını biliyordum... ki bu da doğru olabilirdi. Ama gerçekten de onun güzel tenini ısırmamak ve onu sonsuza dek eşim olarak kabul etmemek için içimdeki her şeyi harcadığımı kastetmiştim.

Gözlerim boğazının ve omzunun şehvetli hatlarına kaydı. Başımı salladım ve üzerime çöken şehvet bulutunu dağıtmaya çalıştım. Rune kalçalarını ayırdı ve ben de kalçalarının arasına daldım, birazdan gelecek olan şeyin omurgamdan aşağı süzülen beklentisinin tadını çıkardım.

Boynundan aşağıya doğru öpmeye başlamadan önce dudaklarına derin bir öpücük daha kondurdum, bir kez daha nefes nefese kalana ve altımda kıvrınanlara kadar tenini yaladım ve kemirdim.

"Lütfen, lütfen, lütfen," diye yalvardı, beni istediği yere götürmek için bacaklarını kullanmaya çalışırken başını salladı.

Ellerini serbest bıraktım ve parmakları hemen omuzlarımı, kollarımı, ulaşabildiği her yeri okşadı. "Benim misin, güzel kızım?" Dilimi tembelce meme ucunun üzerinde gezdirdikten sonra ağzıma alırken sordum.

Kalçalarını sallayarak inledi. "Senden nefret ediyorum," diye nefes aldı. Başımı sallarken karanlık bir şekilde kıkırdadım, sonra diğer göğsüne geçtim, başımı kaldırmadan önce ağzım ve dilimle meme ucunu emdim.

Gözleri çaresiz bir ihtiyaçla parlıyordu.

"Biraz daha yalvarmayı denemelisin," diye alay ettim, bana doğru eğilene ve tepeleri şişip kızarana kadar göğüslerini okşadım.

Altımdan keskin bir hırıltı çıkardı ve bir an için donakaldım. Sesi çok... kurda benziyordu. Rune ne yaptığının farkında değil gibiydi çünkü hala altımda yalvarıp yakarıyordu. Hırlamasını, bundan sonra tartışmamız gereken bir başka şey olarak değerlendirdim.

Karnının her santimini yaladım ve emdim, hayatımın geri kalanını tapınarak geçirmeyi umduğum kıvrımları ezberledim. Kalçaları altımda ritmik bir şekilde yuvarlanıyordu ve ben kendimi tutmakta gittikçe zorlanıyordum. Bunun beni mi yoksa onu mu daha çok kızdırdığını bilmiyordum. Kalçalarımı bir kez ittim, kaygan kıvrımlarından geçtim ve sikimin başıyla klitorisini okşadım.

"Wilder," diye bağırdı, sırtımı deşiyor ve doğaüstü iyileşmemin yok etmesini dilediğim izler bırakıyordu.

"Şşşt. Henüz değil, tatlım. Henüz yeterince istemiyorsun."

Dudaklarına bir öpücük daha kondurarak yuttuğum anlaşılmaz bir çığlık attı.

Başparmağımla klitorisini okşadım ve tekrar haykırdı. Kalçaları kalktı ve yalvarmaları daha da artarak uçuşumun kenarından düşmeye çalıştı. Sonunda ona acıdım ve tekrar parçalanması için ihtiyaç duyduğu tam baskıyı vermeden önce onu küçük daireler çizerek okşadım. Boşalırken başını salladı, vücudu altımda sertleşti.

"Çok güzelsin Rune," diye homurdandım.

Bana vahşi, çılgın gözlerle baktı ve ben onun içinde olmak zorundaydım. Rune beni tüketti. Görebildiğim tek şey oydu... hissedebildiğim tek şey. Sikimi onun girişine hizaladım ve güçlü bir hamleyle ileri doğru sürüp kendimi kabzasına kadar oturtmadan önce derin bir nefes aldım.

Haykırdı ve hemen tekrar boşaldı. Dişlerimi sıktım ve sertleştim, kendimi onun peşinden düşmekten alıkoymaya çalıştım.

Dostum, kurdum ve ben bir kez daha anlaşıldık.

Bir eş düşüncesinden nefret eden ve bunu bir hapis cezasına benzeten o tedirginlik yine içimde titreşti. Ama bunu bir kenara ittim ve onun o anda nasıl hissettiğine odaklanmaya çalıştım.

Şimdiye kadar yaşadığım en iyi şeydi. O kadar dar ve ıslaktı ki. Aletim cenneteydi... tıpkı geri kalan her şeyim gibi. Kendimi kollarımın üzerinde dengeleyerek, kontrolü elimde tutmak için vücudumdaki her kası kilitledim, yavaşça geri çekilip tekrar içeri kayarken hızlı gitme dürtüsüyle savaştım.

"İyi misin, bebeğim?" Çabamdan dolayı tenimde ter boncukları oluşurken mırıldandım.

"Çok iyi," diye inledi, ikimiz de bir his dalgasının altına düşerken başını bir kez daha salladı. Bir eliyle boynumun arkasını kavradı, diğer eliyle parmaklarını yüzümün yan tarafında gezdirdi. Tekrar ittim, kendimi kaybedemeyeceğimi hatırlatan küçük mantık kırıntılarına tutunurken vücudumun her kıvrımıyla midem sıkılaştı. Onu öylece ısıramazdım.

Derin, sert ve yavaş vuruşlarla tempomu ayarladım ve bu da vücudumda spiraller çizerek enfes bir zevk yarattı. Ter tenimizi kayganlaştırırken nefes alış verişlerimiz dengesizleşti. Bunun geçen seferkinden nasıl daha iyi olduğunu bilmiyordum ama bir şekilde öyleydi. Her itiş daha iyiydi. Onu her doldurduğumda, delicesine daha sıcak hissediyordum.

Buna asla doyamayacaktım... ona. Kahretsin, çok fazla pratik yaptığımızda ne kadar iyi olacağını hayal et. Dudaklarına şiddetli bir öpücük daha kondurmadan önce bu düşünceye sııttım. Altımda sıkılaşmaya başladığını hissettim.

"İşte bu, bebeğim," diye mırıldandım. Gözleri dalgalanarak kapandı ve kesintisiz bakma şansım varken onun her özelliğini ezberledim.

"Sen benimsin," diye hırlamaktan kendimi alamadım, sesim paramparça olmuş cam gibiydi.

Gözlerini açtı ve bakışlarında meydan okuyan bir şey gördüm, sanki ne olursa olsun onun her parçasına asla sahip olamayacağıma karar vermiş gibiydi.

Bu olmaz.

Kendime hâkim olamadım ve tekrar boşalana, vücudu benimkinin etrafında sarsılana kadar tekrar tekrar içine daldım. Beni de kendisiyle birlikte o sınıra çekti, patlayana kadar zevk omurgamdan aşağı aktı, görüşüm karardı ama sonra bir renk cümbüşü içinde patladı. Kendime gelmeden ve onu hızla serbest bırakmadan önce omzunu akılsızca ısırdım.

Omzundan aşağı düşen birkaç iğne ucu kanı dehşetle izlerken altımda kaskatı kesildi.

"Az önce ne yaptın?" diye sordu kısık sesle, burada geçirdiğimiz son bir saat boyunca ona attırdığım çığlıklar yüzünden sesi kısılmıştı.

"Sadece biraz heyecanlandım," dedim çabucak, sinirlerim içime yerleşirken bile. Çiftleşme bağını ben başlatmamıştım, bunu biliyordum. Ama yaptığım şey... Kahretsin.

"Tamamyyy," dedi yorgunca. Kurdumun onu tekrar ısırma emrine karşı koymaya çalışsam da Rune yavaşça altımda gevşedi, nefesi sabitleşti.

Rune beni gerçekten bir hayvandan başka bir şeye indirgemiyordu, bu da çiftleşme bağından her zaman korkmuş olmamın bir nedeniydi.

Yana doğru yuvarlandım ve onu göğsüme doğru çekerken yanıma aldım. Oda, yumuşak nefeslerimiz ve ikimizin de kalp atışları dışında sessizdi. Olanları düşündüğüm konuyu açmaya hazırlanırken yutkundum, beklenti ve korku içimde dolaşıyordu. Olduğunu bildiğim şeyi.

Benim olmak isterdi. İsteyeceğini biliyordum. Az önce yaşadığımız şey... büyülmekten başka bir şey değildi. Kader. Yıldızlarda yazılıydı ve insanların eşleri hakkında konuşurken söyledikleri diğer tüm saçmalıklar.

Rune tembelce göğsümde saçma sapan şekiller çizdi. "Neden bu kadar gerginsin?" diye fısıldadı usulca. "Orgazmların seni rahatlatması gerektiğini sanıyordum."

"Seninle bir şey konuşmam gerekiyor," dedim saçlarına doğru, aşk acısı çeken bir aptal gibi kokusunu içime çekerken.

Bana karşı sertleşti. "Lütfen bana 'sorun sende değil, bende' türünden bir konuşma yapmak üzere olduğunu söyleme. Çünkü bu gerçekten berbat olurdu."

Ne kadar yanıldığını düşünerek homurdandım.

Sonunda isteksizce ona "Çiftleşme bağına hissetmeye başlıyorum," dedim.

Sanki saldırmak üzere olan bir yılanmışım gibi benden kaçana kadar bir saat gibi gelen bir süre boyunca tamamen hareketsizdi.

"Başka bir kızla çiftleşme bağına başlıyorsun ve burada benimle misin?" diye hırladı kısık sesle, tiksinti tüm güzel yüz hatlarına yayılmıştı.

"Ne? Hayır!" Ona doğru uzanırken öfkeyle söyledim. Bunun böyle olmasını hayal etmemiştim.

"O zaman neden bahsediyorsun? Ne çiftleşme bağı?"

"Seninle bir çiftleşme bağı!" Tersledim.

Aksine, yüzündeki tiksinti daha da derinleşti. Tiksintisi... ve korkusu.

"Bu mümkün değil," diyerek telaşla yataktan fırladı ve kıyafetlerini giymeye başladı.

"Rune-" diye mırıldandım, yataktan kalkıp yalvarırcasına ona doğru yürüdüm.

Beni durdurmak için ellerini kaldırdı, gözleri vahşi ve kontrolden çıkmıştı. "Benim bir eşim var," dedi bana, bu hatırlatma acımasız bir darbe oldu.

"Bana ona ait olmadığını söylemiştin. Birbirimize ait olduğumuzu biliyorsun. Bana bunu hissettiğini söyle," dedim yalvarırcasına, orada çırılçıplak dururken saçlarımı tutarak.

"Bir eşim vardı ve beni reddetti. Başka bir şansım yok," dedi soğuk bir şekilde.

Ve itiraf etmeliyim ki, böyle bir şey olduğunu duymamıştım... ama zaman geçtikçe daha çok şey öğrendim.

Çiftleşme bağı gerçekleşiyordu.

"Rune, bebeğim. Sadece rahatla. Her şeyi çözeceğiz, ama bu olacak. Ve asla pişman olmayacağından emin olacağım."

Orada öylece dururken tamamen mahvolmuş görünüyordu; dağılmış saçları ve kızarmış, şişmiş dudaklarıyla güzel, yürek parçalayıcı bir figürdü. "Hâlâ ona aitken sana ait olamam," dedi üzüntüyle.

Söylediklerinin gerçekliğini kavrarken beni tam kalbimden bıçaklamış gibi hissettim. "O zaman sanırım bunu değiştireceğimden emin olmalıyım," diye cevapladım sonunda kıyafetlerimi almadan önce

ve sinsice odadan çıktı.

Kapıyı arkamdan kapattım ve kimse görmeden kıyafetlerimi giydim, tabii ki böyle şekil değiştirenlerle dolu bir yerde çıplaklık bir şey ifade etmiyordu.

Merdivenlerden inip dışarı çıkarken bir yemin ettim. Rune benim olacaktı. Ne olursa olsun. Bunu sağlamak için onun piç eşini öldürmek zorunda kalsam bile.

I Endiše içimi yakarken keskin bir nefes aldım.

Yatak odamda donup kalmıştım, pencereden dışarıya hiçbir şeye bakmıyordum ama aynı zamanda zihnim son zamanlarda olan her şeyle doluydu.

Seninle bir çiftleşme bağı.

Wilder'ın sözleri zihnimde dönüp duruyordu.

Ben zaten eşimi bulmuştum, o bunu zaten biliyordu. O bir canavardı ama benim ruh eşimdi. Ay tanrıçası insana sadece bir tane verir. Kurdum seçimini çoktan yapmıştı, öyle ki şimdi bile Alistair'i düşündüğümde içimi acı veren karanlık bir yalnızlık kaplıyordu. Birini acıdan ölecekmişim gibi hissedecek kadar özlemek, ama ondan varlığımın her zerresiyle nefret etmek tuhaf bir şeydi.

Wilder'ın giderken bana bakışı tüylerimi diken diken etmişti. Yanıldığımı kanıtlamaya, aklına gelen bu çılgın fikri uygulamaya kararlıydı. Sadece çılgın insanlarla birlikte olmam benim hakkımda ne söylüyordu? Bunun gerçekliği göğsüme inen bir balyoz gibiydi.

Gözlerimi kapattım ve pencerenin çerçevesine tutundum. Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyordu. Alistair beni o kadar kırmıştı ki, muhteşem bir adam beni sahiplenmek istediğinde, onu kucaklamak yerine panikledim.

Bir anlığına, Wilder'la ilk tanıştığım, onun benim gerçek eşim olduğu bir dünyanın hayalini kurmama izin verdim.

Ama Alistair'in beni ne kadar hasarlı bıraktığını düşünmek bile korkutucuydu.

Kendime karşı dürüst olursam, bir daha kimseye bu kadar yakın bir şekilde bağlanabileceğimi bilmiyordum. Kontrolümü kaybetmeme izin verebileceğimi bilmiyordum. Wilder'a ya da Daxon'a aradıkları bağlantıyı verecek kadar kendimi bırakabileceğimi bilmiyordum.

Elbette vajinamın Wilder'ın bedenini umutsuzca istemesinin ikiyüzlülüğünün farkındaydım, ancak bağlanmaktan bahsetmek beni sarstı.

Wilder'ı her düşündüğümde eriyordum. Beni öptüğünde, onun kollarında kalmak için dünyayı yok etmeye hazırdım. Ama ruhlarımızın iç içe geçmesi, kim olduğumuzun özünün birleşmesi çok farklı bir konuydu. Mümkün olduğundan emin olmadığım ya da tekrar yapmak isteyip istemediğim bir şey.

Yanaklarımı sildim, kafam her zamankinden daha karışık. Belki de ihtiyacım olan şey temiz havaydı, beni boğuyormuş gibi hissettiren odadan çıkmaktı.

Şifonyerimden yeni giysiler alırken, aklımda hâlâ Wilder'ın odama gelip bana tecavüz ettiği görüntüler canlanıyordu. Neden dışarıdaki diğer pislikler gibi olup

Harika seksle ilgilenen? Bu bana çok daha güvenli geldi.

Kot pantolonumun düğmelerini ilikledim ve uzun kollu, soluk mavi bir bluz giydim. Yakası o kadar boldu ki bir omzumun üzerinden sarkıyordu. Neyse ki kısa süre önce kasabadaki yerel mağazadan askısız bir sütyen almıştım ve bunu giyebildim. Aynada kendime hızlıca bir kez daha baktığımda, nispeten normal görüldüğüme ve yerel halkla karşılaşmaya hazırlanırken kendimi olabildiğince tehditkâr hale getirmediğime karar verdim.

Beyaz-sarı saçlarımı at kuyruğu yaptım, birkaç tutam yüzümü çerçeveledi, sonra odamdan çıkıp aşağıya indim. Gece koridora çökmüştü ve özellikle sessiz görünüyordu.

Alt kattaki han boştu. Görünürde kimse yoktu... Lair Inn'in sahibi Jim dışında. "İyi akşamlar, Rune," diye beni sildiği barın arkasından selamladı. "Aç mısın?"

Carrie'nin İrlanda usulü kuzu yahnisinden biraz kalmış." Gülümsemesi içimi ısıttı ve işletmesine ilk girdiğim günden beri kendimi hep güvende hissetmemi sağladı.

Karnım tam zamanında guruldadı ve sesin yüksekliğine güldüm. "Görünüşe göre çok açım." Sonra barın iki ucuna da baktım. Her yerde sandalyeler ve masalar vardı, pencereler ve kapılar kapalıydı ama görünürde kimse yoktu. "Buranın bu kadar sessiz olmasına şaşırdım," dedim, daha birkaç gece önce hanın ne kadar kalabalık olduğunu ve Daxon ile Wilder arasında büyük bir arbede yaşandığını hatırlayarak.

"Çoğu bu akşam belediye binasında. Carrie de orada."

Jim'in yeşil gözleriyle karşılaştım, tepedeki ışık kısa gümüş saçlarını aydınlatıyor, ona yumuşak bir ifade veriyordu ama bakışlarının ardındaki gölgeyi inkâr etmek mümkün değildi.

"Şehirde bir kongre mi var?" Dalga geçtim ama kelimeler ağzımdan çıkarken bunun Eve'in çünkü ölümüyle bir ilgisi olup olmadığını düşünmeden edemedim. Benim hakkımda ve beni kasabadan nasıl kovacakları hakkında mı konuşuyorlardı? Peşime bir çete mi takacaklardı?

Belli ki gerçekten aktif bir hayal gücüm vardı.

Kalbim kaburgalarımın doğru fırladı, daha önceki keder ve endişe içimde çarpıştı ve parmaklarım tişörtümün altını gergin bir şekilde yakalarken titredi.

Jim'in kaşları çatıldı. "Otur da sana biraz yiyecek getireyim. Sana iyi gelir."

Yemek düşüncesi bir anda midemi bulandırdı. Bu kadar çok insanın bir arada olduğunu ve muhtemelen benim hakkımda konuştuklarını bilmek, içime saplanan bir bıçak gibi hissettiriyordu. Peki Wilder bunu bana neden daha önce söylememiştii...? Sadece toplantının bir son dakika kararı olduğunu varsayabilirdim.

"Teşekkür ederim, ama şu anda bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum." Belki de hepsi kafamın içindeydi, hayal gücümün bir ürünüydü ama bakışlarımı bir kez daha Jim'e çevirdiğimde yüzündeki endişe en kötü korkularımı doğruladı. "Gitmem gerek," dedim ve aceleyle ondan uzaklaşıp kapıya yöneldim. Herkes ne düşünürse düşünsün, kendimi savunmaya hakkım vardı.

"Rune," diye seslendi Jim arkamdan ve omzumun üzerinden ona baktım. "Eve'in ölümünden senin sorumlu olduğuna inanmıyorum. Ama bazen korku ve panik insanları çaresizleştirir ve sonuçlara atlamalarına neden olur. Dışarıda dikkatli ol, çünkü şu anda herkes doğru düşünemiyor."

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve ona hızlıca başımı salladım, kelimelerimi bulamıyordum. Dışarıya, etrafımı saran serin gecenin içine süzıldüm. Birkaç uzun dakika boyunca hanın ana ışıklarının altında durdum, nefesimi tutmaya ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Kasabaya geleli sadece birkaç hafta olmuştu ama büyük bir psikopat gibi görünmediğimi düşünmek isterdim. Buna rağmen yerel halk böylesine vahşi bir saldırı yapabileceğime inanmakta gecikmedi. Hayal kırıklığı içinde başımı salladım.

Birkaç uzun nefes aldım ve ışıkların parlak olduğu ve gölgeleri kovaladığı ana yola doğru

döndüm.

Belediye binası ana caddenin sonunda yer alıyordu ve her ne kadar içimi bir korku kaplasa da o yöne doğru ilerlemekten asla vazgeçmedim. Neredeyse oraya koşuyordum, göğsümde öfke mayalanırken nabzım alev alev yanıyordu. Eve benim için bir şey ifade ediyordu, onu öldürmek için hiçbir nedenim yoktu.

Sıra sıra kapalı dükkânların önünden geçtim, hatta kahve dükkânı ve lokanta bile kapalıydı, bu da çok şey ifade ediyordu çünkü orası hiç kapanmıyor gibiydi. Adımlarım uzadıkça zihnimde ne bulmak üzere olduğumu hayal ettim. Kafamın içindeki bir ses onlara peşimden gelmeleri için aradıkları fırsatı verdiğimi haykırıyordu.

Sesi ittim.

Bu kasabada yaşayan şekil değiştirenlerin suçlu olmadığımı anlamalarını istiyordum. Bir böceğe zarar vermek için kendimi zor tutuyordum ve kurduma bile dönüşemediğim için, genellikle bir kurdun ilk değişimiyle gelen ilkel öldürme içgüdülerimi henüz deneyimlememiştim.

Yine de Jim'in insanların üzgün olduklarında mantıksız davrandıklarına dair uyarısı aklımdan çıkmıyordu.

İleride, gece yarısı renginde sivri bir çatısı olan koyu tuğlalı bir bina olan belediye binası, bol miktarda yeşil likenle kaplıydı. Uzun kemerli pencereler buraya çoktan unutulmuş bir kilise görünümünü veriyordu ve belki de kurtlar Amarok kasabasına taşınmadan önce burası bir zamanlar ibadet yeri idi.

Pencerelerden parlak ışıklar sızıyordu ve içeride dolaşan insanların gölgelerini görebiliyordum. Ön bahçede donup kaldım, gözlerimi kapalı duran ön kapının üzerinde gezdirdim. Şüphe içimi kemiriyor, geri dönmem gerektiğini söylüyordu. Fikrimi değiştirmeden, üç taş basamaktan büyük çift kapıya doğru yürüdüm ve elimi demir kapı koluna koydum. Kulağımı kapıya dayadım. İçeriden sesler yükseliyordu ama tam olarak kimin konuştuğunu anlayabilmem için hiçbirine öne çıkmıyordu.

Dudaklarımı yalayarak kolu yavaşça aşağı ittim ve içeri bakmadan önce kapıyı araladım. Salon tıklım tıklımdı. Geniş balo salonunda sıra sıra sandalyeler dizilmişti ve hepsi de uzun boylu, sarışın, tanımadığım bir adamın ayakta durduğu ve havada sallanan yumruğuna bakılırsa oldukça öfkeli bir şekilde kalabalığa konuştuğu ön sahneye bakıyordu. Neredeyse tüm sandalyeler salonun arka tarafına doğru dizilmişti ve şimdi gizlice içeri sızmaya çalışsam bile anında fark edileceğimi düşündüm.

Yüzleri taradım, en uzak köşede oturan handaki Carrie'yi hemen tanıdım ama bulunduğum açıdan yüz ifadesini görmek zordu. Miyu ve erkek arkadaşı Rae arka tarafa doğru oturuyordu. Miyu kollarını göğsünde kavuşturmuş, tedirgin görünüyordu. Tanıdığım kasaba halkının çoğu, henüz tanışma fırsatı bulamadığım diğerlerinin arasına dağılmıştı.

"O zaman onun suçluluğunu oylayacağız," diye anons etti sahnedeki adam, dikkatimi çekerek.

Midem bulandı ve tüm vücudum titredi. Kimden bahsettiklerini bildiğime dair bir his vardı içimde.

"Böyle bir şey olmayacak," diye gür bir ses yükseldi ve odadaki herkes sessizliğe gömüldü.

Wilder konuşmacıya yaklaşırken bir adım öne çıktı. Uzun boyluydu ve öfke dudaklarını inceltmişti. Solmuş bir kot pantolon ve düğmeleri iliklenmiş koyu renk bir gömlek giymişti. Onu görünce kalbim pır pır etti, her yanımla onu arzuladı... tüm bunların ortasında bile. Daha önce hiç onun bana yaptığı gibi dokunulmamış, sevilmemiş ve becerilmemiştim ve yatak odamda bana yaptıklarının anısı sonsuza dek benimle kalacaktı.

"Hepinize söz hakkı verdim, ama şimdi bu çok saçma. Rune'un Eve'i öldürdüğüne dair elimizde hiçbir kanıt yok, ancak çoğunuz onu bu suçtan asmaya hazırsınız. Olay yerinde başka birine tanık olduğunu söyledi, bu yüzden bu ipucunu takip edeceğiz. Av ekipleri kuracağız ve çevredeki

ormanları aramaya çıkacağız, ayrıca yerel şüphelileri de sorgulayacağız."

Çoğu kendi aralarında konuşan seslerin mırıltısı hızla yükseldi.

"Bu delilik Wilder. Şimdi de içimizden birinin kendi Havva'mızı öldürdüğünü mü söylemeye çalışıyorsun?" diye seslendi kalabalıktan bir kadın, sesi öfkeyle titriyordu.

Eve'in annesi ön sıradan çığlıklarla inlerken, yanındaki kadın onu kucakladı.

İşte o zaman kalabalığın içinde Daniel'ı henüz görmediğimi fark ettim.

Herkes daha yüksek sesle konuşmaya başladı, suçlamaları beni sakatlamaya yönelik kılıçlar gibi kullanıldı, bazıları ayağa kalktı ve Wilder'a meydan okumaya hazır görünüyordu. Bunun yerine ona daha fazla soru ve suçlama yönelttiler. Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve onun beni savunması karşısında biraz daha düştüğümü hissettim. Hayatımda böyle bir şeyle pek karşılaşmamıştım.

Kulakları tırmalayan bir ıslık sesi gürültüyü kesti. "Yeter ve kışının üstüne oturun," diye bağırdı Daxon, sesi karanlık ve otoriterdi, koridorun arka tarafını göremediğim sağ tarafımda bir yerden geliyordu.

Ayaktakilerin hepsi, sanki onun emri kanunmuş gibi anında yere yığıldı ve odanın üzerine ağır bir sessizlik örtüsü çöktü.

Daxon görüş alanıma girerek kalabalığın önündeki Wilder'a yaklaştı. Koyu renk kot pantolon ve uzun kollu tişört giymişti, kasları kıyafetlerini dolduruyordu. Bana ona karşı hiçbir şey hissetmemem gerektiğini söyleyen tehlikeli bir şekilde çok güzeldi. "Wilder'ın acımasız yaklaşımına katılmasak bile aklımızı kaybedemeyiz." Sonra Wilder'a döndü ve aralarında bir şeyler fısıldadı.

Söylediği her neyse Wilder'ın burun deliklerinin alevlenmesine ve omuzlarının dikleşmesine neden oldu, gözleri öfkeyle parlıyordu.

Kalp atışlarım hızlandı, ikisi handa son kez yumruklaştıklarında o bakışı görmüştüm.

Wilder, Daxon'a "Senin saçmalıklarından gerçekten bıktım," diye karşılık verdi ve şimdi ikisi karşı karşıyaydı, görünüşe göre kasabanın geri kalanının izlediğini unutmışlardı. Belki de umurlarında değildi, çünkü bu iki güç odağı arasında çok uzun bir süredir böyle görünüyordu.

Arkamdan bir kazıma sesi geldi ve etrafımda dönerken damarlarım buza dönüştü.

Karanlık beni karşıladı ve rüzgâr bir çöp parçasını yola savurdu. Bir an için gözlerimi kapattım. *Sakin ol, Rune.*

Beni kınamak isteyen kasaba sakinlerini izlerken nefes almak yeterince zordu, bir de şimdi her küçük ses beni zıplatıyordu. Parmaklarımın uçları kıvrıldı ve onları kot pantolonumun ceplerine sokup kapıya doğru döndüm.

İçeriden aniden bir hırıltı patlaması yankılandı, geriye doğru irkildim. Kalp atışlarım hızlandı.

Odanın içinden gürleme sesleri ve hırıltılar geldi, sandalyelerin döşeme tahtalarına çarpma sesi yankılandı ve hatta biri çığlık attı.

Hiç düşünmeden ileri atıldım ve belediye binasının kapısını iterek açtım. Kapının girişinde durdum, ağızım bir karış açık, saniyeler önce sadece sükûnet olan bir odayı ele geçiren kaotik savaşa baktım.

İnsanlar ayaktaydı, bazıları sahnenin önünden uzaklaşırken diğerleri sahneye doğru koşuyordu. Bacaklarım titriyordu ama bir kez olsun korkumu görmezden geldim ve ileriye doğru koştum. Daha şimdiden Daxon ve Wilder'ın kavga ettiğini, yumrukların havada uçtuğunu, kan döküldüğünü gördüm. Midem bulandı, kalbim korkunun ağırlığı altında ezildi. Benim için dövüşmelerini istemiyordum... Biri yaralanmadan önce durmaları gerekiyordu.

Her yöne koşan insanları iterek geçerken tüylerim diken diken oldu.

Biri kolumu tutup sıktı ve bana tiksintiyle baktı. "Şimdi mutlu musun?"

Parmakları etime batarken kelimeleri tükürdü.

Yüzümü buruşturdum ve onu kendime çektim.

"Bırak beni gideyim." "Kasabamıza diz çöktürecek

ve onu yok edeceksin."

"Eve'i ben öldürmedim," diye karşılık verdim, haksız yere suçlanmaktan bıkmış ve usanmıştım.

"Belki yapmadınız ama bu kasabanın iki Alfası arasında bir alev tutuşturmanıza engel olmadı.

Şimdi de seni sahiplenmek için burayı ve hepimizi yakıp yıkacaklar. Bana kalırsa, hepimizi ölüme göndereceğin gibi o zavallı kızı da öldürmüş olabilirsin."

Bu biraz dramatik oldu.

Yine de ürperdim, kalabalık adamı gözümün önünden kaçırırken bacaklarım altımda zayıflıyordu. Yutkunmaya, doğru düşünmeye çalıştım ama etrafımdaki tüm bu çılgınlık yüzünden bu çok zordu.

İnsanlar koşarak belediye binasını terk etmeye çalışırken, diğerleri savaşı durdurmak yerine sadece etrafında toplanırken, botlar etrafımdaki döşeme tahtalarına vurdu.

Bir kurdun dönüşümünün büyüyle derim elektrikle karıncalandı. Wilder ve Daxon'ın kurt formlarına bürünmüş hallerini görünce başımı kaldırdım. Devasa ve ürkütücüydüler; Daxon'ın kürkü kar gibi beyazken, Wilder gece yarısı rengindeydi. Mümkün olan her şekilde birbirlerinin zıttıydılar. Dudakları geriye doğru sıyrılmış, kulakları kafalarına doğru düz bir şekilde bastırılmış bir şekilde birbirlerine saldırdılar ve savaşa giden iki dağ gibi çarpıştılar.

Çaresizlik beni ileri itti ve yoluma çıkan insan kalabalığının arasından mızrakla geçtim. Buna bir son vermek için Wilder ve Daxon'a ulaşmalıyım.

Bu ikisinin uğruna kavga edeceği türden bir kız değildim. Belli ki akıllarını kaçırmışlar.

Sonunda kalabalığın arasından sıyrıldım ve dövüşü izleyen çemberin içine daldım. Çoğu tezahürat yapıyor, diğerleri ise katılmak için işaret bekliyormuş gibi hırlıyordu. Bu kasabada herkes deli miydi?

"Dur," diye bağırdım, boğazım düğümlenmiş ve gözlerim yanıyordu.

Wilder'ın bakışları bana doğru kaydı, boğazından tehditkâr bir hırıltı çıktı ve geri çekilmemi istedi. Bu sesi çok iyi tanıyordum. Başının yan tarafından kan sızıyordu ama o vazgeçmiyordu.

Daxon o anı Wilder'a çarpmak için kullandı ve bir saniye içinde birbirlerine dolanmış bir şekilde yere düştüler, görebildiğim tek şey kürk, dişler ve kandı. Arkalarında bıraktıkları kırmızı lekeler döşeme tahtalarını boyuyordu.

Hava öfkeyle doluydu ve ani bir çığlık attım, dikkatlerini çekmek, lanet olası kulaklarına ulaşmak için her şeyi yaptım. "Lütfen, dövüşmeyi bırakın." Wilder, Daxon'ın boynundan keskin bir ısırik aldığı anda kelimelerim boğuk boğuk çıkmıştı.

Şiddetli savaşları beni onlara doğru itti. Kurtlarla savaşmayı bırakmayı denemekten daha iyisini biliyordum. Ama kafam şaşkınlıkla, öfkeyle, kederle döndü ve Wilder'ın yanına doğru koştum, ellerim onu Daxon'dan ayırmaya yetecek bir güçle kaburgalarına saplandı.

Aynı hızla geri çekildim ama Wilder gözlerinde vahşilikle dönerken yeterince hızlı değildim. Aynı anda bana doğru hamle yaptı, gözlerinde bir şey değişti, o kadar derin bir şey ki, son anda beni bir düşman olarak değil, insan olarak gördüğünü fark ettim. Kalbimin göğsümden fırlamaya çalıştığı ve paniğin beni olduğum yerde dondurduğu o küçük küçük saniyede, ikimiz de geri çekilmesinin mümkün olmadığını biliyorduk.

Bir tankın gücüyle karnıma çarptı ve geriye doğru uçarak seyircilerin arasına daldım, düşüşümü yakaladım. Ciğerlerimdeki oksijeni boşaltan acıyla haykırdım.

Wilder tökezledi ve benimle birlikte yere düştü. Nefes nefese kalmıştım, ona ve çarptığımız

diğer kişilere dolanmıştım. Keskin bir şey kolumu öyle hızlı ve acı verici bir şekilde sıyırdı ve yırttı ki haykırdım ve ırkıldım.

Ama ondan sonra her şey çok hızlı gelişti. Bir an ayağımı kaybettim, ve sonra, Wilder

bir kasırganın tüm gücüyle üzerine gelen Daxon'a doğru geri uçtu.

Etrafımdakiler öfkeyle homurdanırken ve hatta biri beni arkamdan iterken ayağa kalkmaya çalıştım. Ama onlar umurumda değildi. Hayal kırıklığı ve öfke, herhangi bir konuda bir şey yapamayacak kadar güçsüz olduğum için içime akıyordu.

Koluma baktım, kırmızının elimden aşağı yuvarlandığı ve parmaklarımın üzerinden yere kan damladığı yere. Wilder'ın kazara yaptığı saldırı sonucu derimde büyük bir yara açılmıştı. Ama bununla birlikte, içimde daha önce hiç hissetmediğim bir şey değişti.

Ani bir hırlama sesi odayı sarstı ve Daxon'ın Wilder'ı yere fırlattığını görmek için başımı kaldırdım. Kalabalık tezahürat yaparak yumruklarını havaya kaldırdı.

İçimde alev alev bir öfke yükseldi, ezici ve yıkıcı. Etrafıma bakındım, kavgaya yakın olmayan iki sürünün alt üyeleri hayatları için korkmuş görünüyordu.

İkili dövüşmeye devam ederken çivilerin döşeme tahtalarına çarpma sesi duyuldu. Bu ikisi acımasızdı. İnsanlar etrafımda toplanmaya devam ederken itilip kakıldım. "Siktir git," diye bağırdı biri

Be

n. Geriye doğru tökezledim ve beni kenara iten başka birine çarptım.

İçimde alışılmadık ve ezici bir ateş patladı. Birini parçalamaya hazır hissediyordum.

Karanlık beni ele geçirdi, içimdeki tüm ışığı çaldı. Onun yerine, içime bir sessizlik nüfuz etti. Kafamı. Beni sarsan, kurdumu daha önce hiç hissetmediğim şekilde hissettiren türden.

Bir kürk fırçası. Bir hırlama. Şimdiye kadar hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir öfke. Kolumdaki yara derine saplandı ve beni irkiltti. İki alfa yanımdan geçip gittiğinde, öfkemi haykırdım.

"Dur!" Nefes alış verişim ve titrememle birlikte oda altımda titriyor gibiydi, ensemin kavurucu bir sıcaklık yalıyordu.

Birçok duygu içimi yumruklayıp beni perişan ederken içim sıkıştı. Biri beni kenara ittiğinde başımı kaldırdım, dişlerim gıcırdadı, dudaklarım onlara doğru çekildi.

Hayallerimin kenarları tüylendi ve bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Oda döndü ve denge için bir sandalyenin arkasına tutundum. Kendimi o kadar çok zorlamıştım ki kontrolü kaybetmiş gibiydim.

Havada yeni bir şey vardı. Tadını boğazımın arkasında aldım, acı ve metalik.

Yandım, nefeslerim göğsümde gidip geliyordu, yaralı kolum korkunç bir şekilde acıyordu. Göğsümde öfke, kurdumu serbest bırakmak için kendi derimi yüzmek, birini parçalamak, boğazımda kanın ılık damlasını hissetmek istediğim noktaya kadar köpürdü.

Bana bir şeyler oluyordu.

Yanımdan gelen ani ve dayanılmaz bir yumrukla çılgılık attım ve döndüğümde birinin bana bir sandalye fırlattığını gördüm. Etrafımda, belediye binasındaki diğer herkes birbirine saldırmış, hem sandalyeler hem de yumruklar savuruyordu. Savaş şiddetlendi ve hava o kadar çok nefretle kirlendi ki, çılgınca bir şey yapan ben olmadan önce dışarı çıkmalıydım. Tam o anda, sanki başka bir şey beni kontrol ediyormuş gibi dudaklarım kıvrıldı.

Carrie bile dövüşüyordu ama etrafımdaki manzara çok yanlıştı. Yarı yaşındaki birine kafa tutacak birine benzemiyordu ama hırıltıları ve kurt bakışları ölüm vaat ediyordu.

"Carrie," diye seslendim ona. "Yapma bunu. Buradan çıkman gerekiyor. Herkesin buna bir son vermesi gerekiyor."

Ama sesim yükseldikçe, sanki sözlerim onları cesaretlendiriyormuş gibi daha çok hırladılar ve birbirlerine saldırdılar. Ki bu çok saçmaydı.

Kendimi kaostan uzaklaştırdım, adımlarım bulanıklaşıyordu ve içim farklı yönlerle doğru parçalanıyordu. Eve'in kaybı için ağlamak, bu kurtlara karşı kendimi savunmak ve

Daxon ve Wilder'ın aklını başına getir.

Dışarı fırladığımda serin hava bir rüyadan uyanmışım gibi üzerime çöktü, kafamdaki sis dağıldı.

Ön basamaklarda tökezleyerek içeriye, kargaşanın hüküm sürdüğü yere baktım. Bu çılgınlıktı ve eğer bu kasabadaki sürüler herhangi bir şeyi bu şekilde hallediyorlarsa, birbirlerine karşı taşıdıkları nefretle kendilerini yok etmek için harika bir iş çıkarıyorlardı.

Derin bir titreşim yaralı kolumu sarstı, zalimce sarsıcı bir acıyla irkildim. Koluma, parmaklarımın üzerinden damlayan kana baktım. Bir doktor bulmam gerekiyordu, kemiğimi görebildiğimden oldukça emindim.

Ancak yarayı izledikçe küçülüyor gibi görünüyordu.

Hayal gördüğümünden emin bir şekilde ön kolumdaki kanı çılgınca sildim.

Yaranın gözlerimin önünde kapanmasını, derinin tekrar birbirine yapışmasını şaşkınlıkla izledim. "Kahretsin. Bu nasıl oluyor?"

Sonra kayboldu. Elimi artık acımayan, dokunulduğunda pürüzsüz bir his veren derinin üzerinde gezdirmeye devam ettim. Kalbim gümbürdüyor, damarlarıma korku salıyordu. Daha önce sadece bir insan gibi iyileşmiştim. Bu... bu kesinlikle yeniydi.

Üzerime bir gölge düştü ve başımı kaldırdığımda Daxon'un karşımda durduğunu gördüm. Üzerinde sadece kan lekeli kot pantolonu vardı, göğsü kesikler ve çürüklerle doluydu, yüzü ise daha iyi durumda değildi. Derisine daha fazla kan bulaşmıştı ama yine de iyileşmiş koluma bakıyordu.

Sertçe yutkundum ve hemen kolumu indirdim.

"Nasıl bu kadar hızlı iyileştin? Bunu ben bile yapamam," diye sordu.

Midem sıkışırken başımı sallıyordum. "Bilmiyorum." Ondan uzaklaştım, sanki aniden farklı bir parçamı görmüş gibi bana bakmasından nefret ediyordum... başka bir şekil değiştireni öldürebilecek yetenekleri saklıyor olabilir.

Uzanıp elimi tuttu, sonra bir parmağını şefkatle birkaç dakika önce yaranın olduğu yerde gezdirdi. Dokunuşuyla bir ürperti vücuduma yayıldı ve beni nefessiz bıraktı. Kolumu nasıl incelediğini izlerken, birlikte geçirdiğimiz zamanları hatırladım; beni Creole yemekleri için yemeğe çıkarması, pastasını benimle paylaşması, öpücükleri beni tamamen benden almıştı. Sonra buradan ayrılmaya çalıştığımda bana gerçek yüzünü göstermişti. Bir parçam onun altın sarısı dış görünüşünün ilk düşündüğümünden çok daha karanlık bir şeyler barındırdığından endişeleniyordu ve şimdi aramızdaki şeylerden o kadar da emin değildim.

"Rune," diye başladı, sesi neredeyse endişeli geliyordu. "Hiç bu kadar hızlı iyileşen birini görmemiştin. Nesin sen?"

Gözlerim yaşardı ve göğsüm ikiye ayrılacakmış gibi hissetmeye başladım. Hayatım boyunca farklı olmuştum, ama onun bu soruyu sorması göğsümü açıp beni parçalara ayırması gibiydi.

Zihnim bir açıklama, ona söyleyecek bir şey aramak için koşuşturdu ama hiçbir şey çıkmadı. Bunun yerine düşüncelerim dehşetle dönüyordu çünkü başka bir karmaşaya ihtiyacım yoktu. Kim olduğumu biliyordum. Ben bir hiçtim. Başka bir gerçekliği nasıl işleyeceğimi bilmiyordum.

Kolumu Daxon'ın tutuşundan çektim ama eli sıkıştı ve beni yanında tuttu. "Bundan korkma." Sözleri nazikti ama zihnim karışıklık içinde boğuldu.

"Gitmem gerek," dedim sonunda ve ellerinden kurtuldum. "Rune," dedi, ben geri çekilirken arkamdan adım atarak.

"Hayır, lütfen hayır. Beni yalnız bırak." Elinden kurtuldum ve başıma gelenlerden dehşete düşmüş bir halde hana kadar koştum.

I

Eve'in ölümünden beri ilk iş günümdü.

Ve her şey yanlış geliyordu.

Her şey bana Eve'i hatırlatıyordu ve birkaç kez bakmamak için kendimi zor tuttum.

ona bir soru sormak için. Ki bu aptalcaydı. Ama sanırım biz çalışırken güneşli sarışınla bütün gün saçmalamak bir alışkanlık haline gelmişti.

Hüzün bininci kezmiş gibi içimde çalkalandı, beni sardı ve dünya etrafımda kararmış gibi hissedene kadar omuzlarıma yerleşti.

Neredeyse yabancı biri için bu kadar çok yas tutmak tuhaf bir şeydi. Bir parçamın yeni bir başlangıcı kaybetmenin yasını tuttuğunu düşünüyordum. Eve benim ilk arkadaşımdı, buranın olanaklarının bir simgesiydi. O gidince... ve kasaba bana karşı dönünce...

Etrafta bir yerlerde gizlenen katilden bahsetmiyorum bile.

Bir de yeni ortaya çıkan tuhaf iyileştirme gücüm. İşler kötüye gitmeye başlamıştı.

Tüm kasaba diken üstündeydi, özellikle de felaketle sonuçlanan belediye binası toplantısından sonra. Bir zamanlar arkadaş olan komşular şimdi yanlarından geçerken birbirlerine şüpheyle bakıyorlardı. Sürü üyeleri arasındaki kavgalar sıklaşmıştı ve Bitten ve Lycan sürüleri arasındaki kavgaların ardı arkası kesilmiyordu. Bir hafta önce belediye binası olayının olduğu gece Daxon'la karşılaştığımdan beri Wilder ya da Daxon'la bire bir vakit geçirmemiştım. Onları sokakta her gördüğümde gergin, bitkin görünüyorlardı. Jim ve Carrie'den kasabayı sakinleştirmek için gece gündüz çalıştıklarını biliyordum; birbirlerinin boğazını sıkmaya hazır oldukları için bu bile başlı başına bir başarıydı.

Wilder'ı ya da Daxon'ı özlememeye çalıştım. Sessizliklerini ya da etrafta olmadıkları gerçeğini okumamaya çalıştım. Demek istediğim, peşinde oldukları bir kız, sürülerinin güvenliği ve onlar için kurdukları hayatla kıyaslandığında neden bu kadar önemli olsun ki?

Ne demek istediğimi anladınız mı? Dönüyordum.

Sorun şu ki, son birkaç gündür çok fazla boş vaktim vardı. Eve'in ölümünden iki gün sonra çalışmam gerekiyordu ama Marcus bana lokantanın hayalet bir kasaba olduğunu, herkesin kendi içine kapandığını ve yardıma ihtiyaçları olmadığını söylemişti. Benimle konuşurken sesindeki endişeyi duyabiliyordum ama şaşırtıcı bir şekilde herhangi bir şüphe ya da yargılama duymadım.

Marcus'un iyi bir insan olduğuna karar vermemiş olsaydım, o zaman verirdim.

Yapacak bir şeyim olmadığından ve ormana gidip koşamadığımdan huzursuzdum. Carrie'nin alt katta duran eski Sudoku bulmacalarını denedim, odamda sınav çekmeye çalıştım ve hatta yanlarımdan

geçerken herkesin bana dik dik bakmasına cesaret ederek yürüyüşe çıktım.

Ama buraya gelmeden önce hiç yaşamadığım o delice kaçma dürtüsü bir türlü geçmedi.

Geceleri yatağında yatar, dönüp durur, dürtüyle savaşıırken omurgamdan aşağı ter damlardı. Kendimi dışarıda riske atmak saçma... delice olurdu. Ama aklımın bir köşesinde sonsuza kadar direnemeyeceğimi biliyordum. İçimde, koşmanın bana hissettirmeye başladığı özgürlüğü hissetmek zorunda olan bir şey vardı. Bu bir ihtiyaçtı, istek değil. Bunu mümkün olduğunca ertelemek zorundaydım.

Sonunda uykuya daldığımda, rüyalarım Eve'in gökyüzüne bakan cansız gözlerinin ve ormandaki gölge yaratığın kâbuslarıyla doluydu.

Şu anda pek de iyi ayarlanmış, iyi dinlenmiş bir kadın gibi görünmüyordum diyelim.

Adamın bardağı yerine sürahimdeki suyu masaya döktüğümü fark ettiğimde dalgın düşüncelerimle başımı salladım. Suyun bir kısmı kucagında oldukça garip bir yere akmaya başladığında söz konusu adam bana ters ters baktı. Masayı silmeye başladım, bezim otomatik olarak adamın üzerine damlayan suya yardım etmek için hareket ediyordu, ta ki adamın kasıklarının silmek üzere olduğumu fark edene kadar. Gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. Bakışlarımı yemek arkadaşına kaydırđım ve dehşetle karısıyla birlikte olduğunu fark ettim. Belli ki kocasına asılmaya çalıştığımı düşünmüştü ve yemek bıçağını şahdamarıma saplamasına ramak kalmış gibi görünüyordu.

Elimi yabancının maalesef yükselen aletinden hızla çektim ve herhangi bir saldırıyı savuşturmak için ellerimi yalvarırcasına kaldırarak geri çekildim. "Sana biraz peynirli çubuk getireyim... müesseseden," diye ağzımdan kaçırdım koşarak uzaklaşmadan önce.

Licia bugün barın arkasındaydı ve bir yandan dudağını ısıırıyor, bir yandan da kahkahalarını bastırmaya çalışarak aynı bardağı şiddetle parlatıyordu. Belli ki kendimi tamamen aptal durumuna düşürmemi izliyordu.

"Bir şey söyleme," diye uyardım onu, lokantadaki bilgisayara peynirli çubuk siparişı yazarken, utançtan kızarmasını engellemeye çalışıyordum.

"Yüzünü görmeliydin," dedi yanağındaki bir damla yaşı silerken homurdanarak. "Belki de masajı ekstra bir akşam yemeğı seçeneğı olarak eklemeliyiz. Harold bunu ister gibi görünüyordu."

"Harold," diye fısıldadım tiksintiyle, söz konusu adama şöyle bir bakarken. Karısı menüsünün arkasından ona öfkeyle fısıldayarak bağıırıyordu ve Harold ortadan kaybolmak ister gibi görünüyordu.

Tekrar homurdandım ve aşçının "Baby Got Back "in akortsuz bir versiyonunu ıslıkla çalmasını dinlerken başımı duvara yasladım. Gülmeye devam ederken ona "Peynir çubuklarını hesabımdan çıkarabilirsin," dedim.

Gözlerini tekrar sildi. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Bu hayatımda gördüğüm en komik şey olabilir. Eğlence için sana para ödeyen ben olmalıyım."

Dilimi ona doğru uzattım ve tam bir şeyler söyleyecektim ki yakınlardan gelen bir tiksinti çığlığı kulaklarıma ulaştı.

Licia'nın burnu kıvrıldı. Sesin geldiğı yere bakmak için döndüğümde, "Tanrım, bize yardım et," diye mırıldandı.

Marcus, arkadaşlarından birine iyilik olsun diye Eve'in yerine arkadaşının kız kardeşini işe almıştı. Yeni kadın, Beverly... eşsizdi.

"Bu da ne?" diye sordu anormal derecede derin bir sesle, önündeki masada oturan şaşkın bakışlı müşteriye. Beverly kısa boylu ve tıknazdı, görünüşe bakılırsa göbek deliğıne yakın sarkan sarkık göğüsleri vardı. Ne tür bir sütyen giydiğini bilmiyordum, eğer giyiyorsa bile pek etkili değildi. Önünde gri çizgili kıvrıcık saçları olan, biraz kefal gibi bir saçı vardı.

Arkada uzun, dalgalı bir şey oluyor. Beverly'nin başına gelenleri Miyu'nun düzeltilebileceğinden bile emin değilim.

Açıkcası kurtadamların güzel olduğuna dair tüm düşüncelerimi yerle bir eden sıra dışı görünüşünün yanı sıra Beverly'nin hizmet sektörüne ya da aslında hiçbir sektöre uymayan bir tavrı vardı. Bir pitbull kadar asık suratlıydı, müşterilere gülümseyemiyordu ve hizmeti nasıl olursa olsun müşterilerin ona fahiş bir bahşış ödemesi gerektiği izlenimine kapılmış gibiydi.

Licia onun yüzünden sinir krizi geçirmek üzereydi.

"Bahşışınız," diye cevap verdi müşteri, oturduğu bankta gergin bir şekilde kıpırdanıyor ve yardım için etrafına bakınıyordu.

Beverly söz konusu makbuzu öfkeyle havaya kaldırırken, "Bana yüzde on bahşış verdin," diye devam etti.

"Suyumu bile doldurmadınız-" diye karşılık vermeye çalıştı adam.

Beverly, her kelimedede sesi daha da yükselen bir tonla, "Eğer bu restoranın her tarafını yüzde on bahşış karşılığında sana yemek vermek için kirlettiğimi sanıyorsan, başka bir şey düşünüyorsun," diye karşılık verdi.

"Marcus'u öldüreceğim," diye inledi Licia, sonra da seçtiği kelimelerden dolayı dehşetle irkildi. Birini öldürmekle ilgili şaka yapmak için tehlikeli bir zamandı, gerçek cinayetler işlenirken değil. Ona zayıf, güven verici bir gülümseme verdikten sonra Beverly'nin masasına gidip mekandaki diğer tüm müşterileri korkutmadan önce onu sakinleştirmeye çalıştı. Buradan ayrılmak istiyor olabilirdim ama para olmadan bu hâlâ mümkün değildi. Bu noktada, Wilder ve Daxon'ın gittiği hızla arabamı geri alabileceğimden emin değildim.

Beverly'nin müşterisi cebinden cüzdanını çıkardı ve titreyen elleriyle birkaç banknot karıştırdı.

"Benim hatam," diye kekeledi öfkeyle, muhtemelen saldırmasından korktuğu için Beverly'nin gözlerinin içine bakmamaya dikkat ediyordu. "Size yüzde yirmi vermek istemiştim tabii ki," dedi ve aceleyle kabinden kayarak restorandan çıktı.

Ön kapı arkasından çarparken Licia'nın ağır iç çekişini duydum. Onu bir daha göreceğimizden şüpheliydim.

Beverly'ye bir bakış attım ama görmedi. Ağgözlülükle parasını saymakla meşguldü. Bir an için onun taktiklerini bir süre ben de denesem mi diye düşündüm, bahşış aldığı kesindi. Müşterilerin bitmesi biraz zaman alırdı... değil mi?

"Beverly, arkaya," diye tersledi Licia. Beverly savaşa girmeye hazırlanır gibi omuzlarını dikleştirdi ve Licia'nın yürümeye başladığı depo odasına doğru yöneldi.

Yarı eğlenerek, yarı sinirlenerek başımı salladım ve peynir çubuklarının çıkmasını beklerken çatal bıçak takımlarını sarmaya başladım. Peynir çubuklarımız gerçekten çok iyiydi. Umarım karısı, masasına döndüğümde peşimden gelemeyecek kadar tadını çıkarmakla meşguldür. Öyle bile olsa, belki de bıçağını elinden almalıyım... ne olur ne olmaz.

Ön kapıya takılı zil çaldı ve ben daha kimin geldiğine bakmadan otomatik olarak yeni gelene hoş geldin diye seslendim. Ben üzerinde çalıştığım son gümüş takım tepsisini paketlemeyi bitirirken, gelen kişinin bara yerleştiğinin belli belirsiz farkındaydım.

Birinin bakışlarının beni delip geçtiğini hissettiğimde, nihayet kimin içeri girdiğini görmek için başımı kaldırdım. Kim olduğunu gördüğümde gümüş takımlarım yere düştü.

Bu Sterling'di, Alistair'in infazcılarında biri. Yere çömelip gümüş takımları toplamaya çalışırken ellerim titriyordu. Kendime düşünmek için zaman tanımaya çalışırken çatal ve bıçakları birbirine çarparak el yordamıyla toplarken diğer insanların gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Beni nasıl bulmuştı? Bunun şans eseri olmasına imkan yoktu, değil mi? Sterling'in beni

Bu civardaydı ve bir şekilde yolunu buraya mı düşürdü?

Siktir, siktir, siktir. Ne yapacaktım ki?

Aşçı, "Siparişinizi verin," diye seslendi. Terli avuçlarımı önlüğüme sildim ve ayağa kalktım, yüzümü boş tutmaya ve hissettiğim paniği yansıtmamaya çalışıyordum. Alistair'in tüm infazcıları arasında panikten en çok beslenen Sterling olmuştu. Kendisinden daha zayıf olanlara hükmetme fırsatı bulduğu her anı seviyordu. Sürüdeki kızlar üzerinde otoritesini kullanmaya özel bir düşkünlüğü vardı. Bazen Alistair'in "sürü işleri" için kullandığı evin arka odalarından çığlıklarını duyardım.

Yanında servis ettiğimiz çiftlik sosuyla birlikte dumanı tüten peynir çubukları tabağını almak için yürürken içimdeki ürpertiye zorlukla bastırdım. Masaya gitmek için yanından geçerken Sterling'i özenle görmezden geldim. Kadının öldürücü bakışlarını zar zor fark ederek yemeği masaya bıraktım. O şu anda sorunlarımın en küçüğüydü.

Dikkat dağıtmak için kullanabileceğim bir şeye ihtiyacı olan başka biri olup olmadığını görmek için odaya baktım ama herkes iyi görünüyordu.

Yine de bir su sürahisi kaptım ve zaten dolu olan içeceklerimi doldurmaya başladım, bir yandan da sonumla ne zaman buluşacağımı kestirmeye çalışıyordum.

Licia ve Beverly'nin geri gelmesini diledim ama gerçekten... ne yapabilirlerdi ki? Beverly bile ne kadar sert olursa olsun, Sterling gibi bir sürü infazcısına karşı hiç şansı olmazdı.

Derin bir nefes aldım ve bu işi bitirmeye karar verdim. Alistair'in peşime düşeceğini biliyordum. Reddedilsem de edilmesem de onun kader arkadaşı olmam bir yana, adamın gözünü oymuş, onu ve tüm adamlarını uyuşturmuştum.

Sadece arayışında başarılı olamayacağını umuyordum. Sterling'le yüzleşmek için barın arkasına doğru yürürken, sanki arka planda çalan bir ölüm çanını duyar gibiydim, her adımda bana ne kadar tamamen boku yediğimi söylüyordu.

Ve Wilder'in geçen gece odamdan ayrılmasından sonraki gibi iyi bir şekilde değil.

"Sizin için ne yapabilirim?" Sterling'e sordum, ses tonumdan küçümseme damlaları aksa da yüzümü onu tanıımıyormuşum gibi boş tutmaya çalışıyordum.

Küstahlığım karşısında Sterling'in yanağında bir şey seğirdi. Beni tanıdığından beri neredeyse dilsizdim. "Evet, efendim. Hayır, efendim... Lütfen yapmayın, efendim." Bunlar ona söylediğim tek kelimelerdi.

Ben onun özelliklerini sıralarken Sterling yüzünde küçük bir sırıtışla bana baktı. Alistair'in tüm adamları gibi yakışıklıydı. Tiki yakalı bir gömlek giymişti ve yakası açıktı, bu da adamın ne kadar hödük olduğunun görsel bir göstergesiydi. Belli ki, kimse ona yaka açmanın moda olmadığını söylememişti. Yazık.

Sterling'in saçları mükemmel bir şekilde kesilmişti ve saçlarına sahte röfle yapıldığından emindim. Kaşlarına ağda bile yaptırdığını sanıyordum, çünkü gerçek olamayacak kadar mükemmel şekilli görünüyordlardı.

Sterling'le ilgili olan şey, ilk bela işaretinde kaçan tiki bir çocuk gibi görünebilirdi, ama bu gerçeklerden daha uzak olamazdı. Milyonlarca mil genişliğinde zalim bir çizgisi vardı. Alistair'in şikâyetlerini gidermek için düzenlediği dövüş gecelerinde onu bizzat görmüştüm, kendisinden iki kat büyük adamların canına okuyordu.

Onunla tanıştığımdan beri ondan korkuyordum, ama şimdi? Şu anda, hiç korku duymuyordum. Tek hissettiğim nefretti. Bu kasabanın pek çok sorunu olabilirdi. Şu anda en misafirperver yer de olmayabilirdi. Ama en azından bir an için benimmiş gibi hissettirmişti.

Ve şimdi Sterling buradaydı, Alistair'i etrafındaki havaya sızdırıyordu, böylece onu da burada

hayal etmeden burayı hayal edemeyecektim.

Neden her şey bu kadar kötü olmak zorundaydı?

Hayal kırıklığı içinde yumruklarımı sıktım ve bir şeyin derimi kestiğini hissettiğimde nefes nefese kaldım. Belli ki bakmadan bir bıçak kapmışım.

"Seni görmek de güzel Rune," diye mırıldandı Sterling ve adımın onun dudaklarından döküldüğünü duyunca irkildim. "O küçük olaydan beri hepimiz senin için çok endişelendik."

Olay. Öyle mi diyorlardı?

Dudaklarımın arasından küçük bir homurtu geçti ama Alistair'i düşündükçe kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, onu düşünmek eskisi kadar canımı acıtmıyordu.

Her şeyi bir kenara bırakarak ona doğru eğildim. "Seninle geri dönmeyeceğim," diye yemin ettim ve gözlerimdeki kararlılığı görebilmesini umdum. Ne kadar tekmeleyeceğimi, çılgılık atacağımı ve beni buradan çıkarmasını mümkün olduğunca zorlaştıracığımı görebilmesini umuyordum.

İlk seferinde kaçmak için her şeyimi vermişim.

Ve eğer Alistair beni bir kez daha ele geçirirse bunu bir daha yapma şansım olmayacağını biliyordum.

Sterling sözlerime biraz şaşırmış görünüyordu, ki bunun için onu suçlayamazdım. Bugünlerde kendimi zar zor tanıyordum. Bir bakıma, Alistair'den kaçtığımda yeniden doğmuştum. Dönüştüğüm kişiyi sevdiğimi söyleyemezdim ama en azından daha önce olduğum zayıf yaratıktan farklıydı.

Bıçağı Sterling'e doğru tuttum, müşterilerin gözünden saklamaya çalışıyordum... Sadece biraz titrediğim için kendimle gurur duyuyordum.

"Hemen gitmen gerekiyor," dedim ona, elimden geldiğince kabadayılık taslamaya çalışarak.

Başını arkaya attı ve güldü. "Bunca zamandır Alistair'e seninle eş olduğu için acıdığımızı biliyorsun... canını çok yakmış olsa da seni bir kenara atarak doğru olanı yaptığını düşündük. Senin gibi küçük bir fare... bir sonraki Alfa ile mi? Bu çok aşağılayıcıydı, Rune," dedi ipek gibi, bana doğru eğilerek. "Ama kaçmak için yaptıklarından ve şu anda gördüklerimden sonra, hata yaptığını düşünmeye başlıyorum."

Bu sefer, beni spekülatif bir şekilde izlerken gözlerindeki dizginlenemez şehvet karşısında tenime yayılan ürpertiye tutamadım. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum.

Birkaç kez gözlerini kırıştırıp başını salladı ve bana tekrar baktığında şehveti gitmişti. "Ne yazık ki senin için, Rune. Patronun senden pek memnun olduğunu sanmıyorum. Biliyor musun? Yaptığın oldukça yaramazca bir şeydi. Uzun, çok uzun bir süre onun affı için yalvaracaksın."

Ne kadar uzun süre yalvaracağımı vurgulamak için sözlerini bilerek yavaşlattı.

Tam o sırada Licia köşeyi döndü, ardından da asık suratlı bir Beverly geldi. Terli avuçlarımı tekrar sildim ve aceleyle barın arkasından çıkıp Sterling'den uzaklaştım. Licia kaşlarını çatarak Sterling'e baktı ve bana sorgulayıcı bir bakış fırlattı, ama ben onun bakışlarından kaçındım. Sterling'in istediğini elde etmek için buradaki herkesi katletmekten zerre kadar çekinmeyeceğini biliyordum.

Kaçmak zorundayım. Kaçmalıyım, diye bağırdım, panik atağın eşiğindeydim.

Bara girdiğimde ne yapacağımı bilemeden boş boş etrafa bakındım. Tam o sırada aşçı bir sipariş daha olduğunu bağırdı. Licia ya da Beverly alamadan yemeği tepsiye attım ve masaların olduğu bölüme doğru yürüdüm, ancak yemeğin hangi masa için olduğunu bilmediğimi geç de olsa fark ettim.

Sterling sandalyesini çevirip bana baktı ve yemin ederim sinir krizinin eşiğine gelmişim. Sahipmişim gibi yaptığım tüm o kabadayılık buraya kadarmış. Hiç değişmemiştim. Hâlâ küçük bir fareydim.

Tam o sırada zil çaldı ve yemin ederim neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum çünkü Daxon az önce içeri girmişti. Yiyecekleri yakındaki bir masaya fırlattım, onların yiyecekleri olup olmadığını kontrol etme zahmetine bile girmedim ve sonra kendimi şaşkın bir Daxon'un üzerine attım.

"Tatlım, neyin var?" diye sordu usulca, tatlı sesi bana nasıl olduğunu hatırlattı.

Kasabanın kurtlarla dolu olduğunu öğrenmeden önce. Ona daha sıkı sarıldım, bir an için konuşamadım.

Ne zaman böyle hissetmeye başlamıştı? Sanki o benim güvenli yerimmiş gibi? Bu unvanı hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Ama yine de buradaydım, onun kollarındaydım ve burada olduğu için çok mutluydum.

Tam o sırada Sterling ön kapıya doğru ilerledi. Odadan geçtiği süre boyunca bakışlarımı üzerinde tuttu, dudaklarında aynı zalim sırıtış vardı. "Seni göreceğim Rune," dedi vaatlerle dolu bir sesle.

Daxon, Sterling'in sözlerini duyunca bana karşı dondu kaldı. Arkasını dönüp Sterling'e dehşet dolu bir bakış fırlatmadan önce beni dikkatlice yere bıraktı. Sterling ise kendini beğenmiş yüz ifadesini koruyor, gülümsemesi sadece biraz azalıyordu. Daxon'ın bakışlarını uzun bir dakika boyunca üzerinde tuttu ve sonunda boyun eğip gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Belli ki bu onu çok kızdırmıştı çünkü restorandan hissimla çıktı ve kapı arkasından çarparak kapandı. Henüz kırılmadığı için gerçekten şanslıydık.

Sterling'in şimdi gidiyor olması önemli değildi. Geri geleceğini biliyordum.

Daxon, Sterling gözden kaybolana kadar onun uzaklaşmasını izledi. Aniden arkasını dönüp kolumu tuttuğunda sıçradım. Beni arka odaya doğru sürüklemeye başlarken sert bir sesle, "Konuşmamız gerek," dedi. Ben yanından geçerken Licia bana gergin bir bakış attı ve Beverly, Daxon'u dövmesini isteyip istemediğimi sorar gibi yumruğunu eline vurdu. Bunu denediğini görmek kesinlikle ilginç olurdu.

Beni bir kez daha ileri doğru çektiğinde ciyakladım ve kendimi depo odasında buldum. Buraya dönmesine izin var mıydı ki?

"Kimdi o adam?" Daxon homurdandı ve ne kadar öfkeli göründüğünü görünce gözlerim büyüdü. Ya da belki öfkeli doğru kelime değildi. Daxon... kıskanç mıydı?

"Geçmişimden bir kâbus," dedim titrek bir iç çekişle. "Eski sevgilimin infazcılarının biri. Belli ki eski sevgilim beni arıyormuş." Aniden bastıran soğuktan korunmak için kollarımı kendime sardım. "Ve sonunda beni buldu."

"Bana kaçtığını söylediğin eski sevgilin bu mu?" diye sordu, tenine garip bir yoğunluk çökmüştü. Sanki bunun olduğunu görebiliyordum. Biz orada durup konuşurken, Daxon başka birine dönüşüyordu. Daha karanlık biri... daha kontrolden çıkmış biri.

Bu yorumu bana bulduğumuz günü hatırlattı. Şu anda bir milyon yıl önceymiş gibi geliyordu. Bunun yaşandığına inanmak çok zordu. Özellikle de şu anda karşımda duran Daxon versiyonuyla.

Başımı salladım, gözyaşlarına boğulmadan önce kendimi toparlamaya çalıştım. Yine de kontrol etmek zordu. Korku midemde sıcak ve yoğun bir şekilde hissediliyordu.

Birden beni kollarına çekti. "Lanet olsun. Çok korkmuşsun, tatlım. Tüm vücudun titriyor," dedi bana sarılırken.

Onun sıcaklığını ve üzerini örten karanlık yoğunluğu içime çektim. Rahatlatıcı ve koruyucu bir his veriyordu. Daxon'ın bu kadar çok maske takması beni korkutmuş olmalıydı. Onun gerçek yüzüyle henüz tanışmadığımı sanıyordum. Ama nedense endişelenmiyordum. İçimden bir ses Daxon'ın benden başka herkes için tehlikeli olduğunu söylüyordu.

"Bunu halledeceğim," diye kulağıma fısıldadı ve ona gömülü kalırken göğsüne doğru başımı salladım. Güvenmek güzeldi... Güven biraz körü körüne olsa bile.

Yine de daha önce bir kez güvenmiştim, kader arkadaşımın kalbim için sadece en iyi çıkarları düşüneceğine güvenmiştim. Ve mahvolmuştum.

Daxon hâlâ bir yabancı olduğu için tekrar adım atmak zordu, belki de aptalcaydı ama gerçek

şuydu ki... Çok yorulmuştum. Bana yardım etmesi için ona güvenmek zorundaydım çünkü başka seçeneğim yoktu. Ve

Her ne kadar koşmak istesem de fazla uzağa gidemeyeceğimi biliyordum.

Lütfen bana ihanet etme, diye fısıldadı ruhum ona.

Ve muhtemelen hayal görüyor olsam da, ruhunun *asla* geri fısıldamadığına yemin ettim.

Daxon

Bir psikopat olmanın en zor yanı, her zaman çok açık olmak zorunda olmanızdı. Bir gün, mecazi anlamda derimi yüzmek ve dünyaya gerçekte kim olduğumu göstermek istedim. Elbette bu, etrafımdaki herkesi kandırırken yaşadığım tüm eğlenceyi kaybetmek anlamına geliyordu. Sadece Wilder dünyaya gösterdiğim yüzün gerçekte olduğum kişi olmadığından şüpheleniyor gibiydi. O her zaman zeki bir piç olmuştu.

Aşeriyordum. Bazen bunaltıcı gelen istekler. Yapabileceğim en iyi şey, uygun bir zaman bulana kadar onları ertelemekti, beni saat on haberlerine çıkarmayacak bir zaman. şu anki arzum ise Rune'a gerçek beni göstermekti. Altın ocuk gülümsemesini soymak ve altındaki canavar hakkında ne düşündüğünü görmek. Kana susamış, derisindeki bir kesiği izlemenin güzelliğinden zevk alan, acının sesini seven canavar.

Rune utangatı, çekingendi... kırılmıştı. Ama içimden bir ses onun daha karanlık bir yanı olduğunu söylüyordu. Benim karanlığımın ona vereceklerine aldırmayacak bir karanlık.

Endişelenmeme yeteneği. Çünkü dışarıda benden daha korkunç canavarlar yoktu. Eğer benim olmayı kabul ederse, bir daha asla karanlıktan korkmak zorunda kalmayacaktı.

Belki o da bana katılır.

Ben gittikten sonra daha sakin görünüyordu. Bana duyduğu kırılğan güveni hissedebiliyordum. Ve onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Tesadüfe bakın ki ona yardım etmem en sevdiğim zamanlardan birine denk gelmişti. İşler böyle yoluna girdiğinde her zaman mükemmeldi.

Birkaç yaşlı kadın yanımdan geçti ve onlara en iyi gülümsememi gösterdim. Hemen kıkırdamaya ve kızarmaya başladılar. Avlanması en kolay olanlar onlardı. Sürünün ve genel olarak kasaba halkının çoğu böyleydi. Ne görmek istiyorlarsa onu görüyorlardı. Sadece bana güç olarak en yakın olanlar, betalarım... ve benim gibi bir alfa olan Wilder bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu. Bazen bunu betalarımın bakışlarında görebiliyordum. Her şeyi fark etmeme rağmen fark etmediğimi düşünerek beni incelerlerdi. O anlarda üzerlerindeki korkunun kokusunu alabiliyordum, dikkatimi ne zaman onlara ynelteceğimi merak ediyorlardı. Elbette hiçbirine eğlenmek için gerçekten ne yapmaktan hoşlandığımı söylememiştim ama eminim bu düşünce bazen akıllarından geçmiştir... gerçekte kim olduğumu merak etmişlerdir. Yine de hiçbir zaman bundan daha derine inmediler. Bir kurt olarak, Alfa'nıza boyun eğmek iinize işlemişti. Ve ben bir psikopat olabilirdim ama bu kr körüne bağlılığa asla ihanet etmedim. Belki de benimle ilgili tek iyi şey buydu.

Tam o sırada telefonum çaldı ve istediğim bilgiyi alacağımı umarak cebimden çıkardım.

Jawbone Pub, Sin, betam, mesaj atmıştı. Bardaki yabancıyı fark eder etmez adamlarımı harekete geçirerek gözümün her an üzerinde olmasını sağlamıştım.

Onu yakaladım, diye cevap yazdım ve içine devam etmesi gerektiğini belirttim. Onunla işim bittikten sonra *Sterling*'i izlemesine gerek kalmayacaktı.

Bara doğru yol aldım. Aslında bir süredir gitmemiştim. Gece için şanslı kadını mı almaya gittiğim bir yerdi, ama Rune'la tanıştığımdan beri... şey, o dürtüyü hissetmemiştim.

İçimde gizlenen iblis için söylenebilecek tek şey, o kıza kadar kimseyi umursamıyordu. Ona bir kez baktığımızda takıntılı hale geliyorduk, kızımızla aramıza giren herkesi sakatlamaya, öldürmeye, yok etmeye, yok etmeye kararlıydık.

Sterling bara adımımı attığım anda beni fark etti. Köşedeki barda oturuyordu, bu onun infazcı eğitiminin bir işaretiydi. Mekânda oturup etrafınızdaki herkesi görebileceğiniz tek koltuklardan biriydi. Arkadan saldırmak istemiyordu.

Ona, tehlikeyi fark etmesine yetecek ama kaçmasına neden olmayacak, dişlerimin ucuyla sevimli bir gülümseme sundum.

Dietra bana geniş bir sırtış attı, soyunmadan göğüslerini mümkün olduğunca çok görebilmem için eğilmeye başlamıştı bile. Onu bir mavi ayda becermek gibi bir hata yapmışım ve o zamandan beri taşaklarımın peşindeydi.

İlgilenmiyorum.

Avımın yanına doğru ilerledim ve Dietra'ya her zamankinden istediğimi işaret ederek yanına oturdum. Odadaki diğer insanların bakışlarını hissedebiliyordum. Bardaki yabancı ve bir Bitten arasında gözlerini bizden uzak tutmakta zorlanıyorlardı. Normalde, nesiller boyu barış içinde bir arada yaşadığımız için en azından bana bakmıyormuş gibi yaparlardı. Ama Eve'in ölümüyle bu durum değişti. Olması gerektiği gibi benden hâlâ korkuyorlardı, ama belli ki gözlerini odadaki büyük kötü kurttan ayırmamaya kararlıydılar, her ne kadar belli olsa da.

Ölü adam birasından uzun bir yudum alırken, "İçimden bir ses senin hoş geldin vagonu olmadığını söylüyor," diye söylendi, elleri hafifçe titriyordu. Onu tam olarak nasıl öldüreceğimi ve cesedini nasıl parçalara ayıracağımı düşünürken bunu restoranda da fark etmişim. Cesur bir yüz ifadesi takınmıştı ama elleri titriyordu. Eminim Alfa'sı onun bu yönünü seviyordu.

Dietra bana en sevdiğim fiçiyi, aslında yakınlardaki bir kasabadan gelen yerel bir birayı vermek için yanıma geldiğinde bir an için kayıtsızca mırıldandım. Jawbone kasabada bu birayı satan tek yerdi. Zaten pırıl pırıl olan bardağı parlatıyormuş gibi yaparken bana umutlu bir gülümseme verdi. Sterling onu yiyip bitiriyordu, bakışlarındaki ışıltı bana eğer o geceyi atlatırsa Dietra'nın atlatamayacağını söylüyordu.

Dietra'ya göz kırparak "Bir tane daha istersem sana haber veririm," dedim ve istenmediğini anlayınca gülümsemesi düştü.

Sterling o giderken yanımda ofladı, o giderken kıcını izleme şansını kaçırmadı.

"Beni şehir dışına çıkmam için uyardığın yer burası mı?" dedi sonunda, sessizliğim belli ki onu huzursuz etme görevini yerine getiriyordu.

Karanlık bir şekilde kıkırdadım. "Tam tersine, dostum. Şehre geldiğin için çok heyecanlıyım."

Bakışları bana yöneldi, kokusu korku kokmaya başlarken dudaklarının etrafında beyaz bir çizgi belirdi. İçkimi yudumladım, nefesimin altında biraz mırıldandım. Dehşetinin arttığını hissedebiliyordum.

Çok lezzetliydi.

"Oyununu biliyorum, Bitten. Ama işe yaramayacak. Beni korkutup kaçıramayacaksın. Ve biliyor musun, Rune'u alfama geri getirmeden önce biraz oynamayı hak ettiğime karar verdim. Onun amcığının bir değeri olmalı, sence de öyle değil mi? Demek istediğim, onu reddettikten sonra bile onu çıldırtmaya yetti." Sonra güldü, sesi kimseyi kandıramayacak kadar tiz çıkıyordu. Altına işlemek üzereydi. "Sence çılgılık atan biri mi? Biraz acıdan hoşlanıyor mu? Çünkü-"

Tam o sırada bacağına bir şırınga sapladım çünkü onun saçmalıklarını dinlemekten bıkmışım. Genelde kurbanlarımla oynamayı daha çok severdim ama belli ki başka bir erkeğin Rune hakkında konuşmasını dinlemek benim için kırılma noktasıydı.

Bir sonraki bölümde yine de eğlenirdim.

İlaç hızla etkisini gösterdi, kan dolaşımına karıştı ve öforik bir etki yarattı. Onu izleyen biri Sterling'in çok fazla içtiğini düşünebilirdi. Gerçekte, ilaç onu zihnine hapsedmeye yarıyordu. Vücudu hareket edebiliyordu ama artık kontrol onda değildi.

Öyleydim.

"Hadi seni kaldıralım dostum," dedim ona, sandalyeden kalkmasına yardım ederek. Dietra'ya flörtöz bir gülümseme attım ve Sterling'i kapıya doğru yürütmeye başladığımda bayıldı. "Sanırım sonuncuyu hissediyor. Otele gitmesine yardım edeceğim."

Bana bir tür kahramanmışım gibi baktı ve ben de bu geceden hatırlayacağı tek şeyin sonunda benimle bir yerlere varabileceğini düşünmek olduğundan emin olmak için ona göz kırptım. Sterling'in sırtına bir tokat attım ve sanki transa geçmiş gibi kapıya doğru yürümeye başlamadan önce biraz öne düştü.

Dışarı çıktığımızda Sterling'i barın arka tarafına, arabamı park ettiğim yere yönlendirdim. Genelde her yere bisikletle gittiğim için pek kimse bir arabam olduğunu bile bilmiyordu. Fazladan yolcu saklamak için mükemmeldi.

Sterling yolcu koltuğunda sessizce oturuyor, boş gözlerle ileriye bakıyor ve arada bir seğiriyordu. Radyoyu açtım ve içimden "Welcome to the Jungle" şarkısını söyledim. Eski ama güzel bir şarkıydı, bu kesindi.

Kulübemin sapağına gelene kadar ormanın içinden geçen tek şeritli yolda dolanarak kasabadan çıktık. Sola doğru büyümüş toprak bir patika uzanıyordu ve ben de o patikayı seçtim, şarkılarım daha da yükseliyordu.

Bir mil kadar gittikten sonra bir virajı daha döndüm ve işte oradaydım. Bir gün burayı Rune'a göstermek için sabırsızlanıyordum, beni anlayacağını biliyordum. İnsanın her şeyden uzaklaşabileceği bir yere ihtiyacı vardı.

Park ederken aklıma gelen düşünceye homurdandım. Arabadan indim, etrafımdaki ormanı içime çektim, yakınlarda kimsenin kokusunu almadığımdan emin olmak için havayı kokladım. Hava mutluluk verici bir şekilde temizdi.

Yolcu tarafındaki kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. Sterling orada sakince oturuyor, bana bakmıyordu bile.

"Evine hoş geldin Sterling. Sanırım burayı gerçekten seveceksin."

Kolundan tutup arabadan dışarı çıkardığımda Sterling tökezledi. Onu kulübenin ana katından geçirerek arka taraftaki misafir yatak odasına götürdüm; burada duvardaki bir rafın arkasında, evin "eğlence odası"na çıkan bir dizi merdiven vardı.

Sterling'i önüme kattım ve hemen ardından onu merdivenlerden aşağı ittim. İlaçlar o kadar işe yaramıştı ki merdivenlerden aşağı düşerken çığlık bile atmadı.

Bunu değiştirmem gerek. Çığlık atmaları her zaman daha iyiydi.

Odanın ortasında bir sandalye ve altında bir gider duruyordu. Zeminin ortası hafif eğimliydi, böylece herhangi bir sıvı kolayca akabilirdi. Onu sandalyeye oturttum ve sonra gidip ses sistemimi açtım, işe koyulurken klasik rock çalmaya başladım.

Önce ayak bileklerini sandalyenin ayaklarına bağladım, sonra da kollarını arkadan bağladım. Daha sonra ona daha önce enjekte ettiğim ilacın panzehirinden bir şırınga aldım ve uyluğuna sapladım, etkisini gösterirken aletlerimi yerleştirdim.

Kısa iniltilerle birlikte dehşet içinde nefes alıp vermeye başladı.

Sterling geri dönmüştü.

Önüme doğru yürüdüm ve sonra çömeldim. "Nasıl

hissediyorsun dostum?" ılgınca gülümseyerek sordum.

Altına işerken pantolonunun önü kararmaya başladığında kıkırdadım, nefes alışları artıyordu.

"Nesin sen-" diye başladı.

Elimde tuttuğum bıçakla hemen dilini kestim. Çığlıkları odayı aydınlattı.

Gözlerimi kapattım, ses şimdiye kadar duyduğum tüm müziklerden daha iyiydi.

"Onu yalnız bırakmalıydın, Sterling. Kimse Rune'u benden alamaz, hiç kimse. Ne sen ne de patronun. Ve ona yollayacağı herkes kendini şu anda seninle aynı durumda bulacak."

Sterling hüngür hüngür ağlıyordu, gözyaşları ve sümüğü yüzünden aşağı akıyordu... tabii ki kanla birlikte.

Ağız yaraları her zaman çok kanardı.

Bıçağı yüzünün önünde salladım ve Sterling'in umutsuzca hareket etmeye ve kaçmaya çalışmasını izledim, belli ki bunu başaramadı.

"şimdi bir bakalım, sizce alfanız küçük bir hediye olarak kafanızı mı, elinizi mi yoksa aletinizi mi takdir eder?"

Sterling'in boğuk çığlıkları şiddetlendi.

"Üzgünüm dostum, seni tam olarak anlayamıyorum." Güldüm. "Sik' mi dedin? Ona sikini mi vermek istiyorsun? Katılıyorum, muhtemelen en iyisi bu. Muhtemelen Rune'a yaklaşan herhangi bir sikin başına tam olarak ne geleceği konusunda ona en iyi uyarıyı gönderir."

Pantolonunun önünü keserek açtım ve küçük aletini ortaya çıkardım. "Böyle bir pislik olmana şaşmamalı Sterling. Benim de böyle bir kütüğüm olsaydı muhtemelen ben de öyle olurdum." O haykırırken tekrar kıkırdadım.

Masama doğru yürüdüm ve büyük kasap bıçağını elime aldım. "Bu oldukça iyi iş görür.

Çıkartmak için birkaç vuruş gerekebilecek kadar kör."

Sterling bu noktada çığlık atmaya başlamıştı. Tamamen dehşete düşmüştü. İnanılmazdı.

"Sweet Caroline" hoparlörlerden akmaya başlarken yanına gittim ve tam önünde durdum. Bıçağı kaldırırken, "şimdi nakarat sırasında şarkıya eşlik etmeyi unutma," diye onu uyardım. "Ve şeytana selamımı söyle."

Bıçağı aletin dibine sapladım.

Haklıydım, bıçak gerçekten de tek bir kesikle halledilemeyecek kadar kördü.

Öldürme olayından sonra her zaman yüksek olan kafamı sakinleştirmeye çalışırken müziğin sesi daha karanlık, daha keskin bir şeye dönüşmüştü. Ellerimi yıkadım, su başlangıçta koyu kırmızı renkteydi ama sonunda temizlendi. Sterling sandalyenin yanında parçalar halinde yatıyordu. Rune hakkında söylediği şeyleri düşündüğümde bir an için kontrolümü kaybetmiştim. Burası biraz harap olmuştu. Temizlik zamanı.

Kıyafetlerimi ve Sterling'in cesedini arka tarafta tuttuğum domuz ağılına attım, tabii ki aleti hariç, o da Rune'un eski sevgilisine postalanacaktı. Kaçınılmaz olanı ertelemeye çalışarak duş aldım ve üzerime yeni giysiler giydim. Tüm vücudum adrenalinin etkisiyle titriyordu. Gerçekten böyle bir şey yoktu.

Ama sonunda kendimi daha fazla tutamadım.

Rune'u görmeliydim.

Bir manyak gibi arabayla şehre döndüm, önce arabamı evimin yakınındaki bir garaja bıraktım, sonra da bisikletimi aldım.

Bir şekilde hana ulaştıım.

Kendine gel, dostum. O hazır değil.

Bar ve restoran b3l3m3nden geçerken Jim'e parmağımla işaret ettim. Bana bilmiş bir bakış attı, ben de g3rmezden geldim. Lycan pilerinin hiçbiri umurumda değildi. Tek umursadığım ona ulaşmaktı.

Merdivenler sonsuza kadar s3recek gibiydi ama sonunda kapısının 3n3nde ydim.

V3cudum lanet bir keş gibi titriyordu ve beni g3rd3ę3nde bir şeylerin ters gittiğini hemen anlayacağını biliyordum.

Derin ve titrek bir nefes alarak kapıya vurdum.

Rune

Sterling'in ne zaman harekete geçeceğini merak ederek odama sinirle baktım. Daxon onunla ilgileneceğini s3ylemişti ama bu ne anlama geliyordu? Gerçekten bu kadar kolay olabilir miydi? Bir erkeğin bana gerçekten bir s3z vermesi ve sonra da s3z3n3 gerçekten yerine getirmesi?

Gerçek olamayacak kadar iyi g3r3n3yordu.

Vur, vur, vur. Kapıya bir şey çarptı ve ben sıçradım, kalbim ani sesle çılgınca çarpıyordu.

Sterling miydi? Benim için mi gelmişti?

"Kim o?" Ne yaparsam yapayım içeri girmesini engelleyemeyeceğimi bildiğim için seslendim.

Ama en azından alt kattaki kalabalık çığlıklarımı duyabilir.

Gerçi son zamanlardaki hallerine bakılırsa, beni işkence için anında teslim edeceklerinden oldukça emindim.

"Benim," dedi Daxon kabaca, sesinde neredeyse çaresizlik gibi bir şey vardı. Rahat bir nefes aldım ve kapıyı atıım.

Bunu yapar yapmaz Daxon 3zerimdeydi, dudakları sanki hayatı boyunca bir şey için hiç bu kadar çaresiz kalmamış gibi çılgınca bana bastırıyordu. Dudaklarımız sert ve hızlı bir kucaklaşmayla tekrar tekrar birbirine çarptı. Tek bir dokunuşuyla saplantı haline geldim. Ağızlarımız o kadar derin bir seviyede birleşirken birbirimizin y3z3n3 can simidi gibi kavradık ki ruhunu tadabildiğime yemin edebilirdim.

Birbirimizi ekiştirdik, ikimiz de bir şekilde birbirimize olabildiğince yaklaşmak için ıldıırıyorduk. Son birkaç haftadır biriken her şey... her dokunuş, her d3ř3nce, her ağır bakış, bu kucaklaşmaya ve birbirimize d3k3l3rken v3cutlarımız ihtiyaçla sarsıldı.

Hiç bitmesini istemedim.

Kendini bana doğru itti ve kollarına atlamam için tek gereken buydu, bizi yatağa doğru g3t3r3rken elleri kıımı sıkıyor ve yoğuruyordu.

Kafamın arkasındaki k33k bir ses bana Wilder'ı çok kısa bir s3re 3nce bu yatağa yatırdığımı hatırlattı.

O s3rt3ęe çenesini kapatmasını s3yledim.

Tekrar bana doğru yuvarlandı ve beni yatağa yatırmaya giderken bile kalçalarımı onun etrafında sıktım, onu beni takip etmeye zorladım. Daha fazlasını istiyordum ama bir şekilde daha azını da istiyordum. Kesinlikle daha az kıyafet.

Ve belki daha az d3ř3nmek.

Bana dokunduğunda, geçmiş sanki hiç var olmamış gibi akıp gidiyordu. Eğer bir yolu olsaydı

Sırf bu duyguyu hep yanımda taşıyabilmek ve beni sürekli rahatsız eden anılardan kurtulduğumu hissedebilmek için onu şişelerdim.

Yaşadıklarımın sonradan zevk alacağımı, hatta onu arzulayacağımı hiç düşünmemiştim. Hayatımdaki diğer her şey gibi, annem bunun da nasıl bir şey olacağını romantize etmişti... biricik sevgilinle sevişmek. İğneleme yapıyorum tabii ki.

Hatta kendimi gerçek eşim için saklamıştım.

Ve bu başka bir çift için destansı bir aşk hikayesi olabilirken, kendimi Alistair için kurtarmak sadece trajikti. Bazen, o gece beni reddettikten sonra bana yaptıkları gerçek bile gelmiyordu, sanki başka birinin başına gelmiş ve benim zihnimde tekrar tekrar görme talihsizliğine sahip olduğum bir film gibiydi.

"Benimle kal," diye nefes nefese emrederken bir elini saçlarıma götürdü ve köklerinden kavrayarak başımı geriye çekti ve öpüşmemizi derinleştirdi. Sıkı tutuşu beni merkeze aldı. Düşüncelerim, dudaklarının dudaklarıma verdiği hisse, güneşli saçlarının ipek gibi yanağıma değmesine geri döndü.

Bunun sadece sevişme olmasını istiyordum. Ama öpüşünde vahşi bir şeyler vardı, tıpkı Wilder'la olduğu gibi. Daxon'ın öpücüğü bir iddia gibiydi. Acımasız ve baskı doluydu. Dili daldı ve benimkinin ona teslim olması için yalvardı.

Şu anda sadece rol yapabilirim, dedim kendime.

Rol yapmak istedim çünkü bu şekilde Daxon'ın olmak doğal geliyordu. Tıpkı Wilder'la olduğu gibi. Bedenime sahip olmasına izin vermek. Buna susamıştım.

Dudakları boynuma doğru ilerledi, nefesi tenimde sıcak bir şekilde gezinirken ben kot pantolonunu bulmaya çalıştım, o benden daha fazla uzaklaşmadan düğmelerini açmaya çalışırken ellerim titriyordu. Sonunda, Daxon'ın komando olmasını hiç de şaşırtıcı bulmayarak kışından ittirdim. Başlangıçta Daxon'ın kim olduğuna dair kafamda oluşan fikirler son zamanlarda yerle bir olmuştu. Melek gibi bir pakete sarılmış bir muammaydı. Ama taktığı maskenin altında yatanın bambaşka bir canavar olduğunu biliyordum.

Ve her nasılsa, bu onu daha da ateşli yapıyordu.

Ben ipeksi sertliğini sıkarken Daxon sıkini elimde ileri geri itiyor, hareket ettikçe boynuma doğru yüksek sesle inliyordu. Vahşi bir hareketle, kelimenin tam anlamıyla tozluğumun önünü kesti, belli ki bunu başarmak için elini bir pençeye dönüştürmüştü.

Gözlerindeki vahşiliği izlerken bacaklarımın arasında vahşi bir sıcaklık yükseldi; gözlerindeki altın rengi ihtişam, siyah gözbebeklerinin genişlemesiyle neredeyse kayboluyordu. Taytımı parçalamayı bitirip arkasında bir yere fırlattığında havada gürültülü bir yırtılma oldu.

Bana biraz daha almasını sağlayacaktım. Ne de olsa sınırlı giysilerim ve giysi almak için sınırlı kaynaklarım vardı. Eli bacaklarımın arasından yukarı kaydı ve parmakları bir şekilde onun saldırısından kurtulmuş olan külotumun ağ kısmından içeri girdi. İnce, sıırıslıkla ıslak kumaşın arasından bana dokunurken parmağı açıklığımla okşadı. Başını eğdi ve kumaşın üzerinden yarığımı yaladı ve bir şekilde neredeyse çözülüyordum. İnledi, ne yaptığımı görecekti kimse olmamasına rağmen yüzümün kızarmasına neden olan alçak, çökmekte olan bir inleme.

Bunun neden bu kadar seksi geldiğini bilmiyorum ama bacaklarımın arasında altın bir tanrının görüntüsü baş döndürücü ve eziciydi.

Birden arkasına yaslandı ve beni ters çevirmeyi başardı. Yatağın üzerinde zıplarken yüksek sesli bir gıcırta çıkardım. Gürültülü bir yırtılma, gömleğimin de artık mahvolduğunu gösteriyordu.

Daxon aniden tangamdan görünen açıktaki sağ popo yanağımla ısırmasından önce omurgamı yaladı. Neden bu kadar ateşliydi?

Az önce ısırdığı yanağın tam karşı yanağına bir tokat indi. Ses beni irkiltti ve çenem düştü. On saniyeden kısa bir süre içinde beni ısırmış ve tokatlamıştı.

"Oh!" Vücudumda zonklayan tek şeyin kıç yanaklarım olmadığını fark ettiğimde ciyakladım. Daxon karıncalanan kıcımlı sıkıp okşarken yine omurgamdan aşağı öpücükler bırakmaya başladı. Çılgınca tahrik olarak ellerini ittim.

"Lütfen," diye inledim. "Tekrar yap."

Daxon olduğu yerde donup kaldı, hâlâ popomu avuçluyordu. "Bu da neydi, Rune?" dedi alçak, derin, homurdanan bir sesle ve dürüst olmak gerekirse yaptığı diğer her şey kadar içime dokundu.

Durakladım, ne söylediğimi fark ettiğimde üzerimden hızlı bir utanç ve dehşet anı geçti. Bu tür şeylerden hoşlanıyor muydum? Ve daha da önemlisi... Alistair'le yaşadığım onca şeyden sonra böyle bir şeyden nasıl hoşlanabilirdim?

Onu düşünme, diye tembihledim kendimi.

Hmm... belki de gerçekten şaplak atmaktan hoşlanıyordum. Belki de bu bir şekilde gücümü geri almamın bir yoluydu. Bunu çok fazla düşünmeyeceğime karar verdim.

"Tekrar yap," dedim, bu kez daha kararlı bir şekilde. Daxon hâlâ tereddüt ediyordu, belli ki söylediklerimde ciddi olup olmadığından emin değildi. Bunun için onu gerçekten suçlamıyordum. Rune'un tanıdığı versiyonu uysal bir kilise faresiydi. Ve belki de benim Daxon'da ilk bakışta görünenden daha fazlası olduğunu keşfettiğim gibi... belki o da benim hakkımda aynı şeyi keşfediyordu.

Daxon sonunda kaba, mükemmel elleriyle kıcıma tekrar masaj yapmaya başlarken karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Rune, kelimeleri tekrar söyle. O seksi, lanet kıcına ne yapmamı istediğini söyle. Şimdiye kadar gördüklerimin en seksisi. Tekrar söylediğini duymak istiyorum."

Daxon artı edepsiz konuşmanın kesinlikle benim zayıf noktam olduğuna o anda karar verdim.

Boğazımı temizledim ve konuşurken onu ittim. "Bana tekrar şaplak at. Lütfen."

Yüzümün yan tarafını, boynumu ve omzumu öpmeye başladığında göğsünde bir hırıltı daha yuvarlandı. Yüzünü, Wilder'ın çok sevdiği boynumla omzum arasındaki aynı yere gömdü ve bir süre orada kaldı, göğsü hızla inip kalkıyordu ve tüm vücudu gerginlikle doluydu.

"Sen mükemmelsin. Öyle olacağını biliyordum," diye fısıldadı tenime karşı. Başka bir şey söylemeden kalçalarımı kavradı ve beni devasa ereksiyonuna doğru çekti, elleri mahvolmuş gömleğimi ve sütyenimi omuzlarımdan aşağı iterken çatlağıma sürtündü.

Meme uçlarım zirveye ulaştığında ürperdim. Daxon'ın elleri önce kalçalarımı, sonra karnımdan ve göğüslerimden yukarı kayarken nefesim kesildi. Hareketleri yavaş ve metodikti, her hareketiyle beni mahvetmek için tasarlanmıştı. Göğsünü sırtıma bastırarak şekilde beni yukarı çekti ve sonra ağrıyan göğüslerime masaj yapmaya ve okşamaya başladı. Aniden meme uçlarımdan birini sıkıştırdı, keskin acı patlaması beni şok etti, ama sonra bir şekilde zevkimi daha da artırdı.

Tüm bedenim arzuyla sarsıldı. "Belki de benim iyi kızım o kadar da iyi bir kız değildir." diye fısıldarken dişleri boynuma sürtünüyordu.

O. Öyleydi. Resmiydi.

Daxon beni mahvedecekti.

"Belki de beni sandığın kadar iyi tanıımıyorsundur, altın çocuk," diye mırıldandım, lakabım ağzımdan kaçmıştı.

Kıkırdadı, dürüst olmam gerekirse biraz kötü niyetliydi. "Ben de öyle tatlım," dedi.

Boynumu ısırdı, neredeyse vahşice ve sonra beni tekrar aşağı itti. Bir an için geçmişten gelen karanlık düşünceler beni tehdit etti. Derin bir nefes alarak o piçleri olabildiğince uzağa ittim.

Daxon ellerini açgözlülükle kıcımda gezdirdi, etimi sıkı ve okşadı. Bu bir çeşit

Birinin kışınıza baktığını ve ona hayran olduğunu bilmek gerçekten garip bir şey... Belki de tapmak, Daxon'ın bakışlarının ve dokunuşlarının şu anda yaptığı şey için doğru kelimeydi. Gördün mü... garip.

Dudakları bir anlığına tenimde dans ederken, "Demek şaplak yemek hoşuna gitti," diye düşündü. Bunu tekrar yapmasını beklerken arzum kalçalarımın altına damlıyordu.

"Evet," diye mırıldandım, utanmadan ellerine sürtünüyordum. Yanaklarımı okşamaya devam etti ve ben onu görmeden bile bana güldüğünü biliyordum.

"Gerçekten sevdiğinden emin olalım, olur mu?"

Daxon bir an için benden uzaklaştı ve bir pençenin keskin ısırtığı yanağıma sürtündüğünde keskin bir nefes aldım. Aniden tangamın ince kayışını kesti. Kumaşı çekip aldı ve sonra aniden yarığımı yalayarak ürpermeme ve bozuk bir inilti çıkarmama neden oldu.

"Şu haline bak. Sırılsıklam olmuştun ve ben sana hiçbir şey yapmadım bile." Parmağı klitorisimin üzerinde hafifçe dans ederek tüm vücuduma elektrik titreşimleri gönderdi. "Tekrar söyle, Rune," diye emretti.

Omzumun üzerinden baktım, göz kapaklarım arzuya ağırlaşmıştı. Gözbebekleri daha da büyümüştü ve dışarı bakarken görebildiğim ince altın şerit beni biraz büyüledi. Bana sırtıttı, kesici dişlerinin uzadığını gösteren keskin dişli bir sırtıttı, sanki kurtlanmamakta zorlanıyormuş gibiydi. İtiraf etmeliyim ki, Isırılmış'ın istediği zaman bu kadar dönüşebilmesi çok seksiydi. Ya da en azından Daxon'da seksiydi.

Derin bir nefes aldım ve ona göz kırparken içimdeki ve pratikte var olmayan belalıyı yönlendirmeye çalıştım. "Şaplak at bana, Usta," dedim ona sırtarak.

Tekrar hırladı, kurdu "efendisinin" ona verdiği imajdan gerçekten hoşlanıyordu. Ve itiraf etmeliyim ki bunu düşünmek benim de hoşuma gidiyordu. Bu da yine hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Eli aniden kış yanağıma şaşırtıcı derecede sert bir şaplak vurdu ve beni öne doğru savurdu... bir öncekinden çok daha farklıydı.

Neredeyse boşalıyordum. Gerçekten neredeyse geliyordum. Alnımı cızırtılı, ucuz yorgana bastırdım, kendimi kontrol altına almaya çalıştım çünkü Daxon'ın beni tek bir vuruşla boşaltabilirse çok fazla zevk alacağını biliyordum. Zevkin geri çekilmeye başladığını hissedene kadar gözlerimi sıkıca kapattım ve sonra kendimi tekrar onun içine ittim, sıcaklığına, tenine, dokunuşuna biraz fazla takıntılıydım.

Daxon bir parmağını göbeğimin derinliklerine daldırdı ve ben bir çığlık attım. "Çok ıslak ve sıkı, tatlım," diye homurdandı ve az önce tokatladığı yerde hâlâ zonklayan yanağıma bir öpücük bıraktı. Bana karşı "Mükemmel amına koyayım," diye mırıldanırken dili sıcak tenimde müstehcen bir şekilde gezindi.

İçime girip çıkan parmaklarının mükemmel ritmini takip ederek ona doğru sallanmaya başladığımda inlemem çaresizdi.

Nefesimin altında "Gelme, gelme, gelme," diye sayıkladım.

Daxon elbette bir şekilde beni duymuş olmalıydı çünkü bir kez daha karanlık bir şekilde güldü. Bu ses neden bu kadar seksiydi?

"Benim iyi kızım daha fazlasını istiyor mu?" diye alaycı bir şekilde sordu, cevap açık olsa da. Pençesinin ucu gibi hissettiren bir şeyle klitorisimin etrafında yumuşakça dolaştı ve kendimi kenardan çıkmaktan alıkoymak için harcadığım çabadan neredeyse haykırdım.

"Evet." Yalvarış ağzımdan kaçmıştı ama artık umursamama noktasına gelmişim. "Bir daha şaplak at bana."

Lütfen tekrar yap," diye tekrar tekrar inledim.

"Benim için boşalacaksın, sadece bu şekilde. Ve sonra ben senin içinde olacağım" diye söz verdi. Ve ben de onun bu sözünü yerine getirmesi için her şeyi yapıyordum, bu kesindi. Daxon saygıyla iki eliyle kırımını okşadı, derin iniltisi odada yankılandı. Beni bir saniyeliğine bıraktı ve ben nefesimi tuttum, umutsuzca beklediğim acıyı ve zevki bekledim. Tokadı hızla indi, yine

ve tekrar ve tekrar. Her bir yanak arasında gidip geliyordu, her bir tokat hızlı bir şekilde arka arkaya iniyordu, böylece beni içine aldığı esaretten kurtulma şansım hiç olmadı. Son tokat tam klitorisime geldi ve vücudum, asla üstesinden gelinebileceğinden emin olmadığım, her şeyi tüketen bir salıvermeye dönüştü. Orgazmım içimde hızla ilerlemeye devam ederken dili çok hassas klitorisimi okşarken ağzımdan anlamsız kelimeler döküldü. Orgazmı vücudumun her santimetresinde hissediyordum. Birinin bu kadar uzun süre dayanmasının mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Daxon'ın dili aniden gitti ve ben yatağa yığıldım, tüm vücudum titriyordu ve az önce olanlardan dolayı çılgına dönmüştüm.

Bu adamlar beni mahvediyor, beni küçük parçalara ayırıyor ve bir şekilde damarlarıma işlemiş bir şekilde tekrar bir araya getiriyorlardı. Derin bir nefes alarak nihayet sırtüstü uzanmayı başardım ve Daxon'ın bana nasıl baktığını görünce nefes almakta zorlandım.

Daxon'ın gözleri benimkilere parladı, altın rengi gözleri karanlığı bastırmaya çalışırken bana özlüm, aciliyet ve daha derin bir şeyle baktı. Gözlerimi kaçırmak istedim çünkü gözlerimde yansıyan şeyi göreceğini biliyordum. Ama yapamadım. Bu bakış bana imkânsız ve önemli geliyordu ve bu an bittikten çok sonra bile bunu takıntı haline getireceğimi biliyordum.

Kırmızı bir çizgi gözüme çarptı ve uzanıp kulağında bir parça kan olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çattım.

"Yaralandın mı?" Beni çözerken onu bir şekilde tırmalayıp tırmalamadığımı merak ederek sersem sersem konuştum.

Bir an hareketsiz kaldı, bakışları hâlâ benimkilerin üzerindeydi. Ama bu sefer arıyorlardı. Kanın ona ait olmadığını fark ettiğimde ayrıntılar daha net bir şekilde ortaya çıktı. Daxon alnını alnıma bastırdı, o kadar yakındı ki sonunda konuştuğunda dudakları dudaklarıma değdi.

"Bir daha asla Sterling için endişelenmene gerek kalmayacak bebeğim," diye mırıldandı, soruma cevap vermiyordu ama aynı zamanda sorumu da cevaplıyordu.

Altında donup kaldım. Söylediğini sandığım şeyi mi söylüyordu? Sözlerinin altında yatan gerilim, Sterling'in şehirden kovulmuş gibi geçici bir şekilde değil, kalıcı bir şekilde gittiğini açıkça ortaya koyuyordu.

Bir an için altın tanrı Daxon ile birini öldürebilme yeteneği arasında bağlantı kurmakta zorlandım. Ama yüzünü incelediğimde ve yüz hatlarında yazılı olan karanlık sırları bir kez daha gördüğümde, beni ormanda yakaladığında nasıl olduğunu hatırladım.

Sterling'in içini boşalttığını hayal etmek o kadar da büyük bir sıçrama değildi.

Ve bu güzel yaratığın benim için öldürecek kadar değer verdiği düşüncesi... buna bayıldım.

İşte o zaman kafamın ne kadar karışık olduğunu anladım.

Ve kendimi aslında umursamaz buldum.

"Güzel," diye homurdandım.

Yüzünde şok rüzgârları eserken vücudu bir an için ürperdi. "İyi mi?" diye sordu, sözlerinde biraz kırılma vardı.

"Evet, Daxon. Bunu seviyorum. Beni korumana bayıldım. Onun gitmiş olmasını seviyorum. Seviyorum-" Başka bir şey söyleyemeden sözümü kestim.

Daxon vahşi bir hırıltıyla başını göğsüme eğdi ve dudakları ve diliyle göğüslerime tapmaya başladı, acı ve zevk arasındaki o çizgide mükemmel bir şekilde atlayan bir şekilde beni kabaca avuçladı. Bir kez daha orgazmın eşiğine gelmiştim.

Klitorisime dokunuşunun lezzetli acısı kontrolden çıkarken inledim. İhtiyaç ve arzudan başka bir şey değildim, gerçeklikten tamamen kopmuş bir insandım. Beni bir kez karnıma çevirdi

Elleri kalçalarımın ve kasıklarımın üzerinde dolaşırken daha fazla. İpeksi sertliğini arka tarafıma bastırdı, bu his tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Belli ki Daxon tam bir kış adamıydı. Bir an için Daxon'ın gerçekten kışımın içinde olmasının nasıl bir his olacağını hayal ettim... ama bunu başka bir güne erteledim.

Daxon beni kendisiyle birlikte aşağı indirerek şaşırttı, böylece arkamda uzanırken beni kucakladı. Bacağımı yukarı kaldırdı ve sikini merkezime yerleştirdi. Tek kelime etmeden içime girdi, kalınlığı aynı anda şişmiş dokularımda bir şekilde cehennem ve cennet gibiydi.

Çenemi kavradı ve başımı kabaca hareket ettirdi, böylece ona bakmaya zorlandım... bunu yapmak bir yük değildi.

"Rune," diye fısıldadı. Gözleri vahşiydi. Bana Wilder'ın bana her zaman vahşi dediğini hatırlattı. İçimde bir şey olduğunu söylediler. Ama bu adamlar... vahşilikleri elle tutulur gibiydi, sanki onu tadabilir, hissedebilir, içine dalabilirdiniz. Ve ben kendimi onu kafeslemek isterken bulmadım. Onu takip etmek, onların olduğu gibi vahşi olmak istedim.

Orospu çocuğu. Ona aşık oluyordum. İkisine de aşık oluyordum. Bu nasıl oldu?

Lanet olsun.

Daxon ağzını benimkinin üzerine kapattı ve hala içimde donmuşken bana derin, uyuşturucu öpücüklerle saldırdı. Sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi beni tembelce öptü. Ve eğer olsaydı güzel olmaz mıydı? Sadece öpücükle bile beni orgazm etmekle tehdit eden bu hezeyan yaratan öpücüklerin sonsuza dek sürmesini kesinlikle kabul edebilirdim.

Daxon ve Wilder'ın bana sadece bakabilecekleri ve bir şekilde uçurumun kenarından uçacağım noktaya geldiğinden oldukça emindim. Daxon kalçalarını bana karşı pompalamaya başladığında düşüncelerim dağıldı, sert horozu tekrar tekrar içeri ve dışarı hareket ediyordu. Çok derin. Çok yavaş. O kadar mükemmeldi ki.

İçimdeki o mükemmel, gizli noktayı okşarken yorganı kavradım. Zevkten ölecektim. Bundan asla kurtulamayacaktım.

"Benim için tekrar gel, tatlım."

"Evet, evet, evet," dedim umutsuzca, boğuk sesim soluk soluğa çıkarken bedenim kollarında titriyordu.

Ha

va. "Seni gördüğüm anda benim için mükemmel olacağını biliyordum. Benim olacağını biliyordum." "Evet," diye inledim, sözlerinden ve hareketlerinden tırmanışım artıyordu. "Sana sahip olmak için her şeyi yapacağımı biliyordum... seni tutmak için her şeyi."

Belki de onun güzel dudaklarından çıkan kelimelerden biraz daha fazla korkmalıyım.

Belki de çılgılık atarak odadan kaçmalıyım. Ama onun birini öldürdüğü gerçeğine çok kızmıştım. Yani her neyse.

Eğer kendime karşı dürüst olsaydım, ruhum bu iki adamın bana verdiği bağlılık sözlerine muhtaçtı. Beni en çok sevmesi gereken kişi tarafından reddedilmiştim. Beni sonsuza dek sevmesi gereken kişi tarafından. İkisinden gelen sahiplenme duygusu, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şeydi. Ve belki de bir parçam çılgılık atarak kaçmak ya da Wilder'a yaptığım gibi çıldırmak istiyordu. Ama şu anda, sadece bu an için, onun saplantılı bağlılık sözlerini içime çekmeme, ruhumdaki gözyaşlarını ve çatlakları kapatmasına izin verdim.

Sadece kendimi sevmeyi önemsemem gerektiğini biliyordum ve bu sürekli devam eden bir çalışmaydı.

Ama belki, sadece belki, onların da bana aşık oluyor gibi görünmesi iyi hissettiriyorsa sorun yoktu.

"Rune. Tatlım," diye inledi, yüzü irkilmişti. "Gelmene ihtiyacım var. Gelmene ihtiyacım var. Şimdi." Elini karnımdan aşağıya, bacaklarımın arasına kaydırды ve klitorisimin etrafında ustalıkla dolaştırdı. Sinir uçlarımdın her birinde anlık havai fişekler patlarken gözlerim kapandı.

"Bana bak, Rune," diye emretti ve gözlerimi açıp dudağıımı ısırdım.

"Daxon," diye bağırdım ve zevk çığlıklarımı bastırmak için ağzını benimkinin üzerine bastırdı ve sonra ikimiz de kenardan düştük.

"Tatlım," diye mırıldandı dudaklarıma, doyamıyormuş gibi öpüyordu beni. İçimde nabzı atıyordu, tüm vücudu titrerken salıverilmesi sıcak ve ağırdı.

Gecenin geri kalanında öylece uyuduk, o hâlâ içimdeydi. Bütün gece boyunca ondan ve Wilder'dan başka bir şey düşünmedim.

SDaxon sabahın erken saatlerinde odamdan çıktıktan sonra günü tek başıma geçirmek işkence gibiydi... bu da kaçınılmaz olarak Sterling'i düşündüğüm anlamına geliyordu. Alistair'in beni bulmaları için adamlarını göndereceğini bilmeliydim... Bu her zaman sadece

an meselesi. Daha hazırlıklı olmalıydım. Eski sevgilim her ne kadar dünyanın en büyük pisliği olsa da, her zaman başkalarının onun oyuncaklarıyla oynamasını istemeyen bir adam olacaktı. Her zaman kendisine ait olduğunu iddia ettiği şeyi geri almaya kararlı olacaktı... bu durumda beni.

Tam o anda, o hayata geri dönmektense ölmeyi tercih edeceğime karar verdim.

Sterling gitmiş olsa da, daha fazlasının geleceğini biliyordum. Ne de olsa, bir hamam böceğinin ortaya çıktığı yerde, bir düzinesi gölgelerde oyalanırdı. Böyle söylenmiyor muydu?

Asıl soru, diğer hamamböcekleri ortaya çıkmadan önce ne kadar zamanım olduğuydu.

Alistair beni daha önce ayakkabılarının altındaki pislik olarak görüyor olabilirdi ama ona yaptıklarımın sonra intikam almak ve acı çekmemi istiyordu. Her zaman böyle kinci olmuştur. Gerçi biri benim gözümü çıkarsaydı, belki ben de biraz kinci olurum.

O piç bunu hak etmemiş değildi.

Sterling'in beni nasıl bulduğunu merak ettim. İzlerimi kaybettirmek için çok dikkatli davranmıştım. Son birkaç hafta içinde bir şekilde rehavete kapıldığımı fark ettim. Bu kasabanın Alistair'den saklanmak için geçici bir durak olduğunu ve planımın başından beri kaçmayı asla bırakmamak olduğunu unutmuştum. Bunun yerine bir şekilde kendimi arkadaş edinmeye, burası benim evimmiş gibi davranmaya bırakmıştım. Ve tabii bir de Dax ve Wilder meselesi vardı, hayatıma bir kasırğa gibi giren iki alfa; zorlayıcı ve durdurulamaz.

Onları terk etme düşüncesi kalbime bıçak saplanmış gibi hissettirdi.

Daxon'ın Sterling'le benim için uğraştığı gerçeğini aklıma yerleştirmek hâlâ zordu. Onu bunun için sevmiştim. Onun koruyuculuğunu düşündükçe kalbim sıkışıyordu. Adamı öldürmek şöyle dursun, bir şey yapacak kadar önemsedğine bile hâlâ inanamıyordum.

Pencereden dışarı baktım ve merak ettim, ilk defa değil, etrafımdaki insanların beni hiç umursamamasının normal bir davranış olduğunu ne zaman kabul etmeye başlamıştım? Bu benim hakkımda ne söylüyordu?

Sterling'i düşündükçe topuklarımın üzerinde daha fazla sallanıyor ve kendime daha fazla sarılıyordum, korkmayı bırakmam gerekiyordu yoksa kesinlikle tam bir panik atak geçirecektim. İhtiyacım olan şey tetikte olmak, gardımı yüksek tutmaktı. Elbette Daxon ondan kurtulmuştu ama Sterling'in muhtemelen Alistair'i arayıp beni bulduğunu söyleyecek zamanı olmuştu. Alistair

yakında bir gün tüm sürüsüyle birlikte ortaya çıkacak mıydı?

Omurgamda bir ürperti belirdi ve bir kez daha Alistair'in kontrolü altında olma düşüncesi zihnimin kenarlarını karanlıkla kapladı. İçimde çirkin duygular yükseldi. Umutsuzluk duyguları.

işe yaramaz, kapana kısılmış gibi. Ağır, baskıcı bir klostrofobi hissi üzerime çöktü.

Keskin, hırıltılı nefesler aldım ve damarlarıma yerleşen korkudan karıncalanan kollarımı salladım.

Sakin ol, Rune. Sadece nefes al.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Yürüyüşe çıkmam gerekiyordu.

Hızlıca handan çıktım, sabahın serin esintisinin saçlarımın arasından süzülmesinin tadını çıkardım. Bakışlarımı önümdeki nehre indirdim. Büyüdüğüm yerden çok farklı olan bu kasabanın güzelliğini, çevresinin sunduğu huzuru anlatmaya kelimeler yetmezdi.

Yürüyüşün, çıldırtıcı düşüncelerimi görmezden gelmeme yardımcı olacağını düşündüm. Ama görünüşe göre beni buraya kadar takip etmişlerdi. Döndüm ve zihnimi oyalamaktan başka bir şey yapmam gerektiğine karar vererek yeşil çimenlikte yürüdüm, hanı geçtim ve ana yola çıktım. Şaşırtıcı bir şekilde, etrafta birkaç gündür olmadığı kadar çok insan vardı. Etrafta dolaşıyorlar, dükkânlara girip çıkıyorlar, kendi işlerine bakıyorlardı ama birbirleriyle göz teması kurmadıkları belliydi. Sürüler arasındaki gerginlik hâlâ devam ediyordu ve önceki gece belediye binasında her şeyin ne kadar kötü gittiğini düşünerek başımı salladım. Yanlarından geçerken bana attıkları küçümseyici bakışları da kaçırmadım.

Belli ki hâlâ bir numaralı cinayet şüphelisiydim.

Aklımı başka şeylere çevirmeye çalıştım. Daxon ve benim ne kadar kolay bir araya geldiğimiz, bu Alfalara nasıl hayır diyemediğim gibi. Kendime karşı dürüst olursam, onları kendimden uzaklaştırmak istemiyordum, özellikle de Sterling'le yaşadığım olaydan sonra. Daxon ve Wilder'ın yanında kendimi hayatım boyunca hiç olmadığı kadar güvende hissediyordum.

Tam o sırada ayakkabımın burnu bir şeye çarptı ve aniden öne doğru tökezledim, kollarım dengemi sağlamak için dönmeye başladı. Yüzüm yere çarpmadan hemen önce kendimi yakaladım ve dönüp engebeli kaldırıma baktım, sakarlığım yanaklarımda ateş gibi parlıyordu. Şekil değiştirenlerle dolu bir kasabada sakar olmak daha da garipti. Burada hiç kimsenin zarif olmaktan başka bir şey yaptığını görmemiştim.

Bu kasabada farklı bir şeyler olduğunu anlamam için bir neden daha. Tekrar yukarı baktım ve yolun karşısından birinin beni izlediğini fark ettim.

Kısa siyah saçları sabah esintisinde dağınık bir şekilde dalgalanıyordu, yanları kısa kesilmişti. Bana bakarken bakışları daraldı, omuzları her an saldıracakmış gibi öne doğru eğildi. Elbette bunu sadece hayal ediyor olabilirdim, ta ki başını kaldırına ve onu hemen tanıyana kadar.

Daniel.

Eve'in erkek arkadaşını görünce midem bulandı.

Birlikte gizlice dolaştığı adam, ki şimdi düşündüm de, muhtemelen her şeyin farklı sürülerden gelmeleriyle ilgisi vardı. Bu kasabada ilk düşündüğümünden çok daha fazla bölünme vardı.

Birdenbire yolun karşısına geçti ve yüzünde savaşıyor güçlü bir ifadeyle bana doğru geliyordu.

Bacaklarım kendiliğinden hareket etti ve sırtım bir binanın tuğla duvarına çarpana kadar geri çekildim.

Benden bir adım ötede başını kaldırdı, gözleri kızarmış ve şişmişti, altındaki gölgeler günlerdir uyumamış gibi karanlıktı... ki muhtemelen uyumamıştı.

"Seni orospu, onu sen öldürdün," diye bağırdı, kolları yanında kaskatı kesilmiş, elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı. "Kimin ne dediği umurumda değil, Eve'i benden aldığını biliyorum."

Başımı sallıyordum, nefesim boğazımda düğümleniyordu. "Daniel, yapmazdım. Onu bu şekilde buldum."

Kaybınız için çok üzgünüm ama bunu ben yapmadım. Orada onun canını alan başka biri vardı."

Boğazından derin bir gümbürtü yuvarlandı, göğsü hava almak için öfkeyle pompalanıyordu. "Çok uygun değil mi? Bu kasabada hepimizin aptal olduğunu düşünüyor olmalısın. Yeni gelen ve kim olduğumuz hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davranan kız. Aynı zamanda kurt olan yeni kız. Çok masum ve naif davranan yeni kız. Eve'i mi kıskanıyordun? Bu muydu?" Vücudu titreyerek kelimeleri haykırdı. "Aptal ellerinin her yerinde onun kanı vardı," diye devam etti, sesinde bir ağlama vardı.

Sesindeki nefreti duymak, suçlu olduğumu düşünmesinin nedenlerini duymak beni öldürdü. Bakışlarındaki kalp kırıklığından nefret ettim. Korkusundan nefret ettim.

Öne doğru bir adım attı ve ben sırtımı duvara yasladım, kalbim daha hızlı çarpıyordu. "Daniel, pişman olacağın bir şey yapma." Sözlerimle birlikte ağzımdan bir hırıltı döküldü. Bu da nereden çıktı şimdi?

"Katil!" diye kükreyerek yolun karşısındaki kaldırımında yürüyen iki yaşlı kadının dikkatini çekti. Bize doğru baktılar, bana ters ters baktılar ve hiç sempati göstermediler. Eve'in ölümünün bedelini de benim ödememi istiyorlardı. Buz gibi bakışlarında bunu görebiliyordum.

Daha önce buranın ev gibi gelmeye başladığını söylerken ne demiştim?

Dünya her açıdan etrafımı sarıyormuş gibi görünürken omurgamdan aşağı ter damlıyordu. Bir cinayet zanlısıydım, Sterling'in kasabaya gelişi Alistair'in muhtemelen beni takip ettiği anlamına geliyordu ve tüm bunların üzerine bir de arkadaşımı kaybetmiştim.

Yorgunluk beni tüketmişti ve sürekli herkesin kum torbası gibi hissetmekten yorulmuştum. Tek istediğim hayatta kalmak, bir yerlere uyum sağlamaktı ama bunun yerine bir kez daha hedef haline geliyordum.

Bir duygu yumağı göğüs kafesimin altına sıkışmış, her nefesi bir mücadele haline getiriyordu. Hayatımla ilgili verdiğim tüm kararları sorgularken titriyor ve her yerim ağrıyordu, her ne kadar pek çok şey benim kontrolüm dışında gerçekleşmiş olsa da.

Daniel kapüşonlu gözlerinin arkasından beni incelerken kaşları burnunun köprüsü boyunca çatıldı. "Bunu ödeyeceksin." Tehdidi dudaklarından dökülürken bana doğru hamle yaptı, eli boğazıma doğru geliyordu.

Panik beni sarstı ve içgüdüsel olarak saldırısını engellemek için kolumu havaya kaldırdım, sonra son saniyede eğildim. Yumruğu duvara çarpıp beni ıskalarken bir nefeslik hava fısıltısı sırtıma değdi.

Tısladı.

Ellerimi yumruk yaparak ona doğru döndüm. Bir dövüşçü değildim ama gözlerindeki gümüş parıltı bana acı vaat ediyordu.

Ama siktir et, arkama yaslanıp bunu kabullenmeyecektim. Daha fazla değil.

İlk tepkimin savaşa hazır olmak ve kendimi savunmak olması garipti, Alistair'e karşı kesinlikle hiç yapmadığım bir şeydi bu.

"Daniel, lütfen." Bana doğru gelirken ayaklarım geriye doğru kaydı.

Daniel'in arkasındaki dükkândan bir gölge çıktı ve aniden boynundan tutularak geriye doğru sürüklenmeye başladı.

"Bu kadar yeter," diye hırladı Bay Jones, yüzünü ona dönmesi için ters çevirdiği çocuğu tutarak. Bay Jones Daniel'dan çok daha iri görünüyordu, beyaz saçları vahşi ve melon şapkası tarafından zar zor ehlileştirilmişti ve kocaman mavi gözleri hüsrarla parlıyordu. Yaşlı bir adamdı ama yine de kendini rahatlıkla idare ediyor, çocuğu sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi çekiştiriyordu. "Kızgın olduğun için masum bir insana saldırmanın akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun evlat?"

Daniel, yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir halde Bay Jones'un elinden kurtuldu. "Masum." Bu kelimeye acı acı güldü. "O kaltak Eve'i öldürdü," diye tükürdü, suçlayıcı bir şekilde beni işaret ederken gözleri yaşarıyordu. "Ve bunun bedelini ödemeyi hak ediyor."

Görünüşe göre kargaşayı izlemek için duran küçük bir işgüzar kalabalığı toplamayı başarmıştık. Hepsi suçlayan gözlerindeki nefretle dikkatlerini bana çevirdiler, dudakları çatık kaşlarla kıvrıldı. I

dikkatimi titreyen ellerime verdim, kaçıp saklanmak istedim.

"Sana zarar verdi mi, Rune?" Bay Jones sordu ve başımı kaldırdığımda Daniel'in kaldırımından aşağıya, nehrin üzerindeki köprüye doğru hızla ilerlediğini fark ettim. Bir anda ortadan kaybolmuştu ama herkes beni izlerken kendimi mikroskop altındaki bir böcek gibi hissediyordum.

Tüylerim diken diken oldu ve cevap vermeden arkamı döndüm, buradan gitmek için yanıp tutuşuyor, herkesin beni yargılamasından nefret ediyordum.

"Kafeye gel, denemeni istediğim bir çay var," diye kandırdı.

Nabzım uğuldadı ve duraksadım, ona bakmak için başımı çevirdim. "Eve'in ölümü için beni suçlamıyor musun?" Fısıldadım.

Bana deliymişim gibi başını salladı. "Keder insana korkunç şeyler yaptırabilir. Şimdi içeri gel kızım, tüm bu işgüzarlardan uzakta." Bir kolunu bana doğru uzattı, avuç içini dışa doğru açarak hoş geldin der gibi bir hareket yaptı.

Üzerinde, 1920'lerde geçen bir filmde olduğumuzu ve beni içkili lokantasına davet ettiğini hayal etmemizi kolaylaştıran, ince çizgili, iyi oturmuş başka bir takım elbise vardı. Belki beyaz önlüğü bu imaja tam olarak uymuyordu, ama oldukça iyi bir sunumdu...

Bir saniye daha beklemedim, birinin bana zeytin dalı uzatmasına sevindim. Bu noktada çaresizdim. Beni bir hışımla kafesine götürdü, kahvenin aroması havada uçuşuyordu. Sadece bu koku bile kaslarımın gevşemesini sağladı. Kahveyle ilgili bir şey beni her zaman otomatik olarak sakinleştirmiştir.

Bay Jones elimi bıraktığında kafenin derinliklerine doğru adım atarken, içerideki diğer iki müşteriyi inceledim, her biri farklı bir masada oturuyordu, biri gazete okuyor, diğeri telefonuyla ilgileniyor, bir yandan da Bay Jones'un bir fincan birasının tadını çıkarıyordu.

"Gerçekten daha sık uğramalısınız," diyerek düşüncelerimi bölen Bay Jones tezgâhın arkasına geçerken ona baktım. Buraya son gelişimde olduğu gibi, eski moda dekoru, kasası ve arka plandaki devasa metal espresso makineleriyle kendimi zamanda geri gitmiş gibi hissettim. Kendimi tezgâhın üzerindeki cam dolabın arkasında duran pişmiş kek ve hamur işlerine doğru uzanırken buldum. Tüm sıkıntıları unutmak için hepsini içime çekmeye ve şekerli güzelliklerinde boğulmaya hazırdım. Şeker koması şu anda kulağa hoş geliyordu.

"Kesinlikle daha sık ziyaret etmeliyim." İkraamlara bayılırdım ama herkesin bir zaafı vardı. Benimki de hamur işi şeklindeydi. Bademli kruvasanlar, tarçınlı rulolar, Danish'ler, eklerler, tartlar. Ağzımın suyu akıyordu ve bana arkası dönük olan Bay Jones'a baktım, sanırım çayımı hazırlıyordu.

"Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Görünüşe göre diğer herkes sadece izlemeye niyetliydi."

Aramızdaki tezgâha doğru kaydı ve ay ve yıldızlarla boyanmış büyük boy seramik bir fincanı yere koydu. Bana doğru baktığında koyu renk çerçeveli gözlükleri burnundan aşağı kaydı ve tekrar yukarı itti. "Son zamanlarda kasabada çok fazla gerginlik var ve birbirimize düşman olmak çok kolay. Bazı günler bu kasabada yaşayanlarla vahşi doğadaki kuzenlerimizi ayırt etmek bile zor oluyor." Kendi kendine güldü, bu da beni eğlendirdi.

Ona gülümsedim, çünkü Bay Jones'un cam bir demlikten fincana yeşil renkli bir çay doldurmasını izlerken, vahşi kurtların tam tersiydi. "Şu Nutella böreğini denemek isterim, lütfen. Çok lezzetli görünüyor."

"Sormasaydınız gücenebilirdim," diye alay etti ve aceleyle ikramı tabakladı. "Oturun hanımefendi, hepsini size getireceğim."

Güneş ışığının mükemmel bir yer haline getirdiği pencerenin hemen yanındaki küçük masaya oturmak için hareket ettim.

Tahta sandalyeye oturup uzaktaki dağlara baktım.

Daniel ile yaşadığım olayı düşündükçe içimi bir endişe kaplamaya başladı. Eve'i benim öldürdüğüm konusunda o kadar kararlıydı ki, bana saldıracak kadar ileri gitmişti. Bay Jones bana yardım etmeye gelmeseydi ne olurdu? Başka biri yardımına gelir miydi, yoksa dayak yemem için tezahürat mı yaparlardı?

Düşündükçe ürperdim.

Yanlış bir şey yapmamıştım ve bir parçam beni, eğer kendimi savunmazsam her zaman üzerime yürüneceği konusunda uyarıyordu. Sonunda Alistair'e ve hatta bir dereceye kadar Sterling'e karşı bir duruş sergilemişim, bu yüzden Daniel'a ve beni haksız yere suçlayan herkese karşı bunu tekrar yapacaktım.

Ayaklarımın üzerinde duracak ve kasabadaki herkese masumiyetimi kanıtlamak için savaşıacaktım. Buna Alistair ortaya çıkarsa ona karşı durmak da dahildi. Yine de son düşüncede içimi bir şüphe kapladı.

Yine de bir nokta gelmeliydi ki, ben bile her zaman zayıf olan olmaktan bıkmıştım.

Bay Jones masama geldi ve elindeki hamur işi ile yeşil çay bardağını masaya bıraktı. "Ben buna sakinleştirici karışımım diyorum. Tadı çok iyi olmayabilir ama hepsini için, söz veriyorum yardımcı olacak." Gülümsemesi bulaşıcıydı ve bana bu kadar iyi davrandığı için yarı boğulmuş bir halde başımı salladım. Amarok'u evim olarak görmemi sağlayan onun gibi insanlardı... tabii beni burada kabul ederlerse.

Bay Jones kafeye gelen yeni müşteri için tezgâha döndüğünde, yufkayı elime aldım ve ısırdım. Tereyağlı tadıyla inledim, Nutella'nın tatlılığı tat alma tomurcuklarımın üzerinde patladı. Tadı inanılmaz olduğu için ağzımda küçük bir orgazm yaşamış olabilirim. Ne olduğunu anlamadan önce parmaklarımı yalıyor ve daha fazla şekerleme için cam dolaba bakıyordum. Muhtemelen önce çayı içmeliydim.

Fincan elime aldığımda beklediğim kadar sıcak değildi ve çilek ve ot kokusu taşıyordu. Burnumu tıkayıp içsem mi yoksa pencereden dışarı mı döksem emin değildim. Yine de adamı gücendirmek istemedim, özellikle de atıştırmalığının tadını nasıl çıkardığımı görmek için bana gizlice bakmaya devam ettiğinden, bu yüzden küçük bir yudum aldım. Dilimin üzerinde hafif acı bir tatla birlikte bir sıcaklık dolaştı, ama boğazımın arkasında güzel bir yaban mersini tadı ortaya çıktı. Tattığım her şeyi net bir şekilde açıklayamıyordum bile, ama içmeye devam ettim, ilk tattan ürperdim ve son tadın tadını çıkardım. Sonunda hoşuma gittiğine karar verdim.

Bay Jones bir kez daha masamın önünden geçerek beni inceledi. "Kararınız nedir? Çok kötü değildi, değil mi?"

Başımı salladım. "Garip bir şekilde, içimde büyüyor. İkinci bir fincan bile içebilirim."

Başını arkaya atarak güldü. "Şimdiye kadar kimsenin sakinleştirici çayımın ikinci bir fincan istemediğini resmen söyleyebilirim, ancak günde sadece bir tane öneriyorum. Size bir hamur işi daha getirmeme ne dersiniz?"

"Evet, lütfen." O kafenin önüne geri dönerken ben koltuğuma uzandım ve kendimi en son ne zaman bu kadar rahat, bu kadar sakin hissettiğimi hatırlayamıyordum. O çayın içinde her ne varsa, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Belki de işler kontrolden çıktığında odama götürebileceğim çay poşetleri vardı, ki bu şehirde ve hayatımda sürekli bir sorun gibi görünüyordu.

Parmaklarımın üzerinde bir karıncalanma dans etti ve ellerimi kaldırdığımda parlıyor gibiydiler. "Vay canına!" Kafenin etrafına bakındım, her yer şimdi ıslıl ıslıl görünüyordu. Bay Jones parıltılı ışıklar mı yakmıştı? Ayağa kalktım, gerindim ve kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar canlı hissettim. Kendimi ne kadar özgür hissettiğimi, tek önemseydiğim şeyin ne kadar parıldadığı olduğunu düşündüm. Odanın diğer ucunda, kırklı yaşlarında bir adamın köpüklü kahveye benzeyen

bir fincanın tadını çıkardığı yere doğru yürüdüm.

Hemen ilgimi çekti ve karşısındaki koltuğa geçtim. "Umarım size katılmamın bir sakıncası yoktur?" diye sordum. "Ne içtiğinizi merak etmeden duramadım. İnanılmaz görünüyor."

Fincanını dudaklarından indirirken bakışlarını kaldırdı, dikkatim demini takip etti.

"Latte mi demek istiyorsun?" Sesinde bir parça merak vardı.

Başımı salladım ve hararetle dudaklarımı yalayarak adamın dikkatini çektim. Benden daha yaşlı olabilirdi, ama onda sert bir şeyler vardı ve gözünün köşesi güneş ışığından parlayarak ona tatlı bir bakış veriyordu.

"Tadına bakmak ister misiniz?" diye sordu, fincanını uzatırken.

Bana ne olduğunu anlayamadan hevesle başımı salladım. Kafamın arkasındaki bir ses bana bunun tuhaf olduğunu söylüyordu ama ses, göğsümde aniden hissettiğim, istesem uçabilecekmişim gibi gelen hafifliği bastıramıyordu. "Soracağını hiç düşünmemiştim. Işıltılı şeyleri severim."

Fincanı almak için uzandığımda bana tuhaf bir bakış fırlattı, aktarma yaparken parmaklarımız sürtündü... bu da onun koltuğunda doğrulmasına neden oldu. Yine de bunu düşünerek bir an bile kaybetmedim ve kahveyi yudumladım. Fındıklı ve kremalıydı ama... İçeceğe göz kırptım. "Bunun tadı özel değil."

"Neyi özel buluyorsun? Sana biraz şeker getirmemi ister misin?" Kalkmak için koltuğunda kaymaya başladı.

Başımı salladım ve fincanı tekrar masanın üzerine, onun önüne koydum, sonra adama baktım. "Benden nefret ediyor gibi görünmüyorsun," dedim bacaklarım masanın altında onunkilere değerken ve ona verdiğim flörtöz gülümsemeyi tutamadım. İçimde farklı bir şeyler hissediyordum, neredeyse eğlenceli ve aynı zamanda bulanık.

Ama aynı hızla bacaklarını benden geri çekti ve rahatsız bir şekilde koltuğunda kaydı. "Kim olduğunu biliyorum ama senden nefret etmem için bir neden yok. Wilder'la birlikte olduğunu da biliyorum ve onun kötü tarafına geçmek gibi bir niyetim yok. İzninizle." Adam kahvesini iki yudumda bitirdi, sonra ayağa kalktı ve çıkışa doğru yöneldi.

Bu çok kabaydı. Sadece sohbet edecek birini arıyordum. Etrafıma baktığımda, diğer adam burnunu gazeteye daldırmıştı ve ne olduğunu anlamadan önce, kalçalarını sallayarak ona doğru yürüyordum, özellikle kıkırdayarak hissediyordum.

"Rune, tatlım." Bay Jones'un sesi aniden arkamdan geldi. Döndüm ve nasıl dönüleceğini yeni keşfetmiş küçük bir çocuk gibi kıkırdamaya başladım.

"Oh, benimle döner misin?" Parmaklarımı kolunda gezdirdim ve takım elbisesinin gösterdiğinden çok daha fazla kası olduğunu keşfettim. "Bay Jones, bunun altında seksi bir vücut saklıyorsunuz, değil mi?"

Yarı sırtıttı ve kolumu kendi koluna aldı. "Görünüşe göre içtiğim bira seni biraz fazla rahatlatmış. Seninle eve kadar yürümeme ne dersin?"

Ben cevap veremedim, yanında çalışan garsona talimatlar yağdırdı ve sonra dışarı çıktık.

"O sakinleştirici çayın içinde ne olduğunu bilmiyorum ama yüz poşetlik bir paket sipariş etmek istiyorum."

O zaman bana daha da yüksek sesle güldü. "Bunlar satılık değil, sadece özel müşterilere biraz zaman geçirmeleri gerektiğinde sunduğum bir şey."

"Belki de beni Daxon ya da Wilder'ın evine götürmelisin." Omzumun üzerinden yürüdüğümüz kaldırıma baktım, Bay Jones'un tutuşuna karşı çekiştirdim, ama eli sırtıma dolandı ve beni ilerlemeye odaklanmaya çekti.

"Güven bana, Rune. Başını yastığa koyar koymaz uyuyacaksın ve bu uzun zamandır uyuduğun en iyi uyku olacak."

Onunla birlikte tökezledim ve yine de tüm bu süre boyunca önemli bir şeyi unutmuşum gibi hissettim, zihnimin arkasında bir dağ gibi duran bir şeyi.

T Bütün gece bulanık geçti. Rüyalarım girip çıkıyordum ve düşüncelerim belediye binasındaki olaylarla yarışıyordu. Her şey ne kadar çabuk kontrolden çıkmıştı. Gerçekte, Daxon ve ben söz konusu olduğunda bu sadece normal bir geceydi. Onun Varlığı bile beni rahatsız ediyordu ve tek istediğim yumruğumu suratına indirmektir. Kahretsin, onun yanında her zaman kontrolden çıkmış gibi görünüyordum ve o da benim verdiğim kadar iyi veriyordu.

Ona tapan bir sürüsü ve kasabada onun kışını arzulayan bir o kadar da kadını olabiliirdi ama bu adamda ciddi bir sorun vardı. Herkese sunduğu Alfa imajı gerçek Alfa değildi ve bu kısım beni çok rahatsız ediyordu. Çünkü kendi memleketinde kendisi olamıyorsa, herhangi bir konuda ona güvenilebilir miydi? Herhangi birine?

Buna sevgilim Rune da dahildi. Geçen gece belediye binasında onun kokusunu aldığım an, Daxon da kokusunu almıştı. Nasıl kasıldığını, ona gitmek için kapıya nasıl döndüğünü görmüştüm ve kontrolümü kaybetmişim. Sonra işler tersine döndü.

Lanet olası pislik.

Amarok özel bir yerdi ve ikimiz de evimizle, mirasımızla yollarımızı ayırmaya hazır değildik. Burası her iki sürüde de bir aileden diğerine aktarılmıştı. Yüzyıllar önce, iki Alfa bu topraklara taşındı, kurt değiştirenler için bir sığınak, insanlardan uzak bir yer inşa etmeyi kabul eden arkadaşlar. Ormanda vahşice koşabilecekleri, zulümden ve avlanmaktan kaçınabilecekleri bir yer. Burası devasa bir yerdi, çevresindeki orman da hesaba katıldığında çok daha büyüktü. İki sürünün birlikte yaşaması için bolca alan vardı. Ve anladığım kadarıyla, burada yaşayan Bitten ve Lycan arasında hiç savaş olmamıştı... yani şimdiye kadar.

Bu aslında sadece Rune'la ilgili değildi. Sorun Arcadia ile başlamış ve oradan daha da kötüye gitmişti.

Öyle oldu ki Rune bahisleri yükseltti. Onu ona kaptırmayacaktım.

Geçmiş düşünmek bana sadece nefesimin altında homurdanma hissi veriyordu ve tek bir anının insanı nasıl yok edebileceğinden nefret ediyordum. Dışarı çıkma ihtiyacıyla nehrin kenarındaki çimenlikte yürürken kendimi Rune'u kontrol etmek için hana doğru giderken buldum. Belediye binası olayından beri onu görmemişim, son birkaç günümü oluşturan hasarı onarmakla geçirmişim. Tüm zaman boyunca Rune düşüncelerimi tüketti, öpücükleri, yumuşak, kıvrımlı vücudu altımda, inlemeleri daha fazlasını talep ediyordu. Kahretsin, hala burun deliklerimde onun kokusu vardı ve sikim arzuya yenik düşerek seğirdi. Bana ruhumdaki daha derin ve karanlık bir şeyi hatırlatıyordu ve ben daha fazlasını istiyordum, tek bir anlık zevkten çok daha fazlasını.

Onu benim olarak sahiplenmeye, yanımda tutmaya niyetliydim.

Dostum, diye hırladı kurdum göğsümde, onu her düşündüğümde yaptığı gibi.

Beni mahvedecekti, bunu biliyordum ama ne olursa olsun bu işe gözlerim ve kalbim açık girecektim.

Kurdum hırıltılarla duygularımı yankıladı ve ben daha hızlı yürüdüm. Başımı kaldırdığımda, bakışlarım Bay Jones tarafından tutulan Rune'a takıldı, hanın ana girişine ulaşmak için neredeyse tökezliyor gibiydiler. Yirmi adım öteden bile yumuşak kıkırdamaları bana ulaşıyordu.

O yaşlı adamın kolunu onun koluna doladığını görünce göğsümde bir ateş patladı ve içimde kıskançlık yükseldi. Mantık bana, kendi eşi olduğunu ve ondan yaklaşık beş yüz yıl daha yaşlı olduğunu düşünerek bir hamle yapmayacağını söylüyordu. Ama diğer erkeklerin Rune'a nasıl baktıklarını görmüştüm, sanki onunla bir an geçirmek için kendi hayatlarını feda edebilirlerdi.

Siktir et.

Ne olduğunu anlamadan, kalbim göğüs kafesime çarparak peşlerinden fırladım.

Ama Rune, ben onlara ulaşmadan önce yaklaştığımı hissetmiş gibi başını bana çevirdi ve gülümsemesi ruhumu eritti.

"Wilder geldi!" diye mırıldandı ve biraz fazla gülümsedi, biraz fazla sert güldü. Onu daha az endişeli görmek hoşuma gidiyordu ama onda farklı bir şeyler vardı.

Bay Jones durakladı ve Rune onun elinden kurtulup bana doğru koşarken sırtarak beni selamlamak için arkasını döndü. Onun heyecanı karşısında kendimden geçmediğimi söylemem beni yalancı çıkarırdı, çünkü onun gibi bir tanrıçanın başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi bana koşması, gözlerindeki mutluluk ışıltısını görmek, giydiği mavi yazlık elbisenin altında zıplayan muhteşem göğüslerini izlemek, ona ne kadar ihtiyacım olduğu konusunda kalbimi boğuyordu. Kumaş minik bedenini sarıyor, aşağıya doğru inen düğmeler göğsünü gergin bir şekilde sarıyor, etek ise muhteşem kalçalarına doğru gevşekçe iniyordu. Kısa kolları omuzlarının üzerinden hafifçe aşağı kaymış, tatmak için can attığım güneşin öptüğü teni ortaya çıkarmıştı.

Böyle bir güzellik tarafından arzulanmak bir erkeği mahvedebilirdi ve o kollarıma atladığında kendimi kaybettim. Onu kucakladım, bana nasıl oturduğunu ezberledim, vücudu çok yumuşaktı ve tamamen bana aitti.

"Seni özledim," diye fısıldadı aceleyle aldığı nefeslerle. "Sen de beni özledin mi? Dilinin her santimini nasıl yaladığını düşünmeden edemiyorum. Ama beni istiyorsan, önce beni yakalaman gerekecek."

Sözleri enfesti ve bana o kadar hızlı, o kadar beklenmedik geldi ki, nereden geldiklerini anlamam biraz zaman aldı. Ayrıca, açık görüş dışında bir yerde olsaydık, iç çamaşırını çoktan yırtmış olurum. Ona olan açlığım içimde yükseldi, tıpkı kurdum gibi, bana onun bizim olduğunu ve onu şimdiden işaretlememiz gerektiğini, zaman kaybetmeyi bırakmamızı yoksa çok geç olacağını hatırlattı.

"Görünüşe göre seni çoktan yakaladım, ama dalkavukluk seni her yere götürür," diye fısıldadım, biraz fazla geniş sırtarak.

Kıkırdamaları tüylerimi diken diken etti, beni tahrik etmenin sınırına getiren türden. Bana ne yaptığı hakkında bir fikri var mıydı? Tek bir kelimesi beni büyüledi, bir dokunuşu beni çılgına çevirdi, vücudu beni emrine amade kıldı.

Ağzını ağzıma bastırdı ve etrafımdaki dünya yok oldu. Onu içeri sokana kadar ayağa kaldırmalıydım ama baştan çıkarma kötü bir şey. Eğildim ve alt dudağını dişlerimin arasına aldım, sonra tatlı, ballı kokusunu içime çektim.

Kahretsin, ona tekrar sahip olmalıydım.

Onunla ilgili her şey beni yuttu ve zihnimi bulanıklaştırdı.

Bay Jones boğazını temizledi. "Pekala, sizi yalnız bırakayım."

Onu tamamen unutarak Rune'dan ayrıldım ve muhteşem kızımın vücudumdan aşağı kaymasına izin verdim, göğüslerinin bana sürtünme hissine hayran kaldım, ne kadar

umutsuzca elbisesini yırtmak istiyordu.

Elbette, başlangıçta eski sevgilisi ve geçen geceki tepkisi hakkında konuşmamız gerektiğini düşünmüştüm.

Ama kimse önce sevişemeyeceğimizi söylemedi.

Rune kaşlarını çattı, sonra kollarını ortama doladı, somurtkan ifadesi saniyeler önceki halinin tam tersiydi.

"Neler oluyor, güzelim?"

Dudaklarını büzdü ve ben de dikkatimi Bay Jones'a yönelttim. "Ona ne oldu?"

Bana mahcup bir bakış attı. "Kafemin dışında Daniel'ın Eve'in ölümünden dolayı Rune'a saldırmaya çalıştığı küçük bir tartışma oldu. Ben de ona sakinleştirici çayımdan verdim."

"Ne yani, onu mutlu çay bitkileriyle mi uçurdun?" Sesim beklediğimden daha fazla yükseldi ama bu Rune'un davranışlarıyla ilgili her şeyi açıklıyordu.

"Kafam iyi değil," diye cıvıldadı Rune, tam o sırada önümüzdeki hanın köşesinden biri çıktı. Kim olduğunu görmek için bakışlarımı kaldırmadan önce, Rune heyecanla ciyakladı ve aniden yanımdan fırladı.

Daha önce bana yaptığı gibi kendini Daxon'ın kollarına attı ve ben de onun tepkisi karşısında göğsümden ateş fışkırarak nefesimin altında tısladım. Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı ve her ne kadar geçen gece belediye binasındaki toplantıda işini bitirememiş olsam da, onu gözümün önünden sonsuza dek uzaklaştırmak için nehirde boğabilirdim. Ve en önemlisi, Rune'u kollarından çekip çıkarmak için.

"Peki o zaman," diye mırıldandı Bay Jones, sesi birden titremeye başlamıştı. "Saate bakın, sanırım öğle yemeği telaşı başlamak üzere. Geri dönsem iyi olacak."

Saniyeler içinde gitmişti ve öğle yemeği telaşı hakkında yalan söylemesi umurumda bile değildi. Kızımı tutan Daxon'a doğru yürüdüm. Gördüğüm manzara karşısında tüm kasabayı yakıp yıkmak istedim.

"Tanrı aşkına," diye tükürdüm.

Ama cevap veren Rune oldu ve aramızda durmak için döndü. "Hayır! Kimse kavga etmiyor. Siz ikiniz iyi geçinemez misiniz?" Sesi her an sesini kaybedecek ya da bayılacakmış gibi titriyordu.

"Ona ne yaptın?" Daxon tersledi, bakışları bana doğru kararıyordu, bir elim Rune'u kendisine yakın tutmak için kolunu kavrarken diğer kolunu tuttum, gitmesine izin vermeyi reddediyordum.

"Başın dönüyor mu?" diye sordu ayaklarının üzerinde sallanarak. "Bugün güneş neden bu kadar parlak?"

"Yaşlı Jones, Daniel Eve'in ölümünden Rune'u sorumlu tuttuktan sonra onu kendi karışımlarından biriyle sakinleştirmenin iyi olacağını düşündü."

"Hay sikeyim! Neden ona bunu verdi ki? Ve neden içti? Tadı göt gibi." Kız ona karşı neredeyse mırıldanırken başını salladı. "Daniel Rune'la konuştuğuna pişman olacak," dedi, yüz ifadesine bir gölge düşerken boynunu kırarak.

"Sanki yapacaksın da. Onu bana bırak," diye bağırdım.

"Hey," dedi Rune, ikimizin de ona bakmasını sağlayarak. "Eğer ikiniz kavga edecekseniz, bırakın gideyim. İkinizin de canı cehenneme." Sonra histerik bir kahkaha attı. "Sanırım ikinize de bunu zaten yaptım," dedi, kendisiyle oldukça eğlenerek.

Ofladım, patlamaya hazırdım, her kesik nefesi emiyordum. "Onunla yattın mı?" diye sordum.

Daxon beni dikkatle inceledi, ağzının kenarındaki kıvrım bana cevabını veriyordu ve içim parçalandı, beni kırbaçlayan öfke dışında nasıl hissedeceğimi bilemiyordum. Onunla daha önce de bu yollardan geçmiş, aynı kadınla birlikte olmak şöyle dursun, onunla hiçbir şey yapmayacağıma

dair kendime söz vermiştim.

Başım döndü ve ellerim kalbini göğsünden söküp çıkarma isteğıyle seğırdi. Öfkeden hırladım.

"Sürünün kontrolünü kaybettin," diye tısladı sıkılmış dişlerinin arasından. "Daniel ona zarar verirse, onu kendim öldürürüm."

Öfke omurgamdan aşağıya doğru çatırdadı. "Öyle mi?" Gümbür gümbür bir hırıltı boğazımı yırtıp geçerken sadece kırmızıyı görebiliyordum.

Güldü, sesi soğuk ve zehirliydi. Bir an için bakışlarında bir şey titredi, tanınmaz bir şey. Sanki Alfa'nın içinde gizlenen bir canavar vardı. O derinleşen gözlerin ardında bana kimin baktığını açıklamanın tek yolu buydu.

Birden hafif bir ağırlık elimi çekti ve bakışlarımı Rune'a çevirdim, aramızda bayılmıştı, başı geriye doğru eğilmiş, gözleri kapalıydı. Yere yığılmamasının tek nedeni kollarını tutmamızdı.

"Orospu çocuğu, Daxon, bak ne yaptın." Rune'u kaptığım gibi kollarımın arasına aldım. Yumuşak bedeni göğsüme doğru kıvrıldı ve ona odaklanmak yerine dikkatimin dağılmasına izin verdiğim için homurdandım. Kalbim, çay yapraklarıyla kafayı bulmuş küçük şeyin baygın düştüğünü görmekle çarpıyordu.

"Bunun benim hatam olduğunu mu düşünüyorsun?" diye hırladı. "Her şey hakkında durmadan dırdır ediyorsun."

"Siktir git!"

Kapıyı açmak için ayağımı kullandım ve hana girdim. Jim barın arkasında durmuş içki servisi yapıyordu, girdiğimde başını kaldırdı. Kapısını kırdıktan sonra içeri girdiğim son seferden farklı olarak yüzünde şok ifadesi yoktu, daha ziyade Rune burada yaşarken uzak durmayacağıma dair bir teslimiyet vardı.

Diğer müşterileri görmezden geldim ve yukarı çıktım, Daxon peşimdeydi, lanet bir yaban domuzu gibi homurdanıyordu. Durakladım ve başımı çevirdim. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

"Onu terk edeceğimi sanıyorsan, hayal görüyorsun demektir."

Kürek kemiklerimdeki kaslar gerildi ve eğer Daxon'ı öldüreceğim bir gün olacaksa bunun o gün olabileceğine ikna olmuş bir şekilde geriye doğru sarsıldım.

Rune

Aniden uyandım, dudaklarımda "*Lütfen durma*" sözleriyle uykumdan uyandım. İşin üzücü yanı rüyamı hatırlayamıyordum ama zihnim Daxon'a bana şaplak atması için yalvardığım zamana geri dönmüştü. Ben kesinlikle bu kasabaya tesadüfen gelen kişi değildim, seksi hayal ettiğimden daha çok sevdiğimi keşfetmiş biri idim ve görünüşe göre kıcıma tokat atılması da buna dahildi.

Nefes nefese kaldığımda gözlerimin odaklanması ve yatağımda dimdik oturduğumu, Wilder ve Daxon'ın odamda bana baktığını tam olarak anlamam birkaç dakika sürdü.

Onlara göz kırptım, hâlâ uyuyor muydum yoksa garip bir zaman kayması mı olmuştu emin değildim. Bu ikisi birbirlerine zar zor tahammül ediyorlardı ama yine de birbirlerine bu kadar yakın oldukları için ölü ya da bitkin görünmüyorlardı.

"Neden ikiniz de benim odamdasınız?" Saçlarımı yüzümden ittim ve alnımın terden ıslandığını fark ettim. "Birinin odasına girip onu uyurken izlemenin ürkütücü olduğunu biliyorsun." Yere bakarak üzerimde gerçekten kıyafet olup olmadığını kontrol ettim, çünkü odama nasıl döndüğümü, hatta günün hangi gün olduğunu bile hatırlayamıyordum. Ne olduğundan emin olamayarak başımı kaşıdım.

"Ben daha çok rüyayı merak ediyorum," diye mırıldandı Daxon, gülümsemesinden gözlerinin

kenarları kırıışmıştı. "Bize daha fazlasını anlat." Yaramazca sırttı ve bakışlarıyla karşılaştığımda, yüzündeki ifadeyi tanıdım.

Beni bu yatakta sahiplendiği zamandan beri. Bu düşünce göğsümü ısıttı.

Wilder içini çekerek ona alaycı bir bakış attı, sonra dikkatini tekrar bana verdi. "Hatırladığın en son şey ne?" diye sordu, yatağın ucuna oturmuş, bükülmüş bir bacağını önüne katlamıştı, Daxon ise yatağımın yanına koyduğu sandalyede kambur duruyordu, sanki her biri bana mümkün olduğunca yakın olmak için yarışlıyordu.

Eğer bu ikisinin belediye binasına yaptıkları gibi tüm hanı yok edebilecek bir savaşa girmelerinden korkmasaydım bunu bir iltifat olarak kabul edebilirdim. Gerçi o gece pek çok açıdan garip bir geceydi.

Bana baktılar, beklendiği gibi... Doğru, bir yanıt istiyorlardı. Yine de beynim lapa gibiydi. Kuru dudaklarımı yaladım ve etrafta su şişemi aradım, sonunda odanın karşısındaki masamın üzerinde buldum.

Daxon ipucunu anladı ve benim için topladı. "Teşekkürler," diye mırıldandım ve boğazımdaki kuruluğu birkaç yudumla hızla kovaladım. Şişeyi komodinin üzerine koyduktan sonra bacaklarımı yataktan çekip kenara oturdum.

"Tamam, hatırladığım son şey Bay Jones ile kafede olduğum ve Nutella ile dolu bir şey yediğim. Bir de bana tadı kötü olan özel bir yeşil çay yapmıştı." Bundan sonra ne olacağını çok düşündüm ama tek hatırladığım anı parçalarıydı. Parlak güneş ışığı ve öncesinde Daniel'la karşılaşmam... çok fazla düşünmemeyi tercih ettiğim bir şeydi. "Söyle bakalım, buraya nasıl geldim, biliyor olmalısın, yoksa neden ikiniz de benim odamda olasınız ki? Ve lütfen bana düşüp başımı çarpmak gibi çok utanç verici bir şey yaptığımı söylemeyin." Bu noktada saçmalıyordum ama başım dönüyormuş gibi hissediyordum, bu yüzden gerçekten suçlanamazdım.

Wilder gözünü bile kırpmadı. "Seni rahatlatmak için halüsinojenik bir çay içmişsin, öyle ki yaptığın hiçbir şeyi hatırlayamıyorsun." Bunu söyleme şekli sanki bunu bilerek yapmışım gibi bir izlenim uyandırdı.

Yatakta kaskatı kesildim ve yanımdaki yastığı göğsüme doğru çektim. "Sadece sakinleştirici bir çay olduğunu söyledi. Hay sikeyim. İctikten sonra çılgınca bir şey mi yaptım?" Belki de Bay Jones'a daha fazla soru sormalıydim, mesela ne kadar rahatlamış hissedeceğimi? Ya da bundan sonra rastgele ev yapımı ilaçlar içmemeliydim. Miyu beni böyle bir şey için uyarmamış mıydı?

Daxon homurdandı ve sadece bu ses bile paniğe kapılmama ve omzumdan sarkan saç tellerini karıştırmama yetti. "Sana şaplak atmamı isterken çok açık sözlü davrandın," dedi.

Sözleri karşısında midem alt üst oldu. Lütfen bana şaka yaptığını söyle.

Wilder ayağa fırladı ve nefesinin altında inledi. "Kimse bu saçmalığı duymak istemiyor," diye ağzından kaçırdı. "Sadece kışkırtıyorsun," diye karşılık verdi Daxon.

"Şey, sanırım duruma göre değişir," diye sözlerini keserek başladım. "Yani, eğer sırları ifşa ettiysem, evet bilmek istiyorum." Geçmişimle ilgili her utanç verici şeyi ifşa etmediğimi umarak yarı kıkırdadım. "Kimseye zarar vermediğim sürece, o kadar da kötü olamaz."

Wilder pencerenin önünde durup dışarıya bakarken Daxon, "Yanlış bir şey yapmadın tatlım," diye devam etti, omuzları dikleşmişti, mutlu olmadığı belliydi. "Ama artık hepimiz bize karşı nerede durduğunu biliyoruz."

Dikkatimi ona yönelttim. "Bu da ne demek oluyor?" Sözleri karşısında içimi bir endişe kapladı, ağzımın tadı ekşidi. Birlikte geçirdiğimiz zaman hakkında övünmek üzere olduğu için neredeyse boğuluyordum ve Wilder'ın da zaten öfkeli olduğu düşünülürse, aralarında büyük bir kavgaya daha doğru gidiyorduk.

Daxon koltuğuna yaslanmış, sanki ilk sözü benim söylememi bekliyormuş gibi beni derinlemesine inceliyordu.

Kaşlarını çatarak yataktan fırladım, iki erkeğin beni izlediğini görerek uyandığım için oyun oynayacak havada değildim. "Söyleyecek bir şeyiniz varsa söyleyin, yoksa ikiniz de odamdan çıksanız iyi olur."

Wilder dönüp bize baktı, gözbebekleri tehlikeli bir Alfa olduğunu ve Daxon'a bir anda saldırmabileceğini hatırlatacak şekilde kararmıştı. Her an saldırmaya hazır canlı bir tel gibiydiler.

"Tam bir pisliksin, Daxon," diye tersledi. Sonra bana doğru baktı. "Bay Jones seni kafeden getirdikten sonra ikimiz de seni hanın dışında bulduk. Çok dalgındın, sonra ikimize de neşeyle bizi tekrar becermek istediğini söyledin."

"Öyle mi?" Sinirlerim omurgamda dans ederken dudaklarımı tekrar yaladım, midemde rahatsız edici bir his kıvrılıyordu. İkisinin de sanki tam da bu konu hakkında konuşmak için uyanmamı bekliyorlarmış gibi bana bakmaları dışında, bir anda atıp tutmalarını bekliyordum.

Kalp atışlarımın kulaklarımda güm güm atmasına rağmen, kendime artık başkalarının beni itip kakmasına izin vermeyeceğimi ve kendi ayaklarımın üzerinde durmaya çalışacağımı hatırlattım. Aralarında durdum ve hayal kırıklığı içinde kollarımı havaya kaldırdım.

"Ne söylememi istiyorsun? Bunun için üzgün değilim." Ellerimi karnımın üzerinde birleştirdim ve titremelerini gizlemek için sabit tuttum. "Saklayacak bir şeyim yok ve eğer ikinizin de endişelendiği şey buysa, eski sevgilin gibi değilim. Belki de bu konunun şimdi açıklığa kavuşması daha iyi olur, böylece hepimiz konuşabilir ve medeni olabiliriz."

İkisinin de yüzündeki ifade medeni olmanın tam tersiydi ve şimdi kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyordu.

Bunun yerine birbirlerine ters ters baktılar.

"Bana Daniel'la karşılaşmanızdan biraz daha bahseder misiniz?" Wilder ikisi arasındaki çıkmazı bozarak sordu ve sorusu bana iki şey söyledi. Birincisi, odamdan ayrılmak gibi bir planı yoktu. İkincisi, Daxon da inatçı kışını burada tutacaktı çünkü ikisinden de etkilenmemle işleri bitecek gibi değildi.

"Bay Jones size söyledi sanırım?"

Daxon başını salladı. "Daniel seni incitti mi?"

Başımı salladım. "Bay Jones fırsat bulamadan onu durdurdu."

Yüzündeki şaşkınlık neredeyse komikti. "Görünüşe göre yaşlı adamın bazı numaraları varmış."

Daxon hiçbir şey söylemedi ama sandalyesinde daha da geriye yaslandı, bacaklarını açtı, ellerini pantolonunun ceplerine soktu, gözlerinde garip bir bakışla beni inceliyor, Wilder'ı tamamen görmezden geliyordu. Daxon kendimi ormanda bir kurt tarafından fark edilmiş bir geyik gibi hissetmeme neden oldu. Wilder'la can düşmanı gibi görünseler de, sanki dünyadaki hiçbir şey onu korkutmuyormuş gibi arkasına yaslanıp oturuyordu. Bunu aynı anda hem gülünç derecede çekici hem de korkutucu bulmam garip miydi?

Daxon sonunda, "Bay Jones'un sizi koruması iyi oldu," diye cevap verdi. "En azından bir işe yarıyor ama belki de dışarı çıkarken yalnız olmamalısın?"

Kaslarım kaskatı kesildi ve zihnimde anında alevler parladı. "Hayır," diye cevap verdim. "Ben çaresiz bir kadın değilim ve Daniel'a karşı durarak da iyi bir iş yaptım. Yatak odamda bir tutsak olmayacağım." Beni kasabada zaten nasıl tutsak ettiklerine dair söylenmemiş sözler aramızda gerildi.

İki adam da beni merakla izledi.

Wilder tek kelime etmeden beni izlerken, Daxon çenesini yukarı kaldırarak, "Yaralanmanı istemiyorum," dedi. Bir asker gibi hareketsiz, ifadesiz duruyordu ve ben her iki adamı da anlamlandırmakta zorlanıyordum. Düşünceliydiler ve tek başlarına varlıkları bile içimi burkuyor,

duygularımı ve uyarılmışlığımı

yer. Bir parçam, sonunda çatışıp birbirlerini yok etselerdi, bu kasabada drama olmadan huzur bulmamın daha kolay olup olmayacağını merak ediyordu. Yoksa bu da beni mahveder miydi?

Wilder sonunda sessizliğini bozarak, "Belki de kötü bir fikir değildir," dedi ve bakışlarını tuttu. Görünüşe göre, ikisinin de aynı anda bana yakın olması beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmamıştı, özellikle de beni öfkeliendiren şeyler söylediklerinde.

Bana emir verir gibi konuşunca bakışlarını ona diktim. "Belki de beni balonlu ambalaja sarmaya çalışmak yerine, kasabayı benim katil olmadığımı ikna etmeye çalışmalıyız."

Kapı aniden ve yüksek sesle çalındı, irkildim ve girişe doğru kaydım. Daxon ayağa fırladı ve Wilder bir anda yanımdaydı, boğazında derin bir hırıltı vardı. "Kim o?" Yüksek sesle sordum ama Daxon çoktan odayı geçip kapıyı açmıştı.

Kapıyı kapatarak orada kimin durduğunu görmemi imkânsız hale getirdi, ama telaşlı fısıltılardan ve derin ses tonundan acil olduğu anlaşılıyordu.

Wilder'ın kolu belime dolandı ve sanki benim duymadığım bir şeyi duymuş gibi beni kendine çekti.

"Tamam, teşekkürler," dedi Daxon ve yüzünü bize döndü. "Haberler harika. Birisi az önce Eve ile aynı şekilde öldürüldü."

Sözlerini anlamlandırırken düşünmek zordu, birinin ölümünün iyi haberle nasıl bir ilgisi olduğunu tam olarak anlayamıyordum. Vermek istediği cevabın, eğer bu yeni bir cinayetse Eve'i öldürenin ben olamayacağımı tüm kasabaya göstereceğini ima etmekle ilgili olduğunu hemen anladım. Ancak bir masum insan daha hayatını kaybetmişti ve bu da şu soruyu akla getiriyordu: Kasabadaki yerlileri avlayan şey neydi?

"Nerede? Kim olduğunu biliyor muyuz?" Wilder sordu.

"Belediye binasının arkasındaki ormanın yakınında. Şimdi oraya gidiyorum." Daxon cevap verdi, çoktan odadan çıkmıştı.

Wilder bana baktı. "Burada kal, ben daha sonra uğrarım."

"Burada kalıp bekleyeceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın." Koşarak odayı geçtim ve cüzdanımla oda anahtarımı almadan önce botlarımı giydim. "Ben de geliyorum."

Omuz silkti, başını salladı ama beni durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Cinayet mahallinin aynı olup olmadığını hemen öğrenmeliydim, içimde endişe yüzüyordu. Daxon gibi, masumiyetimi kanıtlamak için onların da aynı şekilde öldürülmüş olmasını ummam korkunç muydu?

Dışarıda hava sertleşmişti, rüzgâr buz gibi bir ısırik taşıyordu ve morarmış bulutlar gökyüzünü lekeliyordu.

Kasaba boyunca yürüdük ve nihayet belediye binasına vardığımızda, binanın arka tarafında küçük bir insan topluluğu olduğunu fark ettim. Gırtlığı parçalanmış, ölü gözlerinde yaşadıklarının dehşetini taşıyan Eve'i hayal ettiğimde midem sıkıştı.

Wilder'ın yanına yakın durdum, kalabalık onun gelişi için dağılıyordu. Kalabalığın diğer tarafında, ormandan dışarı doğru çıkıntı yapan uzun, mağrur bir yaprak dökmeyen ağaç parçası vardı.

Bakışlarım anında birkaç metre ötedeki cesede kaydı, kalp atışlarım göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı. Dehşet kalbimi sıkıca kavradı ve tanıyıp tanımadığımı görmek için yüzü çılgınca tararken nefes almakta zorlandım.

Wilder kulağıma, "Bunu görmek zorunda değilsin," diye fısıldadı, eli sırtımdaydı, sıcaklığı kemiklerime yerleşen soğuğu kovmak için çok az şey yapıyordu.

Tökezleyerek ilerledim, kelimelerimi bulamıyordum ama aynı katil olup olmadığını bilmek istiyordum.

Daxon kurbanın yanına çömelmişti, başı öne eğikti ve içinden gelen alçak bir ses kurbanın kendi sürüsüne ait olduğunu söylüyordu. Tanımadığım genç bir adamdı. Kısa altın sarısı saçları vardı.

Kısa sakallı ve gündelik kıyafetli. Boğazının etrafında kan birikmişti, eti yırtılmıştı ve daha kolay erişebilmek için başının geriye çekildiği anlaşılan yerden kemiği görebildiğim kadarıyla, kana bakamamaktan nefret ediyordum. Diş ya da pençe gibi keskin bir şey eti keserek adamın hayatını çalmıştı.

Tıpkı Eve'inki gibi. Cinayetler aynı katil olamayacak kadar benzerdi. İkisi de aynı şekilde öldürülmüştü, ikisi de ormandan çok uzakta değildi. Cesedin pozisyonuna bakılırsa, bacaklar ağaçlara dönüktü, bir ayakkabı birkaç metre arkamızda bırakılmıştı, sadece açık alanda öldürüldüğünü ve sonra ormana doğru sürüklendiğini varsayabilirdim.

Ama neden? Vahşi bir hayvanmış ve bu adam ormana çok yaklaşmış gibi göstermek için mi? Bunu her kim yaptıysa bu kasabada mı yaşıyordu? Kendimi sıkıca tuttum, cinayet yıkıcıydı ve onunla birlikte gerçekten korkunç bir şeyin bizi izlediği dehşeti geldi.

Wilder, Daxon'ın karşısında durdu ve çömelerek onunla kaybı hakkında içtenlikle konuştu.

Bu zavallı adama baktıkça, kasabadaki herhangi biri olabileceği paranoyası beni daha da sarıyordu. Etrafımda bizi inceleyen diğerlerine baktım, yüzlerindeki dehşet ifadesi ağarmıştı. Arkama bakarak gözlerimi kapattım ve derin nefes almaya çalıştım, belki Eve'in cinayet mahallinden tanıdık bir koku alırım umuduyla sadece kokuya odaklandım.

Kurdum hâlâ içimde olduğu için aldığım tek koku keskin kan kokusuydu ve kokladıkça midemi bulandırıyor.

Cesedin yanından kalkmış olan Wilder'a yaklaştım. "Ölüm taze görünüyor. Kanı henüz pıhtılaşmadığı için hâlâ kanıyor."

Başını salladı, yüz ifadesi gergindi.

Daxon ayağa kalkmıştı, yüzünde karanlık dans ediyordu. "Çıkarın onu buradan," diye bağırdı Wilder'a. Sonra arkamızdaki kalabalığa doğru hışımla geri döndü, emirler yağdırdı. Cevap istiyordu.

Sesindeki öfke hissediliyordu. Daxon duygularını açıkça belli eden biri değildi ama şu anda çok öfkeliydi.

Wilder, "Seni eve götüreyim," diye ısrar edince itiraz etmedim ve olay yerinden uzaklaştım, gördüğüm manzara midemi bulandırıyor. Onun ve Eve'in kaybı için dökülen gözyaşlarını durdurmak, kaybedilmiş bir savaştı ve hızla gözlerimi sildim. Her zaman çok fazla şey hissediyor gibi görünmekten nefret ediyordum. Pratik yabancılar için bile.

Wilder elimi avucunun içine aldı, parmaklarımız birbirine kenetlendi ve ana yola doğru geri döndük.

"Daxon kurban konusunda gerçekten üzgün görünüyor. Kimdi o?" Sonunda Daxon'un duyamayacağı bir yere geldiğimizde sordum.

"Asher Turner. Asher ailesini sekiz yaşındayken ormanın derinliklerindeki kurt avcıları yüzünden kaybetmişti ve Daxon'ın her şeyini kaybetmiş bu çocuğa karşı hep bir zaafı olmuştu. Ona birlikte yaşayacağı bir aile bulmasına ve evde eğitim almasına yardım etti ve daha da yakın zamanda inşaatta bir iş bulmasına yardım etti. Dolayısıyla bu onun için büyük bir darbe oldu."

"Bu korkunç bir şey." Yanağımın içini çiğnedim, kalbim Daxon için acıyordu. Bu anlamsız cinayetlere tanık olduktan sonra bir daha eskisi gibi olabilir miydim bilmiyordum. Alistair'in neden olduğu yıkımı yeterince görmüştüm ama Amarak sürüler ve aileler için bir sığınaktı. Güvenli olması gerekiyordu... ya da belki de bu sadece benim kendim için çizdiğim imajdı.

Ölüm ve çok fazla kan görüntüleri düşüncelerime musallat oldu ve kusmuğumu bastırdım. "Aynı katil," dedim.

"Ben de öyle düşünüyorum." Uzaklara bakarken muhteşem yeşil gözleri odaklanmamıştı,

benimkini saran eli sıkılaştınca kapüşonlu bir hal aldı. "Kasabada daha dikkatli olmalısın. Seni sikiştirken bulursam ölürüm.

böyle." Yolun kenarında durdu ve elleriyle kollarımı tutarak beni yüzüne doğru çevirdi. "Geceleri tek başına dışarı çıkmayacağına ya da ormana yakın bir yere gitmeyeceğine söz ver."

Gözlerindeki korkunun ortaya çıkma şekli dişlerimi gıcırdattı. Eğer güçlü bir alfa bu kadar korkuyorsa, o zaman endişelenmem gereken her şey vardı.

"Katili nasıl bulacaksın?"

"Kasabanın etrafına ve ormana gözcüler yerleştirip herkesi izlemeye başlayacağım."

"Şekil değiştirenlerin harika duyuları olduğunu biliyorum. Asher'ın üzerindeki kandan başka bir koku alamadım ama sen katilin kokusunu aldın mı?"

Bakışları arkamdaki belediye binası arazisine kayarken kaşlarını çattı. "Mesele de bu. Yapmalıydım, ama orada hiçbir şey yok, sanki hiç olmamış ya da arkalarında kendilerinden bir şey bırakmamak için ekstra dikkatli davranmışlar gibi."

Ona göz kırptım ve omzumun üzerinden Asher'ın yattığı yere baktım, izlendiğimi hissettiğimde içimi bir ürperti kapladı. Bakışlarım etrafı taradı ama hiçbir şey olağan dışı görünmüyordu. Herkesin dikkati hâlâ cesedin üzerindeydi.

"Hadi gidelim." Wilder beni belediye binasından uzaklaştırdı. Ana yolu yarılamıştık ki önümüzden gelen bir gümbürtü başımı kaldırmama neden oldu.

Birkaç metre ötede Arcadia bize doğru yürüdü, simsiyah saçları omzunun üzerinden düşecek şekilde mükemmelce şekillendirilmişti, makyajı her zamanki gibi kusursuzdu. Boyalı dar kot pantolonu ve güneş rengindeki bluzuyla mükemmel görünüyordu. Kulağa aptalca gelse de, ben hâlâ çayla kafayı bulduktan sonra uyuyakaldığım kıyafetleri giyerken, onun bir podyum modeliyle karıştırılabilecek kadar güzel görüldüğünü görmek içimde kıskançlık yarattı.

Birbirimize hiç benzemiyorduk ama yine de Wilder onun değil benim elimi tutuyordu. Bunu hemen fark etti ve bakışlarını bana çevirdiğinde burnu küçümsemeyle kıvrıldı.

"Standartlarını gerçekten düşürmüşsün Wilder." Bu sözleri ona adeta tükürerek söyledi. "Kasabanın katiliyle ilişki kurmak. Bu senin yeni sapkınlığın mı? Bu kevaşeyi sikmekten ne zaman bıkacaksın?" Önümüzde durdu, omuzları dikleşti, dudakları inceldi... bakışlarından spot ışıkları gibi nefret fişkırıyordu.

"Siktir git Arcadia ve yolumuzdan çekil," diye hırladı Wilder, beni kendine yaklaştırdı, eli belimi korumacı bir şekilde sardı.

"Herkes senin yaptığını biliyor, sürtük," diye tersledi beni. "Ve er ya da geç senden bıacaklar ve sonra gitmiş olacaksın, hatta daha iyisi... ölmüş olacaksın."

Nefret göğsümde alevlendi ve onu bastırmaya çalıştım. Arcadia'nın bana eziyet etmekten zevk aldığı her halinden belliydi. Ne yazık ki onun için, zorbalarla başa çıkma konusunda uzmandım. Alistair bundan emin olmuştu. Bakışlarıyla tam olarak karşılaştım ve "Merak ediyorum, boynuzların görünmesin diye saçlarını nasıl tarıyorsun?" diye sordum.

Wilder bir kahkaha attı, Arcadia ise yüzü kızararak hiddetlendi. Arcadia'nın yolundan çekilmeye hiç niyeti olmadığı halde bizi öne doğru çekti. "Birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım." Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Rune'un birini öldürmüş olmasına imkân yok. Bir kere, Asher'ın katledildiği günün büyük bir kısmında Daxon ve benimle odasındaydı. Şimdi gerçekten siktir olup gitmeye ve yalan yanlış suçlamalar yaymak yerine onun ölümüne biraz saygı göstermeye ne dersin? İkinci olarak, eğer bir daha Rune'u tehdit ettiğini duyarsam, giden sen olursun..." Son kısmı söylemedi ama mesaj açıktı. Lanet olsun.

Arcadia'nın ağzı açık kaldı ve sanki dünyanın onu yutmasına hazırmış gibi neredeyse kendi içine doğru kıvrıldı.

Ona haddini bildirmekten duyduğum memnuniyeti inkar edemezdim. Yaşadığım her

karşılaşmadan sonra

Wilder'ın uyarısı üzerine neredeyse altına işediğini görmek beni deli gibi gülümsetti. Hemen yanından geçip gittik ve onu arkamızda titreyen bir halde bıraktık.

"Kahretsin, bu harika hissettirdi. Şokunu gördün mü?" Omzumun üzerinden başını öne eğmiş bir şekilde sokakta aceleyle ilerlediği yere baktım.

"O çok daha kötüsünü hak ediyor," dedi. "Ve daha önce de söylediğim gibi, bir daha hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim."

Midemde kelekler uçuştı. Kulağa çok hoş geliyordu.

"Rune!" Salon kapısından eğilen Miyu'nun sesi kaldırımda yankılandı. Önceki günü Wilder'ın emriyle odamda geçirdikten sonra temiz havaya ihtiyacım vardı. Ve bir gün yeterince yeterliydi. Bu yüzden sabahın büyük bir bölümünde Bay Jones'un yerinden başka bir kahve dükkânı arıyordum, çünkü geçen gün onun sakinleştirici çayının bana yaptıklarından hâlâ utanç duyuyordum.

Başarılı olamamıştım.

"Rune," diye tekrar bağırdı Miyu, ta ki sokaktaki herkes deli gibi garip bir dansla ellerini sallayarak ona bakana kadar.

Biraz daha yaklaştığımda, "Seni ilk seferinde duymuştum," diye söylendim.

"Biliyorum," dedi göz kırparak. "Sadece seni utandırmak istedim."

"Görev tamamlandı."

Homurdandı ve sonra kapıyı açtı. O gün çalışmıyordum, bu yüzden eğer isterse kız kıza vakit geçirmek için kesinlikle zamanım vardı.

Ondan kaçıyordum. Herkesin aklını kaçırdığı o belediye binası felaketinden sonra, benim hakkımda ne düşündüğünden emin değildim.

Beni arka duvarın yanına kurulmuş yeni bir masaya götürürken onu okumaya çalıştım. Yine de gayet normal görünüyordu, ya da Miyu gibi bir insanın olabileceği kadar normal.

"Otur, otur!" diye emretti masanın karşısındaki koltuğa yerleşirken. Masanın ne için olduğunu geç de olsa fark ettim.

"Tırnak istasyonu mu?" Ben sordum.

"Evet. Evet. Evet," dedi yüksek sesle, bir yandan da sandalyesinde garip bir dans daha yapıyordu.

Kurduğu tüm aletleri incelerken keyifle güldüm. Arkasında bir kitaplık vardı ve bu kitaplık dünyanın sahip olabileceği her renkte daldırma ve jel cila ile doluydu.

"Tırnak yapmayı biliyor musun?" Bir süre sonra sordum ve sağ elimi kendisine doğru çekip tırnaklarımı eleştirel bir gözle incelemeye başlamadan önce başını salladı.

"Evet biliyorum ve şimdi sen benden neden kaçtığını söylerken biz de senin o çirkin tırnaklarını yapacağız," diye emretti.

Yakalandım. Yalan söylemek ve inkâr etmek için ağzımı açmaya çalıştım ama ben bir şey söyleyemeden bana uzun uzun baktı, sanki içimi görebiliyordu.

Tek kelime etmeden hemen ağzımı kapattım.

Sessizlik çöktü ve Miyu garipliği hiç hissetmiyor gibi görünse de ben

kesinlikle koltuğumda kıpırdanmamak için direniyorum.

Miyu mırıldanarak sandalyesini döndürüp bir kâse aldı, içini pembe renkli bir sıvıyla doldurduktan sonra masaya bıraktı ve parmaklarımı içine sokmaya zorladı. Sonunda dikkatini bana çevirdi ve sanki konuşmam için bana meydan okurcasına bana baktı.

Bir aptal gibi hemen pas geçtim.

"Sadece her şey hakkında nasıl hissettiğini bilmiyordum. Eğer şu anda bu kasabadaki herkesin hissettiği gibi hissediyorsan."

"Yani senin bir seri katil olduğunu düşünüp düşünmediğimi bilmiyor muydun?" diye sordu muzip bir gülümsemeyle.

Bu sözler onun ağzından çıktığında kulağa gülünç geliyordu ama sonra Daxon'un yüzü aklıma geldi. Etrafınızda kimin katil olduğunu asla bilemezsiniz. Onun bir katil olabileceğini kesinlikle hiç düşünmemiştim.

"Hey, sadece şaka yapıyordum," dedi usulca kolumu okşarken.

"Ah, evet. Özür dilerim, bir an için düşüncelerime kapıldım," dedim ve Daxon hakkında düşündüğüm her şeyi şimdilik çok ama çok uzaklara ittim.

Ellerimden birini nazikçe kaseden çıkarıp üzerinde hararetle çalışmaya başladığında kaşlarını sempatik bir şekilde çattı, elleri o kadar hızlı hareket ediyordu ki onlara yetişmek zordu.

"İnsanların bu şekilde davranması çok aptalca," diye hırladı şiddetle. "Birinin daha bir şey söylediğini duyarsam, yemin ederim onları deşerim ve yıllardır bu insanların etrafında yaşıyorum!" Sanki yeminini bir kalabalığa ilan ediyormuş gibi parmağını kaldırdı, oysa burada hepimiz yalnızdık. Çok iyi tanımadığı bir kıza olan sadakati beni çok etkilemişti.

"Belediye binasındaydım, ne dediklerini çok iyi biliyorum," dedim iç çekerek.

Miyu'nun yüzü derin düşüncelere dalmış gibi buruştu. "Biliyor musun, bu çok garip. Rae ile belediye binasına yürüdüğümüzü hatırlıyorum. Oturduğumuzu, toplantının başladığını ve herkesin Eve'i tartıştığını hatırlıyorum. Sonra insanların seni suçlamaya başladığını hatırlıyorum. Ayağa kalkıp saçmalıklarını yüzlerine vurmak istedim. Ama neden yapmadığımdan emin değilim... O andan sonrası bulanıktı. Etrafımdaki herkesin çılgına döndüğünü hatırlıyorum. Dürüst olmak gerekirse, ben de biraz çıldırmıştım. Aleshia'nın saçını çektiğime ve erkek arkadaşının boğazına tıktığıma eminim..." diye saçmaladı. Güldüm ve o da bana sırtıttı. "Ama ayrıntılar bulanık. Sanki oradaydım ama değildim. Bu mantıklı mı?"

Başımı salladım. "Tuhaf bir geceydi. Sanki herkes çıldırmış gibiydi."

Miyu serçe parmağını törpülerken, "Bazen kurtlar dolunaydan önce ve dolunay sırasında oynaklaşır ve öfkelenir... ama bu dolunay değildi ve asla öyle olmaz," diye düşündü. Umarım işi bittikten sonra bir tırnağım kalırdı. Gerçekten dikkat edip etmediğinden pek emin değildim.

Buraya geldiğimden beri insanların nasıl davrandıklarını düşündükçe midemde bir şeyler yuvarlanıyordu. Markette Arcadia'yla olan sahne gibi.

Birdenbire Miyu'ya söylemek istedim. Daha önce hiç kız arkadaşım olmamıştı. En azından küçüklüğümde beri. Ve kesinlikle, birisinin ölüm kalım meselesi olduğu anlamlı bir şekilde hiç en iyi arkadaşım olmamıştı. Nefesinin altında "I'm a Slave 4 U "nun kötü bir versiyonu olduğuna emin olduğum bir şarkıyı mırıldanırken yüzünü inceledim.

"Bazen insanların duygularını etkileyebiliyormuşum gibi geliyor," diye ağzımdan kaçırdım daha fazla düşünmeden. Haftalardır aklımı kurcalayan bir düşünceydi bu. Düşünmek istemediğim bir şeydi. Bir şeylerden kaçınma konusunda gerçekten bir uzmandım.

"Nasıl yani?" Miyu dedi ve o anda bu kıızı gerçekten sevdim çünkü sesinde hiçbir yargılama yoktu. Bana deliymişim gibi bile bakmıyordu. Bana sadece ilginç biriymişim gibi bakıyordu.

"Buraya geldiğimden beri, birkaç kez insanların tamamen

sebebsiz yere farklı." Ona Arcadia ile market sahnesini, belediye binasını ve kızlarının mezarı başındaki ebeveynleri anlatmaya devam ettim.

Sözlerimi bitirdikten sonra Miyu derin düşüncelere dalmış bir halde dudağını çiğnedi. Uzun bir süre orada bekledim, beni dışarı atacağından ya da tımarhaneyi arayacağından emindim. Sonunda bana kocaman, coşkulu bir gülümseme verdi ve "Ya sen bir tür süper kahraman falan olsaydın?" dedi.

"Ne? Hayır, ben süper kahraman değilim," dedim gülerek, koltuğuma geri yerleştiğimde ve o tekrar tırnaklarım üzerinde çalışmaya başladığında. "Muhtemelen bir süper kahramandan olabildiğince uzağım. Eğer bana bağlı olmasaydı gölgemden bile kaçardım."

Miyu tırnak etlerimin fazla kısımlarını kesmeye başlarken başını salladı. "Kendini çok net gördüğünü sanmıyorum, Rune. Ya da başkalarının seni nasıl gördüğünü."

Sandalyesinde kıpırdandı, aniden bir şey yüzünden gerilmişti. "Açıkçası, bana eski sevgilin ya da eski hayatın hakkında çok fazla ayrıntı anlatmadın ama o gün boynundaki morlukları gördüm. Sesindeki acıyı duydum. Ondan uzaklaşmak ve buraya gelmek için gösterdiğin cesaretin farkına varmalısın. Bunu kendini geliştirmek için kullanmalısın. Çünkü kendini bir kahraman olarak görmelisin, Rune. Ne zaman bir kadın artık canına tak ettiğine karar verir ve daha iyi bir yaşam için yemin ederse... o zaman bir kahraman olur."

Sessiz bir gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. "Sonsuza kadar onunla kaldım çünkü o benim gerçek eşimdi. Korkunç şeyler yaptı ve ben bu konuda hiçbir şey yapmadım. Ta ki birisi oradan çıkmamın yolunu açana kadar."

"Gerçek eşinle tanıştın," diye soludu, kendi gözleri de akmamış yaşlarla parlıyordu. Gözlerimi ondan kaçırdım ve beni reddetmesinin nasıl bir his olduğunu milyarıncı kez hatırlayarak gözlerimi kapattım. Acının üzerimden tekrar tekrar geçmesine izin verdim ve iyileştigiime dair herhangi bir işaret aradım.

Ve beni şaşırtmıştı. Acı hâlâ oradaydı. Muhtemelen hep orada olacaktı, ay tanrıçasının beni terk ettiğini hatırlatan açık bir yara. Ama eskiden acı, öleceğimi düşünene kadar derimi kesip oyan sıcak bir bıçak gibiyken, şimdi donuk bir yumruk gibi hissediyordum. Fark edilebilirdi ama hayatımı mahvetmiyordu.

"Gerçek eşim beni reddetti," dedim ona.

Uzun bir süre bana baktı, gözlerinde kalp kırıklığı vardı. "Gördün mü, tam bir baş belası," diye fisıldadı sonunda.

Hemen itiraz etmek için ağzımı açtım, çünkü yaptığım şey buydu - insanların bana iltifat etme ya da beni kendime acıma duyusundan kurtarma girişimlerine direniyordum.

Sonra durdum. Gerçekten de söylediklerini ve sesindeki merakı düşündüm.

Bazı insanların reddedildiklerinde neredeyse ölmek üzere olduklarını duymuştum. Kamp ateşi etrafında fisıldanan bir hikâyeydi bu, bekâr şekil değiştirenlerin eşlerini bulmayı beklerken düşünmemeye çalıştıkları bir kâbustu. Başınıza gelebilecek en kötü şey olarak kabul edilirdi. O kadar iğrenç bir hareketti ki, hayatınızın geri kalanında yarım bir insan olarak var olacaktınız.

Yine de burada oturuyordum.

Sorunlarım vardı, hem de çok. Ancak yıllarca istismar edilmiş bir paspas olduktan sonra, bot kayışlarımı ve mecazi kadın toplarımı çektim ve kaçtım. Kasasına ulaşmak için arkadaşımın gözünü bile oymuştum. Bu kasabada kapana kısılmış olsam da hayatta kalmaya devam ediyordum. Gizemli bir canavarla birkaç korkunç karşılaşmadan bir şekilde kurtulmuştum, bir iş bulmuştum, en azından bir arkadaş edinmiştim ve şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem iki adamla yaşadığım en akıl almaz sekse kendimi açmıştım.

Başarılı değildim ama kesinlikle hayatı berbat etmiyordum. Belki de gerçekten bir baş belasıydım.

Bu düşünce benim hayatımı değiştirdi. Sanki yıllarca çektiğim eziyet ve kendimden iğrenme duygusu o anda omuzlarımdan kalkmıştı. Ağzımdan bir kıkırdama kaçtı ve çok geçmeden Miyu da ben de gülmeye başladık, ancak onun neden güldüğümüzü bildiğinden emin değildim.

"Ben bir tür baş belasıyım," diye neşeyle bağırdım, yerimden fırladım ve odanın içinde dans ettim. Miyu da sandalyesinden fırladı, duvardaki bir düğmeye bastı ve müzik aniden başladı. Duvardaki hoparlörlerden Taylor Swift'in "Shake It Off" şarkısı çalıyordu.

Dans ettik, güldük ve kendime Alistair'i ya da onunla ilgili hiçbir düşünceyi içermeyen bir hayatın hayalini kurma izni verdim. Güldüğüm ve dans ettiğim, geçmişten ya da gelecekte korkmadan yaşadığım bir hayatın hayalini kurmama izin verdim. Kendime sadece olmak için izin verdim.

Hayatımın en güzel anlarından biriydi. Ve içimde kıvılcımlanan mutluluk... Onu çok uzun zamandır görmediğim eski bir dost gibi karşıladım.

Ve beni hemen geri karşıladı.

Bir saat dans ettikten sonra nihayet sandalyelerimize yerleştik ve Miyu tırnaklarım üzerinde çalışmaya başladı. İfşaatımdan sonra kendimi Miyu'ya daha yakın hissettim, sanki kendimden nefret etmeme izin vermem, gerçekten olmak istediğim türden bir arkadaş olabilmem için bana yer açmıştı.

"Bu hafta hem Wilder hem de Daxon ile yattım," diye ağzımdan kaçırmaya karar verdiğim bir sonraki şey oldu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kızım, sen hedefsin," dedi, pembe cilayı kaldırıp koyu kırmızı bir şişe alırken gülümseyerek. "Tırnaklarını kırmızıya boyuyorum çünkü sen tam bir seks tanrıçasısın. Şimdi bana her şeyi anlat."

Ben de öyle yaptım... Daxon hakkındaki şüphelerim hariç. Tabii bu noktada onlara gerçekten şüphe diyebilirim. Ayrıca Wilder ile aramızda geçen duygu alışverişini ve eş olayını da atladım. Bu biraz fazla özel hissettirdi.

Temel olarak, hikayemde penis boyutları ve cinsel hünere takıldım.

"Yatakta en iyisi kimdi?" diye sordu sırtarak ben bitirdikten sonra.

Omuz silktilim, cevap veremedim. İkisi de farklı şekillerde eşit derecede akıllara durgunluk vericiydi. "Şanslı sürtük," diye nefes verdi bir başka tırnağını boyarken.

"Sen ve Rae nasılsınız?" Bunca zamandır benim hakkımda konuşmaktan başka bir şey yapmadığımız için kendimi kötü hissederek sordum. Miyu'nun öyle bir havası vardı ki, insanın kıvrılıp tüm sırlarını ona anlatası geliyordu. Kuaför salonu olan biri için mükemmel bir hediye idi. Tüm müşterileri her geldiklerinde bir terapi seansına katılmış oluyorlardı.

"Ah, sanırım benimle evlenmek falan istiyor," dedi sinirlenmiş gibi.

Bir kaşımı kaldırdım. "Peki bu neden kötü bir şey?" diye sordum. O ve Rae temelde gelmiş geçmiş en tatlı şeylerdi. Rae onun her saçma ve harika yanını seviyor gibiydi, eğer benim gibi ilişkiler konusunda içinizde büyük bir hasar yoksa bu kulağa çok hoş geliyordu.

Bakışlarında bir an için kırılganlık parladı ve gözlerini kaçırdı.

"Hey," dedim usulca, o hâlâ tırnaklarımla uğraşırken uzanıp ona dokunamadığım için eğilerek. "Ne oldu? İşler yolunda değil mi?"

Hüzünle gülümsedi. "Her şey harika. Bana kraliçeymişim gibi davranıyor. Ve beni seviyor. Beni gerçekten seviyor." "Ama...?"

Bastırdım.

"Ama o benim kader arkadaşım değil. Ya onun kader arkadaşı ya da benim kader arkadaşım aniden yıllar sonra ortaya çıkarsa?"

Yıllarca mutlu bir evliliğimiz olduktan sonra. Ya çocuklarımız olursa ve bu gerçekleşirse?" Ağlamamak için titreyen dudağını ısırıldı. "Mahvoluruz. Ben sadece... Babam annemle tanışmadan önce evliydi," diye ağzından kaçırdı. "Market alışverişi yapıyordu, karısının akşam yemeği için ihtiyacı olan bir şeyi alıyordu ve annemi gördü. Annem onun gerçek eşiydi. O ve annem aralarındaki bağa direnmeye çalışmışlar. Ama babam kendine ne söylerse söylesin, o olaydan sonra karısı için asla aynı şeyleri hissedemedi. Annem de babamın onunla her birlikte olduğunda annemi özlediğini bilmeye dayanamıyordu. Bu onu mahvetti. Ve babam yirmi küsur yıl sonra bile hâlâ suçluluk hissediyor!" Miyu titreyen bir nefes verdi. "Ya bu benim başıma gelirse?"

Babasının hikâyesi duyduğum en üzücü şeylerden biriydi. Bir şekil değiştiren olarak, kaderindeki eşle karşılaşacağın bile garanti değildi. Bu yüzden babasının başka biriyle evlendikten sonra eşiyle tanışmış olması oldukça yıkıcıydı.

Bir şey söylemeden önce tereddüt ettim, ne söyleyeceğimden emin değildim. Bir aşk uzmanı değildim. Birdenbire içimi büyük bir huzur duygusu kapladı. Sadece bir saniyeliğine, Miyu'yla her şeyin yoluna gireceğine dair mükemmel bir kesinlik hissettim.

"Vay canına, bebeğim. İyi misin?" dedi endişeyle, kolumu çekiştirerek.

Gözlerim titreyerek açıldı ve az önce suyun altındaymışım gibi hissederek başımı salladım.

Miyu, "Korkunç bir şekilde hareketsiz kaldın ve gözlerin başının arkasına doğru kayd," diye devam etti,

sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi kolumu çekmeye devam etti.

"Evet, bu biraz tuhaftı," diye mırıldandım, az önce olanları hızla büyüyen 'başka bir randevu için sakla' yığınımına ittim.

"Miyu, aşk, kader arkadaşları ya da buna benzer şeyler hakkında yorum yapması gereken son varlık ben olabilirim. Ancak tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki, kader arkadaşınız her zaman her şeyiniz ve her şeyiniz olmayabilir. Tanıştığınız en harika kişi olacakları garanti değildir. Yani eğer Rae'de aradığınız kişiyi bulduğunuzu düşünüyorsanız, bence bunun peşini bırakmamalısınız. Rae hakkında doğru düşünüyorsanız, korkunun yolunuza çıkmasına izin vermemelisiniz. Bence her şey senin lehine olacak, Miyu. Neden böyle düşündüğümü bilmiyorum ama gerçekten öyle düşünüyorum."

Bana umutla baktı ve bir kez daha bu kızın bana ve düşüncelerime ne kadar değer verdiğini görünce şaşkına döndüm. Umarım ona doğru tavsiyeyi vermişimdir.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldı.

"Hayır, teşekkür ederim," diye fısıldadım. Tırnaklarıma oje sürmeyi bitirdiğinde birkaç dakika konuşmadık, ikimiz de düşüncelerimizde kaybolmuştuk.

"Ah, başka hangi derin sohbeti yapabiliriz ki?" Miyu son tırnağını da bitirdikten sonra sulu bir kıkırdamayla nihayet dedi.

İtiraf etmeliyim ki harika görünüyorlardı.

Tam o sırada Daxon'un yüzü aklıma geldi. Bugün tamamen keşifle ilgili olduğumuza göre, onun hakkında daha fazla şey öğrenebilirdik.

Miyu kalktı ve arka odadaki buzdolabından ikimize de diyet kola aldı, sonra da çakıl taşlı buz dolu bardaklarla geri geldi. Bu kadını çok sevmiştim.

"Peki Daxon gençken nasıl biriydi?" İkimiz de içkilerimizi yudumlarken sordum. Şu anda tek ihtiyacım olan bir Swig kurabiyesiydi. Yolculuğum sırasında o yerlerden birine rastlamıştım ve orası bombaydı.

Miyu sorumu düşünürken burnunu kırıstırdı. "Daxon her zaman hayattan daha büyük olmuştur. Popüler çocuk. Her zaman altın çocuk."

Bunu söylediğinde ona taktığım lakabı düşünerek homurdandım. Muhtemelen çok orijinal değildi. "Ama..." Sesi kesildi.

"Ne?" diye sordum. Pipetimden uzun bir yudum alarak sordum.

"Bana hep biraz sahte gelmiştir, biliyor musun?" dedi sonunda.

Başımı eğdim, yanlış bir şey görmesine şaşırmıştım. Beni kesinlikle kandırmıştı.

"Her zaman açıktı, biliyor musun? Arcadia'yla ilgili tüm o karmaşanın yanı sıra... ve sanırım son zamanlarda Wilder'la yaşadığı şey..."

Eski sevgilisini hatırlayınca irkildim.

"Bana her zaman fazla mükemmel görünmüştür. Özellikle de insanların geceleri duydukları şeylerle ilgili bazı söylentiler-"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, kurabiye arzum artık unutulmuştu.

Bana özür dileyen bir bakış attı. "İnsanlar evlerinden gelen çığlıkları duyarlardı. Sanki birine işkence yapıyormuş gibi... Daxon'a işkence yapıyormuş gibi."

Bakışlarım genişledi ve kalbim onun için acıdı. İçimden bir ses, Daxon'un bakışlarında saklı olduğunu gördüğüm karanlığa bakılırsa, Miyu'nun muhtemelen hedeften o kadar da uzak olmadığını söylüyordu.

"Ama okulda her zaman çok derli toplu görünüyordu, bunların hiçbirisi gerçekmiş gibi gelmedi. Bazen çığlıkları duyan insanların polisi aradığını duydum ama polis hiçbir zaman yanlış bir şey görmedi. Ve demek istediğim gerçekten... kimse alfanın karşısına çıkıp onu herhangi bir şeyle suçlayacak mıydı? Polis alfalar için çalıştığından, bazı insanların polisi araması neredeyse bir intihardı."

Daxon'ın babasının oğluna zarar verdiğini düşününce içime soğuk bir öfke doldu. "Daxon'ın babasına ne oldu? Ve sanırım Wilder'inkine de?"

Miyu dudaklarını büzdü. "Her şey biraz garipti. Yani, her şey olduğunda oldukça gençtim. Ama Wilder'ın babasına meydan okuduğunu ve kazandığını biliyorum. Ve Daxon'un babası ortadan kayboldu. Cesedini ormanda buldular, aylar ya da onun gibi bir şey tarafından tahrip edilmişti sanırım. Hepsi bu kadar."

Az önce söylediği şey karşısında ağzım açık kaldı. Ama başka bir şey sormadan, çünkü milyonlarca sorum vardı, Rae ön kapıdan içeri girdi.

Miyu hemen yerinden fırladı ve kendini şaşkın ve gerçekten rahatlamış görünen Rae'nin yanına fırlattı. "Bebeğim," diye ciyakladı ve Rae'nin yüzünü öpücüklere boğdu.

İçimde yakın gelecekte bir düğüne katılacağıma dair bir his vardı. Miyu soyunmaya başlayacakmış gibi görüldüğü için mutlu çifte biraz zaman tanımanın en iyisi olacağına karar verdim.

"Sana ne kadar borcum var?" Seslendim.

Miyu Rae'nin yüzünü öpmeye devam etti ve dikkati dağılmış bir şekilde bana el salladı. "Evden, bebeğim. Benim için iyi bir pratik oldu," dedi öpücükler arasında.

Başımı salladım ve ön kapıya gitmek için yanlarından geçmeden önce içkisinin yanına biraz para sıkıştırdım.

İkisi de gittiğimi fark etmedi bile. Evet, Miyu ve Rae'nin iyi olacağını düşünüyordum.

"Please!!!!!!" Ölü adamın çılgınlıkları havada çınliyordu, bana sorarsanız mükemmel bir film müziğiydi.

Bu, Rune'un eski sevgilisinin son bir ay içinde gönderdiği üçüncü infazcıydı. Küçük kulübem hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Eski sevgilisinin sürüsünün gönderecek sınırsız sayıda insanı olmasını umuyordum. Bir erkek buna alışabilirdi. Eğer dikkatli olmazsam, bağımlısı olacak ve tüm zamanımı burada geçirecektim.

Kendi kendime gülümsedim. Hayır, böyle bir şey olmayacaktı. Varoluşta Rune'dan daha fazla bağımlı olabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu noktada, o sadece bir takıntı değil, nefes almaya devam etmek için ihtiyaç duyduğum bir şeydi. Eğer benden uzaklaşırsa...

Hoppala. Bunu düşünemedim.

Rune'un gideceği düşüncesiyle gevezelik eden mahkûmumu yanlışlıkla femoral arterinden bıçaklamıştım ve her yerden kan fışkırmaya başlamıştı.

Lanet olsun. Bununla bıçakla oyma becerilerimi geliştirmeye çalışıyordum, adamın derisini soyarken kesikleri ne kadar ince yapabileceğimi görmeye çalışıyordum. Sürekli benden kurtulmaya çalışıyordu ama ben bir kesik atar atmaz büyüsü bozuluyor ve insan formuna geri dönüyordu.

Bu işin çabuk biteceğini tahmin ediyordum. İçimi çektim ve kanamanın bir kısmını durdurmak için yaranın etrafına sıkı bir bandaj sardım ama çok derine saplamıştım. Adamın bacağı kopmak üzereydi.

Bunun geldiği yerde daha fazlası olacağına eminim.

Adamın boğazını keserken iç çektim, acısını daha uzun süre çektiremediğim için kızgındım. En azından onun ve alfasının kızım için hazırladıkları kadar acı verici bir şey yapmalıydım.

Bahisçilerim bunu kasaba sınırının hemen dışında gizlenirken yakalamıştı, arabasında Rune'un gerçek bir fotoğraf hazinesi vardı. Belli ki Rune'un sürüsündeki pek çok üye ona karşı ereksiyon halindeydi. Özellikle de bu. Rune'un ona geri dönebileceğinden şüpheliydim. Alfası göndereceği kişileri seçerken daha akıllı davranmalıydı.

Daha da iyisi, kendisi gelmeli.

Düşüncesi bile ağzımı sulandırdı. Haftalardır Alistair'in ölümünü planlıyordum. Rune onun adını ağzından kaçırmıştı ve ben de rakibim hakkında olabildiğince çok şey öğrenmeye kafayı takmıştım. Ve o *bir* rakipti. Ona ne yaparsa yapsın, hayatta olduğu sürece onun kalbi için onunla yarışıyor olacaktım. Rune ondan her şeyden çok nefret edebilirdi ama bu yine de ay tanrıçasının aptallığıyla yarattığı bağları tamamen koparmayacaktı.

Eşiniz tarafından reddedilmeyi çok daha kötü yapan da buydu. Çünkü onlardan kurtulmanız gerektiğinde bile, ne yaparsanız yapın her zaman bir parçası yanınızdaydı.

Bu yüzden Alistair ölü bir adamdı. Sadece zamanımı bekleyecektim. Reddedilsin ya da reddedilmesin, Rune'u saplantı haline getirdiğini biliyordum. Ve onu tekrar elde etmek için asla şansı olmayacaktı.

Wilder'ın onu koklaması yeterince kötüydü... ve bulduğu her fırsatta onunla yatıyordu. Kızın o şerefsizden ne kadar hoşlandığını bilmesem onu öldürürdüm. Yine de ne zaman onun yanında olsam bir şekilde çiftleşme bağımın oluştuğunu hissediyordum. Bunun nasıl gerçekleştiğinden emin değildim ama bunu geri itecek değildim.

Rune Celeste Esmeray şimdiye kadar rastladığım en mükemmel yaratıktı. Ve onu asla kaybetmeyecektim.

Kendimi önümdeki temizliğe konsantre olmaya zorladım. Yine de Rune düşüncelerimden hiç uzaklaşmadı. O benim dünyamın odak noktası haline gelmişti.

Adamı parçalara ayırdıktan ve onu çok iyi beslenmiş domuzlarıma sürüklemek için kullanacağım muşambanın üzerine yerleştirdikten sonra merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım. Vites değiştirme gücüm için şükürler olsun, çünkü bu adam ağır bir orospu çocuğuydu.

Merdivenlerin başına henüz varmıştım ki ön kapının çalındığını duydum.

Gözlerimi devirmiştim. Burası ve geçmiş zamanlarım bir sırdı. Ama uzun, çok uzun zaman önce sırrıma güvenme hatasını yaptığım bir kişi vardı. Ve kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz bundan pişmanlık duymuştum.

Üzerimdeki kanı temizlemeye zahmet etmedim. Eğer buraya geliyorsa, neler yapabileceğimi hatırlamaya ihtiyacı var demektir.

Kapıyı açtım ve işte oradaydı, varlığımın kaltağı.

"Arcadia, bu ne sürpriz. İyi bir sürpriz olduğunu söyleyebilirim ama yalancıları sevmediğimi bilirsin."

Arcadia'nın yüzü düştü. Eski sevgilime baktım. Eskiden onun erkeklerin uğruna savaştığı türden bir güzellik olduğunu düşünürdüm. En karanlık anımda hayatıma girmişti ve beni kurtarmak için gönderilmiş bir melekmiş gibi ayaklarına kapanmıştım.

Hayatım boyunca hiçbir konuda bu kadar yanılmamıştım.

Şimdi onu Rune'un mükemmelliğiyle karşılaştırabildiğime göre, kendimi yumruklamak, bir şekilde zamanda geriye gitmek ve o adama beklemesini söylemek istedim. Yalnız ve mutsuz olmak buna değecekti, çünkü bir gün Rune şehre gelecekti.

Hayatımda pişmanlık duymamaya çalıştım. Her şeyi bir öğrenme anı olarak görmeye çalıştım. Arcadia, öğrenmemek için neredeyse her şeyimi verebileceğim bir dersti.

Öldürmek için giyinmişti, üzerinde o kadar az giysi vardı ki hiçbir şey giymemiş de olabilirdi. Gözleri beni yutuyordu, üzerimi kaplayan kan onun iştahını azaltmaya yetmiyordu.

"Konuşabileceğimizi düşünmüştüm," diye mırıldandı ve iki kez düşünmeden önce bana dokunmak için uzandı.

"Yanlış düşünmüşsün," dedim ona ve arkamı dönmeye başladım. Arcadia panikledi ve bu kez kolumu tutmak için uzandı, üzerimdeki kan parmaklarının benimkine kaymasına neden oldu.

"Daxon, lütfen. Beni affetmen için ne yapmam gerekiyor?" diye sordu kırık bir sesle.

Hazırlanmam gereken Rune ile randevumu ve domuzlara yedirmem gereken cesedi düşünerek iç çektim. O odada beni bekleyen diğer karmaşadan bahsetmiyorum bile.

"Affetmeye gerek yok," dedim soğuk bir şekilde. "Seni hiçbir şey için affetmeye ihtiyaç duyacak kadar önemsemiyorum."

Kelimeler içini parçaladı ve elini yanmış gibi geri çekti. Göğsünü ovuşturdu, dudakları titriyordu ve sanki kalbini kırmışım gibi bana bakarken gözyaşları bakışlarını tehdit ediyordu.

Bunun gerçekleşmesinin imkânsız olduğunu bildiğimi ne zaman anlayacaktı, çünkü zaten bir kalbi yoktu.

Her zamanki şovunu sergilemeye çalışmasını izlerken, onun ölümünden kurtulmanın ne kadar kolay olacağını merak etmeye başladım. Bunu nasıl yapacağımı düşünürken bakışlarım onu sıkıyordu. Özellikle acımasız olmalıydım, kaltak muhtemelen her zamanki taktiklerimden zevk alacaktı çünkü benden gerçekten ilgi görüyordu.

"Sen benim gerçek eşimsin," diye yalvardı Arcadia. Hmm. Bu yeni bir şeydi.

Homurdandım, sonra kahkahamın geri kalanını tutamadım. Gözümdeki yaşı silmek zorunda kalana kadar kahkahalarım yuvarlandı. Bu kız muhtemelen komedyen olarak kariyer yapabilirdi.

Sonunda gözlerimi açıp gülmeyi bırakabildiğimde, Arcadia'nın yapmaya çalıştığı ağlamaklı hareket yerini öfkeye bırakmıştı. Beklediğim şey buydu.

"Bunu hissettiğini biliyorum, aramızda bir bağ oluştu. Kimse yanında değilken ben senin yanındaydım. Tek başına bu bile sana gerçek eşin olduğumu göstermeli. Hatırlamak zorundasın. Hatırladığını biliyorum!" diye kükredi.

Aniden pantolonumun arkasından en sevdiğim bıçağımı çıkardım ve boynuna dayadım, deriyi keserken boğazından küçük bir damla kan damladı.

Arcadia'nın gözleri parladı ama korkuyla değil, sanki bir şekilde beni ölümcül bir seks oyununa katılmaya ikna etmiş gibi.

İlgimi çeken tek seks oyunu Rune'la oynamaktı, çok teşekkür ederim. Ve ölümcül hiçbir şey olmayacaktı, çünkü eğer o kız ölürse, onu hızla öbür dünyaya kadar takip edecektim. Kaderim bir şekilde sonsuza dek onunkiyle iç içe geçmişti.

"Sana bir şey söyleyeyim, seni küçük sürtük. Başka kimsem yokken benden faydalandığını hatırlıyorum. Bacaklarının arasındaki o lağım çukuruyla beni kendine çektiğini hatırlıyorum. Benimle oynadığını ve olmadığın biri gibi davrandığını hatırlıyorum. Sonra da Wilder'ı becerirken çocukların benim için her şey demek olduğunu bilerek hamile numarası yaptığını hatırlıyorum." Kötü kötü sırttım ve ilk kez içimdeki şeytanların yüzüme yansımasına izin verdim.

Arcadia'nın teni soldu ve korkusunun kokusu etrafımda yoğun ve baş döndürücü bir hal aldı. "Yaşıyorsun çünkü yaşamana izin veriyorum, bunu asla unutma. Hayatının sona erdiğine karar vereceğim bir gün olacak," dedim ona ipek gibi. "Buraya bir daha gelmeden önce bunu unutma."

Altına işedi ve bana karşı titremeye başladı, ben de onun zayıflığından tiksinererek başımı salladım. Hiçbir uyarıda bulunmadan bıçağımı ondan çektim ve onu ittim. Yere düştü ve arabasına doğru sürünmeye başladı, benden uzaklaşmak için çabalarken sızlanıp inliyordu.

Bu manzara son derece tatmin ediciydi. Ayrıca yavruyken ne kadar aptal olduğumu bir kez daha hatırlattı. Başımı salladım ve Arcadia'nın bir daha buraya gelmeye cesaret edemeyeceğinden emin bir şekilde gidip pisliğimi temizlemek için geri döndüm.

Ve eğer yaptıysa, sanırım sadece onu öldürmemi istiyordu, değil mi?

Bu hoş düşünceyle Arcadia'yı aklımdan çıkardım ve onun yerine birazdan göreceğim tanrıçayı koydum.

İşe gitme zamanı. Hazırlanmam gereken bir randevum vardı.

"Rune, daha önce hiç karnavala gitmediğine inanamıyorum," dedi Rae panayıra yaklaşırken. "Bebeğim," diye tısladı Miyu nefesinin altından onu kaburgalarından dürterken. "Tanrım, senin hassasiyetin

Radar bu gece uçurumun kenarında mı?" Önce ona, sonra da özür dileyen bir kaş çatmayla bana baktı ve ben de güldüm.

"Önemli bir şey değil," dedim. "Yani, onları televizyonda gördüm ve genel hatlarını biliyorum."

Köprüden geçip açık arazide karnavalın kurulduğu yere doğru yürürken pek konuşmayan Daxon, "Eğer seni daha iyi hissettirecekse," diye araya girdi, "son on yıldır ilk kez bir karnavala katılıyorum."

Miyu'nun ağzı şok olmuş bir ifadeyle bir karış açık kaldı. "Ütopya Karnavalı her yıl kasabamıza gelir ve neredeyse herkes katılır."

"Herkes değil." Bana doğru baktı, kolu benimkine değdi. "Her on yılda bir bana çok gibi geliyor."

"Çok şey kaçırıyorsunuz," diye devam etti Miyu. "Gezintiler, oyunlar, kızarmış yiyecekler ve pamuk şeker." Daxon, "O şeyler dişlerini çürütecek," diye cevap verdi.

Daxon'ın bu eğlenceli yönü hoşuma gitti. Yeni karanlık tarafı beni ne kadar tahrik etse de, bu versiyonu diğer insanların yanındayken çok daha iyiydi. Gerçi Daxon bize katılır katılmaz Rae'nin daha sessizleştiğini fark etmiştim. Alfa çifte randevuya çıktığıma dair bir şaka bile yaptı ve ben ona bunun daha çok Miyu'nun falcıyı görmek istemesiyle ilgili olduğunu hatırlattığımda, randevunun randevu olduğunda ısrar etti.

Eli benimkine kaydı ve burada bir çift olduğumuzu inkâr etmek mümkün değildi. Bir tutam çime takılıp düştüğümde Daxon kolumu sıktı ve yüzüstü çimlere düşmemi engelledi. Gözlerimi kırıştıtarak, son zamanlarda dikkat etmediğim ve bu kadar sakar olduğum için kendime lanet ettim. Gerçi dürüst olmak gerekirse, Daxon'ın bu gece ne kadar ateşli görüldüğüne kaptırmıştım kendimi... dolgun dudaklarının ne kadar baştan çıkarıcı görüldüğüne. O kadar ki, bastığım yere dikkat etmeyi bırakmıştım.

"Seni taşımamı mı tercih edersin?" diye alay ederek beni yanına çekti. Ona gözlerimi devirdim ve o da başını geriye atıp güldü. Bu ses vajinam için kedi nanesi gibiydi ya da bir kurt için karşılığı her neyse.

Acaba hangi tarafı gerçektir? Bu gülün, gülümseyen versiyonu mu, yoksa biraz korkutucu olan versiyonu mu? Daha çok kara kara düşünen tarafı olduğundan şüpheleniyordum, bu da çifte randevumuzda böylesine büyük bir çaba sarf ettiği için onu daha da takdir etmemi sağlıyordu.

"Normalde düz yürüyebiliyorum." Dudaklarımı orantısız bir sırtışıla yana doğru kıstım ve bana tekrar güldü, beni daha da yakına çekmeye çalışırken eliyle yan tarafımı sıktı.

Bana doğru eğilerek, "Bu gece çok güzel görünüyorsun, gördüğüm en seksi kızsın" diye fısıldadı.

Yorum nispeten uysal olsa da kulaklarımın ucuna kadar kızardım. O ağzın neler yapabileceğini biliyordum. Miyu önümüzde yürüyordu, Rae'yle el ele tutuşmuş sohbet ediyorlardı ve ben onu bir an için karanlık bir köşeye çekip kendime çekmek istiyordum.

"Yine de etek giymeliydin," dedi Daxon bana.

Bakışlarımı ona doğru kaldırdım, önerisiyle nereye varmak istediğinin farkındaydım. "Dar siyah kot pantolonumu beğenmedin mi?"

Sırıtişı bana bir şeyler yaptı. Karnavala giderken bile beni incelemesi, başparmağını elimin arkasında bir amaç için dolaştırması, kalçalarımın derinliklerinde bir kaşıntı uyandırdı. Daxon söz konusu olduğunda en küçük şeyin bile beni tahrik ettiği açıktı ve kendime kontrolü elden bırakmamam gerektiğini hatırlatmak için alt dudagımı kemirdim.

Bana bir kez daha eğildiğinde dudaklarımdan bir inilti döküldü, meme uçlarım tepki verdi, sütyenimin kumaşına ve mavi gömleğime doğru itildi. "Bana ne yaptıkları hakkında hiçbir fikrin yok." Ondan gelen uzun bir nefes yanağımı ısıttı. "Seni sadece istemiyorum, Rune. Sana ihtiyacım var."

Onun yanından ayrılamıyordum ve kendimi bir kez daha gölgelerle dolu açık araziye tararken buldum, hızlı bir öpücük için gizlice kaçmamızın ne kadar kolay olabileceğini merak ediyordum... ya da çok daha fazlasını. Arzu ve mantık içimde sessiz bir savaş yürütüyordu ama kasabada dolaşan katili düşününce bu fantezi çabucak çözüldü.

"Hadi, geride kalıyoruz," dedim, onu kolundan sürükleyerek çoktan girişe varmış olan Miyu ve Rae'ye yetişebilmemiz için.

"Bu o kadar kötü bir şey mi?"

Haklı olduğunu kabul etmek istedim ama onu cesaretlendirmeyi reddettim.

Karnavala yaklaştıkça ışıklar daha parlak yanıp sönüyor ve geceyi daha hızlı kovalıyordu. Daxon bize bilet aldı ve kapıyı geçip içeri girdiğimizde, her şeyi kavramak için bir an durakladım.

Her renkten ışıklar karanlık gökyüzünde parıltıyor, havada kahkahalar ve müzik gümbürdüyor ve göğsümde garip bir heyecan oluşuyordu. Karnavalları televizyon programlarında izlemiş, gizli öpüşmeleri, kaçamakları ve insanların bu yerlerde her zaman yaşadığı eğlenceyi görmüştüm. Etrafımda bu kadar çok şey olurken, sonunda normal bir şey deneyimleme şansına sahip olduğum için sevinçten ağlamak istedim. Elbette, bazılarına saçma gelebilir ama benim için gözlerimden akan yaşlar gerçektir.

"Önce nereye gidiyoruz?" Bu kadar çok insanın ve yapılacak şeyin olduğu bir yeri tarayarak sordum. Uzakta bir dönme dolap, sağda yiyecek kamyonları, hemen ileride ise ödüller kazanmak için bir dizi stant vardı.

"Sen seç," diye mırıldandı Daxon.

Miyu umutla, "Belki de falcıdır," diye önerdi.

O sırada yakınlarda peluş hayvan oyuncaklarıyla dolu bir stand gördüm ve doğal olarak onlara doğru yöneldim. Bir tane istediğimden değil... Kimi kandırıyordum ki? Bir tane almalıydım.

"Önce en azından bir oyun deneyebilir miyiz, lütfen?"

"Elbette," diye yanıtladı Daxon. "Rune ne isterse onu alır."

"Bir medyuma gitmektense oyun oynamayı tercih ederim," diye ekledi Rae, Miyu'yu benim aceleyle yöneldiğim standı doğru yönlendirmeye başlamıştı bile.

"Yaşasın!" Neredeyse ayaklarımın üzerinde zıplayarak, elektrik mavisine boyanmış ve kenarlarına bir dizi doldurulmuş hayvan iliştilmiş bir standın önünde durdum.

"Fırlatmada iyi misin? ' diye sordu Miyu.

Omuz silktim. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

"Büyük ödöl ne?" Rae arka stant boyunca dizilmiş ahşap şişelere bakarak sordu.

Kabinin içindeki adam, iç köşeye iştirilmiş, kolayca benim yarım kadar olan devasa çizgili bir lamayı işaret etti.

"Çok sevimli," dedim.

"Pekâlâ, o zaman bir meydan okuma." Daxon aniden yanıma geldi ve adama ödeme yaptı. "Her birimiz için bir tur oyun."

Adam memnuniyetle kabul etti ve bizi çabucak hazırladı. Dördümüz de kendi hedefimize göre dizilmiştik ve Daxon'un benden daha güçlü bir atış yaptığından hiç şüphem yoktu. Ama bana karnavalın insanlar tarafından yönetildiğini de söylemişti ve bu da gücümüzü gösterme konusunda dikkatli olmamız gerektiği anlamına geliyordu. Bana beyzbol topunu hatırlatan deri bir topu elime aldım ve içimde bir güven dalgası oluştu. Miyu ilk hamleyi yaptı ve sadece üstteki şişeyi sıyırmayı başardı. Ben ikinci oldum ve benimkini şişeye fırlattım. Tam ortasına isabet etti ama sekti.

"Ne, hayır! Bunu gördün mü?" İtiraz ettim. "Neden düşmediler?"

Daxon bana "Atışının arkasında daha fazla güce ihtiyacın var, tatlım," dedi ve topunu zar zor bir bakışla fırlattı, hedefi tamamen ıskaladı... bunu açıkça bilerek yapıyordu.

Daxon arkamda durmak için yer değıştirdi, vücudu sırtıma yaslandı, kasıkları kıcıma bastırdı ve aldığım yeni topla birlikte elimi tuttu.

"Hadi bunu birlikte deneyelim," diye kulağıma fısıldadı ve tüylerim diken diken oldu. Kendini bana böyle sürttüğünde, sıcak nefesi kulağımın üzerinde dans ettiğinde herhangi bir şeye nasıl konsantre olabilirdim ki?

Tekrar ona baktım. "Böyle yapmaya devam edersen, ikimiz de daha uzun süre top atamayacağız."

"Bu bir söz mü?" Dudaklarını kulak mememin üzerinde gezdirdi. Bildiğim bir sonraki şey, elimi ve onunkini ileri doğru fırlattığı, topun tutuşumdan kaydığı. Üstteki şişeye çarptı ve onu tamamen devirdi.

"Evet!" Zıpladım ve basit şeylerden keyif almanın ne kadar şaşırtıcı olduğunu düşündüm.

Miyu aniden ciyaklayarak iki şişeye daha vurdu ve şişeler devrildi. Adam onu tebrik etti ve ödöl olarak duvardan küçük bir oyuncak ayı uzattı.

"Sana daha iyisini yapacağım," diye söz verdi Daxon ve bir top kapıp hedefine öyle bir güçle fırlattı ki, sadece tahta şişeleri parçalamakla kalmadı, kulübenin arkasında da bir delik açmayı başardı.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Adam patlayıcı sesi neyin çıkardığını görmek için döndüğünde, dikkatini açılan delikten uzaklaştırmak için hızla topumu fırlattım, ancak atışım kabinin çaprazına doğru savruldu, Rae'nin şişelerinden sekti ve adamın yüzüne doğru fırladı. Daxon kolunu uzatıp topu kolaylıkla yakalarken, adam dehşet içinde haykırdı ve eğildi.

"Vay anasını, bu inanılmazdı!" İddia ettim.

Rae kükrüyor, Miyu ise alkışlıyordu. Adam yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle bize kocaman lamayı uzattı. Ama teknik olarak, şişeleri devirmiştik, bu yüzden ödölümü aldım ve o açık deliği fark etmeden önce göğsüme sarıldım.

"İşte bu eğlenceliydi," dedim uzaklaşırken. "Ödölüm için teşekkürler."

Daxon bana sıcak bir gülümseme göndererek güldü. "Kötü bir falsolu topun var."

Miyu kıkırdayarak, "Neredeyse adamın kafasını kesiyordu," diye şaka yaptı. "Tamam, şimdi gidip falcıyı görelim."

"Belki önce biraz gezinti?" Rae sordu.

"Bebeğim," diye inledi Miyu itiraz ederek.

"Gezintiye çıkabilirim ya da medyumluk yapabilirim," diye fısıldadım. "Sonunda bir corndog aldığımız sürece. Hep bir tane denemek istemişimdir."

Daxon'ın dudakları eğlenceli bir sırıtışa dönüştü.

"Umarım bu senin için çok sıkıcı değildir?" Sıkılacağından gerçekten endişelenerek sordum. Daxon, kendisinin de itiraf ettiği gibi, bir karnavala katılacak tam tersi türden bir adamdı.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye mırıldandı usulca. "Gülümsediğini görmek ve dar kışını seyretmek bana daha sonra pantolonunu yırtmanın en yaratıcı yolunu bulmak için bolca zaman veriyor."

"Bu arada bana hâlâ yeni bir çift tayt borçlusun," diye takıldım, pençeli elinin tek bir hareketiyle onları nasıl kolayca parçaladığını hatırlayarak. Eğer ona izin verseydim, yıkıcı eğilimleri muhtemelen çok daha fazla kıyafetimi mahvedecekti.

Gerçekten umursamadım.

O sırada Miyu konuşmamızı duymuş olmalı ki omzunun üzerinden kaşlarını oynatarak bana baktı. Ben de sııttım ve başımı eğdim, erkekler ve genel olarak her şey hakkında konuşabileceğim birinin olması hoşuma gidiyordu. Miyu inanılmazdı ve Amarok'ta kalmak istememin birçok nedeninden biriydi.

"Tamam, önce falcıya gidiyoruz," diye talimat verdi.

Kalabalığın arasından manevralar yaparak geçtik ve en son ne zaman bu kadar çok gülümsediğimi ya da eğlendiğimi hatırlamıyordum. Daxon'ın sürekli bana baktığını fark ettiğimde, "Bana garip garip bakıyorsun," dedim.

"Ne düşündüğümü bilmek istemezsin," dedi, sesinde tereddüt vardı. "Ama gerçekten istiyorum."

Bakışları her adımımı ve hareketimi takip ediyordu ve bu beni sadece ateşler içinde bırakıyordu. "İnanılmaz bir zaman geçirmeni istiyorum. O seksi gülümsemeni takınmaya devam etmeni, benim yanımda olmanı istiyorum."

Ona baktım. "Yalancı. Düşündüğün şey bu değildi."

Herhangi bir ifade kullanmadan tek kaşını gelişigüzel kaldırdı. "Doğru." Başka bir şey söylemeden elimi tuttu ve beni çarpışan arabalara binmek için bekleyen insanların oluşturduğu sıranın yanından geçirdi.

Tam o sırada, yolumuzun üzerinde ters yönde ilerleyen bir insan dalgasıyla karşılaştık. Beni itip kakarak kenara iten Daxon'ın eli benimkinden kurtuldu.

Biri ayağıma basarken ve bir başkası saçlarını yüzüme vururken, kaostan bir çıkış yolu arayarak tökezledim. Karnavalın bir dezavantajını bulmuş olabilirdim ve yoluma biri çıktığında sola doğru ilerledim ve kelimenin tam anlamıyla onların içine girdim.

Geriye doğru sallanırken, hala lama peluş hayvanımı tutuyordum, sadece kurtulmak istiyordum. "Özür dilerim." Ama başımı kaldırdığımda Daniel'la yüz yüze gelmişim. İlk tepkimin korku olmasından nefret ediyordum. Kimsenin beni itip kakmasına izin vermeyeceğimi kendime söylemişim ama içgüdülerimin bir bildiği vardı.

Bana karanlık bir bakış attı ve korkunun yerini öfke aldı. Tabii ki ben bu kadar eğlenirken ortaya çıkacaktı.

Arkamı dönüp kalabalığın arasına karışmalıydım ama kıpırdamadım.

"Ne istiyorsun Daniel?" Kollarımı endişeyle iki yanıma sürterken sabırsızca sordum.

"Eve'i öldürenin sen olduğunu biliyorum," diye tısladı. "Ve başkalarının ne dediği umurumda değil.

Beni kandıramazsın."

Şaşırnış bir şekilde ona baktım. "Başka bir cinayet daha oldu, zavallı adam aynı şekilde öldürüldü. Ve onun cinayeti için bir mazeretim var, yani ben yapmış olamam. Eve için umutsuzca birini suçlamak istediğini biliyorum ama bu ben değilim."

Üst dudağını beyaz dişlerinin üzerine sıyrarak beni görmezden geldi.

"Bu kasabaya hiç gelmemeliydin. Kimse seni istemiyor," diye bağırarak çevredeki birkaç kişinin dikkatini çekti.

Sertçe yutkundum, kararını verdiğinde, yasının bir kısmı nefret ve intikamla karıştığında onu nasıl mantıklı hale getireceğimi bilmiyordum.

Aramızdaki mesafeyi uzun bir adımla kapattı ve onu uzak tutmak için ellerimi göğsüne doğru attım, ama o benim itişime karşı öne doğru eğildi. "Herkesin senin nasıl bir canavar olduğunu öğrenmesi için sabırsızlanıyorum."

Üzerine bir gölge düştü ve Daxon'ı görünce irkilerek geri çekildi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye hırladı Daniel. Alfa'nın yüzünde ölümcül bir ifade belirdi, çarpık bir öfke, bir düşmanlık, öfkesini ne kadar ileri götürebileceğini tahmin etmemi sağlayan bir ifade.

Daniel geri çekiliyordu, gözleri Daxon'a kayıyordu ve yüzü korkunç bir şekilde beyaza dönmüştü. Başını sallıyordu, dehşet neredeyse kendi üzerine kıvrılmasına neden oluyordu. "Yok bir şey, ben de tam gidiyordum."

Daxon'ın kolu bir engerek yılanının saldırısı kadar hızlı bir şekilde uzandı ve çocuğu boğazından yakalayarak kendisine doğru çekti. "Onunla konuşmaya iznin olduğunu mu sanıyorsun? Ona bakmaya bile mi?"

"BEN..." Gözleri büyüdü ve ağzı açıldı ama hiçbir kelime çıkmadı. Başka biri olsa bu gözdağı gösterisinden keyif alabilirdim ama Daniel kendini Eve'in ölümüne kaptırmıştı. Zavallı adam titriyordu ve Eve onun incindiğini görmeyi asla istemezdi. Daxon'ın onu yakın tutuşu, adeta ruhunun derinliklerine bakışı, onu çok korkuttuğundan hiç şüphem yoktu.

Daxon, "Seninle benim bir sorunumuz var," dedi.

Nabzım hızla atarken ona yaklaştım ve koluna sert bir el koydum. "Lütfen, bırak gitsin. Korkuyor ve yas tutuyor. Bundan sonra beni yalnız bırakacak, değil mi Daniel?" Çılınca başını salladı.

Daxon önce onu bırakmadı ama daha sıkı tutarak, herkesi dehşete düşürecek ölüm bakışlarını ona yöneltti. "Nadiren ikinci bir şans veririm ama Rune için kendine bir iyilik yaptın. Ona borçlusun ama seni bir daha onun yanında görürsem, geldiğimi bile görmeyeceksin. Anladın mı?"

Daniel yarı boğuk, yenilmiş bir çığlık attı.

Daxon onu serbest bıraktı ve Daniel arkasını dönerek kalabalığın arasına daldı ve saniyeler içinde gözden kayboldu.

"Kahretsin, çok korkmuştu," dedim.

Daxon bana doğru yaklaştı ve yüzümün iki yanını tutarak yüzümü inceledi. "Sana zarar verdi mi?" "Hayır, sadece Eve'i kaybettiği için kızgın ve acı içinde."

"Bu onun seni suçlamasını gerektirmez, tatlım. Seni suçladığını duydum ve anında dilini koparmadığım için şanslı. Eğer akıllıysa, senden sonsuza kadar uzak durur."

Tehdidinin samimiyeti karşısında tüylerim diken diken oldu çünkü ben orada olmasaydım ona zarar vereceğinden hiç şüphem yoktu. Normalde böyle bir korumacılığın beni coşturduğunu kabul ederdim ama Daniel'a acımdan kendimi alamadım. Belki de Eve'in ona taptığını bildiğim için o kadar da kötü olamazdı, değil mi?

Daxon beni kendine çekti ve alnımdan öptü. "Kalabalığın içinde seni kaybetmek benim hatam."

"Sorun değil," dedim ve Rae'nin büyük, mor bir çadırın yanından bize el salladığını gördüm. "Hadi, gidelim ve eğlenelim. Bunun geceyi mahvetmesine izin vermek istemiyorum."

"Anlaştık." Elimi sıkıca kavradı ve arkadaşşıma ulaşmak için kalabalığın arasından bize bir yol açtı.

Dışarı çıktığımızda Rae ve Miyu bizi çadırın girişinde bekliyordu. Yanıp sönen Noel ışıkları çadırın çerçevesinin etrafında yarı şenlikli bir görünüm sergiliyordu. Kapının üzerinde 'Koruyucu Melek' yazan bir tabela asılıydı ve Miyu'nun yüzündeki heyecanı görene kadar bu isme neredeyse gözlerimi deviriyordum.

yüz.

"Gerçekten iyi olduğunu duydum ve bu yıl onu denemek istiyorum," dedi.

"Sen git bebeğim," diye mırıldandı Rae. "Seni dışarıda bekleyeceğim."

"Hiç sanmıyorum," diye karşılık verdi kalçalarını sıkarak. "Hepimiz için bir grup seansı ayarladım."

Daxon arkamdan inledi, ben de kolundan tuttum ve Miyu ile Rae'yi içeri kadar takip ettik. Kolumdaki lama bir şekilde kendini ve beni çadırın kapısına sıkıştırdığı için sorun yarattı. Beni kurtarmak için Daxon'ın onu çekiştirmesi gerekti ve birden kendimi YouTube videolarındaki köpek kapısı kanadına sıkışmış büyük boy kedilerden biri gibi hissettim.

Serbest kalarak tökezleyerek çadıra girdim, Daxon da arkamdan lamayı çadır duvarının yanına yerleştirdi.

Titreyen tek bir mum çadırı aydınlatıyor, köşeleri gölgelerle dolduruyor ve odanın çoğunu kaplayan yuvarlak bir masanın ortasında oturan kristal bir küreye ışık tutuyordu. Sadece dördümüz vardık ve Miyu otururken etrafıma bakındım, Rae de aynısını yapıyordu.

"Doğru zamanı yakaladığına emin misin?" Daxon söyledi. "Görünüşe göre burada kimse yok ve bu muhtemelen hokus pokusa inanmamamız için bir işaret."

Miyu onun yorumundan biraz incinmiş görünüyordu ve göğsüm gerildi çünkü onu mutlu edecekse istediği her şeye inanmaya hakkı vardı. Ve eğer bizim gibi kurt değiştirenler varsa, cadılık ve büyünün de var olamayacağını kim söyledi?

"Hadi, açık fikirli olmaya çalış," diye mırıldandım ve Miyu'nun yanına oturdum. Daxon'un bize katılması uzun sürmedi ve o da yanımdaki koltuğa çöktü. Hepimiz boş beşinci sandalyeye baktık ve ben etrafa göz gezdirdim, mekâna açılan başka bir kapı göremedim. Duvarları mor ve siyahın çeşitli tonlarında kumaş katmanları kaplıyordu. Paslı görünümlü bir avize tepeden sarkıyordu ve çadıra biraz karakter katmak için biraz rüküş görünüyordu. Sandal ağacı tütsüsünün ağır kokusuyla birlikte bu girişim de başarısızlıkla sonuçlandı.

Miyu Rae'ye fısıldıyordu ve heyecandan dizlerini zıplatıyordu. Tüm masayı, hatta metal beşiğindeki kristal küreyi bile salladı.

"Bize sorular soracak mı?" Daxon'ın eli aniden kalçamdaydı ve yukarı doğru ilerliyordu. Vücudumun ona ne kadar çabuk tepki verdiğini görünce nefesim kesildi. İçimin derinliklerinde bir alev tutuştu ve Daxon'a duyduğum arzunun uyandığı yere daldı.

Nasıl konuşacağımı unutmuş gibi göründüğümde Miyu, "Belki," diye cevap verdi. "Ama istersen ona bir soru sorabilirsin. Etrafımızda herhangi bir ruh olup olmadığını algıladığı bir soru sorabiliriz diye düşündüm, belki bize ötelere mesajları vardır."

Daxon'ın kaşları abartılı bir yanıtla yukarı doğru kalktı. "Ölülerin söyleyecekleri beni ilgilendirmiyor." Hiçbirimizin gerçekten anlamadığı kendi şakasına kendi kendine güldü.

Rae koltuğuna geri oturdu. "Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyi."

"Anlaştık," dedi Daxon, parmakları daha da yukarı doğru ilerlerken. Kalçalarımı kapatıp ona baktım, ama o sadece kötü kötü sıırttı ve kalçamı yana çekti, ben karşılık veremedim eli hızla kalçalarımın arasına daldı.

Dokunuşu sıcaklığımın dikişine baskı yaptı ve pantolonumun kumaşının üzerinde olmasına rağmen, ten tene de olabiliirdi çünkü onu hissettiğimden emin oldu. Oturduğum yerde kıpırdandım, tepki olarak dudaklarımdan bir inilti süzüldü.

Herkesin bana bakışı beni utandırdı.

"Ruhlar geldiği zaman için pratik mi yapıyorsun?" Rae kendi inleme seslerini çıkarmaya başlayarak alay etti. Yanaklarımdan bir domates kadar kızardığından emindim. Daxon arkasına

yaslandı, o lanet şeytani sırtışını takındı ve keyfine baktı.

Tam o sırada, önümüzdeki duvarın bir kısmı kayar gibi oldu ve bir figür ortaya çıktı. Bir kadın, belki de

otuzlu yaşlarının sonunda bize katıldı. Geniş göğüslerini yukarı kaldıran mor bir korse ve ayak bileklerine kadar inen siyah bir etek giymişti. Yüzü siyah dantelli bir kumaşla örtülmüştü ve kapüşonlu pelerini tarafından yerinde tutuluyordu.

Aceyle yerimde kıpırdandım ve Daxon'un elini bacaklarımın arasından çıkarıp masanın üzerine, benimkinin altına bastırdım. Elbette elinin bacaklarımın arasında olmasını istiyordum ama herkes bu kadar yakinken rastgele inleyen kişi olmak istemiyordum. Bir kez yeterince utanç vericiydi.

"Hoş geldiniz," dedi, sesi şakacıydı, sanki müşterileri için yaptığı gösterilere alışkın gibiydi. Malzemedен görebildiğim kadarıyla çok güzeldi; kalp şeklinde bir yüzü, iri badem gözleri ve kiraz gibi kırmızı dudakları vardı. "Ben Angel ve bugün size kitap okumak benim için bir lütuf. Tüm olumsuz düşüncelerden arınmak için birkaç uzun nefes alın."

Masaya doğru eğildi ve yakındaki bir masanın üzerine koyduğu kristal küreyi aldı, ardından bir deste tarot kartını eline aldı.

Yanımıza oturduktan sonra desteyi karıştırmaya başladı, peçesini hiç çıkarmadı, bu da ilgimi daha da çekti.

"Bu gece benim kartlarımı kullanacağız," diye talimat verdi. "Böyle küçük bir grupta çok daha kolay oluyor." Yumuşak gülümsemesinin tuhaf bir sakinleştirici etkisi vardı ve bunun hiç değilse eğlenceli olabileceğini düşündüm. Ne de olsa ciddiye alınmaması gereken bir karnavaldaydık.

"Gözlerini kapat ve cevaplanmasını istediğin bir şeyi düşün" dedi ve ben de sorduğu şeyi yaptım.

Alistair beni Amarok'ta bulacak mı?

İlk sorunun onun etrafında dönmesi beni hayal kırıklığına uğratmıştı ama Sterling'in ortaya çıkışını da aklımdan çıkaramamıştım. Başka kimsenin ortaya çıkmamış olmasına şaşırmıştım. Belki de bu kasabayı ve beni bulması tamamen tesadüftü ve belki de keşfedildiğim haberi Alistair'e asla ulaşmayacaktı.

"Hazır olduğunuzda, gözlerinizi açın."

Gözlerimi açtım ve önümdeki masada yüzü aşağı dönük bir kart vardı. Diğer herkesin önünde de bir kart vardı.

Daxon tam da bunu yaparken Angel, "Onları henüz çevirme," dedi. "Oh, sorun değil," diye onu mazur gördü. "Önce seni yapacağız."

Hepimiz kartını görmek için eğildik; uzun pelerinli, elinde bastonu ve feneri olan yaşlı bir adam aşağıya bakıyordu. Oldukça iç karartıcı görünüyordu.

"Ermiş," dedi Daxon. "Hiç sanmıyorum. Başka bir kart seçmeme izin verin." Falcı elini hızla destenin üzerine koyarken, Daxon eğilip desteye uzandı.

"Üzgünüm, bu işler böyle yürümüyor. Her kart sizin için tasarlandı ve sadece sizin için bir mesaj içeriyor."

"Kartında ne yazıyor?" Daxon'un yüzündeki ifadeden seçiminden memnun olmadığı anlaşılıyordu. Sadece en iyisini isteyen ve her zaman istediğini elde eden biri olduğu izlenimini edindim.

Angel uzun bir süre kartına baktı. "Sessiz bir ruhun var ve geçmişinden saklandığını hissediyorum, bu da birileriyle yakınlaşmanı zorlaştırıyor. Başkalarıyla bağlantı kurmak senin için zor."

Sanırım sadece son kısım doğru olabilirdi. Daxon'ın çekingen ya da sessiz bir ruha sahip olduğunu düşünmüyordum. Bir odaya girdiğinde herkes fark ederdi.

Daxon tek kelime etmedi ama sessizliği her şeyi anlatıyordu. O devam ettikçe durum daha da

garipleşti.

"İçten içe herkesle arkadaş olmak istiyorsun ama sevilmemekten korkuyorsun."

Kadının söylediği saçma sapan şeyler karşısında Rae'nin içinden bir homurtu yükseldi. Konuştukça, saçma sapan şeyler uydurduğu daha iyi anlaşılıyordu.

"Onun geleceğinde ne görüyorsunuz?" Daxon'un soru sormaya niyeti olmadığını hissederek sordum ve zavallı kadın için üzüldüm. Daxon'un eli masanın altına düştü ve bacağımanın sıcaklığını buldu, beni okşayarak dikkatimi dağıttı.

Angel, "Yalnızlık," diye cevap verince Daxon dudaklarını yaladı, oturduğu yerde kıpırdandı ve ukalaca bir yorum yapmamak için kendini zor tuttuğunu söyleyebilirim.

Angel onun ilgisizliğini fark edip dikkatini Miyu'ya çevirirken, Daxon'un eli kalçamı hafifçe sıktı. Eğildi, dudakları kulağıma değdi ve fısıldadı. "Yanlış anlıyor. Asla yalnız olmayacağım çünkü gitmene asla izin vermeyeceğim. Seni kaybetmemek için günah işler, kan döker, ölürüm. Senin için her şeyi yaparım, tatlım."

Uzaklaştığında başıma kan hücum etti, göğsüm nefes almak için kabardı. Verdiğim tepkiyi izlerken gözbebekleri büyüdü, onun için ne kadar uçurumun kenarına geldiğimi gördü. Söylediği şeyler beni korkutmalıydı, ama bunun yerine acı verici bir özlemle ürpermeme neden oldular.

Daxon'un bakışlarında, parmaklarının bacaklarımın arasındaki sıcaklığı bir kez daha bulmasında kendimi kaybetmiş olmalıyım çünkü Daxon'un üzerime yaptığı büyüden beni uyandırmak için Miyu'nun omzumu dürtmesi gerekti.

Bana bakıp gülümseyen Angel'ın yüzüne döndüm. "Okumaya hazır mısın canım?"

"Kesinlikle," dedim boğazımı temizleyerek ve kendimi toparlamaya çalışarak. Tüm zamanınızı şehvet seli içinde geçirmek pek de ideal değildi.

Gözlerini kapattı ve neredeyse anında, sanki biri klimayı açmış gibi odanın üzerine bir serinlik çöktü.

Angel aniden öne doğru yığıldı, başının ön kısmı masaya öyle bir çarptı ki, tüylerim diken diken oldu.

Miyu irkildi ve Rae sandalyesinde geriye yaslandı. Daxon ölümcül bir sessizliğe büründü, falcıyı dikkatle izlerken göğsü bile nefes alış verişleriyle hareket etmiyordu. Her santimi yırtıcı hayvan çılgınlıkları atıyordu ve üçümüz bilinmeyen bir şeyden kaçarken, o canavara doğru koşan türdendi.

"Kahretsin, öldü mü?" Rae sordu.

"Öyle deme," diye cevap verdim. "Belki de transa geçmiştir. Kendini bayıltacak kadar güçlü bir trans mı?" Daxon bir kahkaha attı. "Böyle bir şey yaptıysa çok komik olurdu, çünkü saçmalıyordu." Miyu öne doğru eğildi, bir eli kadına uzandı.

Daxon, "Bu iyi bir fikir değil," diye uyardı.

"İyi olup olmadığını bilmemiz gerek. Ya felç geçiriyorsa ya da bir tür alerjik reaksiyon gösteriyorsa?" "Neye karşı?" Rae sordu. "Rune'un okumasına mı?" Kendi kendine eğlenerek güldü.

"Böyle söyleyince kulağa pek hoş gelmiyor," dedim. Bu, kadını omzundan dürtmüş olan Miyu'yu durdurmadı.

Melek bir anda dikleşti ve Miyu çılgılık attı. İrkildim, koltuğumda gerilirken kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Daxon hiç kıpırdamadı, sadece başını eğip onu izledi ve sanki bir tehlike arıyormuş gibi havayı kokladı.

Bir şeyler ters gidiyordu. "Gözleri neden beyaz?" Mırıldandım ve Miyu'nun nefesi sessizliği doldurdu. Melek bir kolunu kaldırdı ve uzun, ince parmağıyla bana doğru işaret etti. "Rune."

Angel'ın dudaklarından çıkan ses ona ait değildi. Sanki ona aitmiş gibi daha karanlık, daha derin ve

boğuk geliyordu.

çok daha yaşlı bir kadına.

"Canavarlar gölgelerde sizi takip ediyor, ama daha karanlık, daha uğursuz bir şey içinizde yaşıyor. Ayaklarınıza ölüm ve yıkım getirecek. Ama başlattığın savaşa barış getirecek güce sahipsin. Eğer onu kucaklarsan, içinde yatan şey her şeye hükmedecektir."

Angel'ın sözleri düzleşti ve öne doğru düştü, bir kez daha başını masaya öyle bir kuvvetle çarptı ki, her şey sarsıldı.

"Bu da neydi böyle?" Nefeslerim kesik kesik çıkıyordu.

"Lanet olsun, içimizde en iyi okuyan sensin," dedi Miyu suratını asarak, ben ise bir şekilde tanık olduğumuz şeyin gerçek bir yerden geldiğinden şüpheleniyordum.

Daxon ayağa kalktı ve elimi tuttu. "Şimdi gidiyoruz." Ben daha Angel'ın iyi olup olmadığını kontrol edemedim, lamamı kaptığı gibi beni çadırdan dışarı fırlattı.

Daxon önümde durmak için dönerken, "Sanırım bu gerçektir," dedim.

"Onunla ilgili her şey sahteydi ve iyi bir gösteri yaptı, hepsi bu. Eğer sizinkini gerçekmiş gibi gösterseydi, o zaman geri kalanımız da okumalarımıza inanırdık."

Başımı salladım. "Beyaz gözlerini gördün mü, daha kartımı bile çevirmemişti." "Oyunlar. Bana sadece bir insan gibi koktu," dedi Daxon. "Ve yeterince zaman harcadık.

Orada. Seninle yalnız vakit geçirmek istiyorum."

Okumasının tiyatrallığı konusunda haklıydı. Rae ve Miyu da bize katıldı.

"O iyi mi?" Ben sordum, arkadaşım başıyla onayladı. "Hiçbir şey hatırlamadığını ve garip bir şey olmamış gibi davrandığını söyledi."

"Hepsi bir aldatmacaydı," diye ekledi Rae, Daxon da başını salladı ama zihnimde garip bir şekilde gerçekmiş gibi hissediyordum. Hepimiz dönme dolaba doğru yürümeye başladık, o sırada ben Miyu'nun yanına kaydım.

"Hey, rezervasyon yaptırırken Angel'a isimlerimizi söyledin mi acaba?"

"Hayır, hakkımızda hiçbir şey bilmek istememekte ısrar etti."

Sırtıma bir ürperti yayıldı. "O zaman adımı nereden biliyordu?"

Miyu kolumu tutarak durakladı. "Sana onun harika olduğunu söylemiştim."

Tam olarak böyle adlandıramazdım ama çadırda her ne oluyorsa tüylerim diken diken olmuştu. Sesi ve sadece bir insan olduğu halde sürülerden bahsetmesi gibi bir şeyler çok garipti. Gerçi diğerlerinin hiçbirisi bu durumdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Hmm.

Miyu kolunu benimkine doladı ve beni öne doğru sürükledi. "İçindeki canavarı tartışmak için kuaförde bir seansa daha ihtiyacımız olabilir." Kıkırdadı ve bu kadının söylediği herhangi bir şeyi ciddiye aldığım için kendimi aptal gibi hissettim. Sahte olduğu apaçık ortada olan birinden gelen birazcık eğlenceydi sadece.

Hayatım zaten kontrolden çıkmak üzereydi ve Angel'ın sözlerinin herhangi bir şekilde korkunç bir öngörü olduğunu kabul etmek istemiyordum.

Rae dönme dolabın kapısını tutarak, "Acele et bebeğim," diye seslendi.

İkimiz de aceleyle oraya gittik. O ve Rae müsait olan ilk yolcu arabasına bindiler, Daxon ise yan kulübeden bize bilet almaya çalışıyordu.

Daxon ve benim için bir yer kapardım düşüncesiyle, aşağıya doğru sallanan bir sonraki metal arabaya aceleyle atladım, ama tam koltuğa çöktüğümde, arabanın etrafından başka biri çıktı ve benimle birlikte koltuğa kaydım.

Önce irkildim, ta ki kim olduğunu

görene kadar. "Wilder?"

"Merhaba, güzelim."

Arabada çalışan adam aceleyle üzerimizdeki metal korkuluğu indirdi ve ben daha Wilder'ın karnavalda olduğunu bile anlayamadan, araba altımızda sallanarak yukarı doğru hareket etmeye başladık.

Daxon'a baktım, şaşkın şaşkın bize bakıyordu, kaşları çatılmıştı ve kolunun altında benim doldurulmuş lamam vardı. Wilder'ın ona el sallaması da duruma hiç yardımcı olmamıştı. Sonra dönüp bana baktı ve gördüğüm tek şey çarpıcı yeşil gözleriydi, o kadar parlaklardı ki gecenin içinde parlayabilirlerdi.

Wilder'ın aniden ortaya çıkmasına hâlâ şaşırmış bir halde, "Daxon onun yerini aldığın için çok kızacak," dedim. Yan tarafının bana yaslanması midemi bulandırır da, sıcaklığı beni anında ısıtan bir alev gibiydi ve bir kolunu koltuğumun arkasına koyduğunda, doğal olarak ona daha da yaklaştım.

"Buna güveniyorum," dedi. "Ayrıca, yükseklikten nefret eder, bu yüzden bu sefer oturabilir."

"Ve sanırım onları seviyorsun?" Dönme dolap her hareket ettiğinde ve durduğunda bizi hafifçe başımı döndüren bir ileri bir geri salınımına sokuyordu.

"Kasabaya geldiği her yıl bu karnavala katıldım. Her türlü gezintiye bayılırım." Daha yakına eğildi. "Görünüşe bakılırsa panayır da sizinle aynı fikirde."

Yüzümü buruşturdum, sonra kendimi tutamayıp genişçe sııttım. "Bu inanılmaz. En son ne zaman güldüğümü ve bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum. Ciddi olmak çok abartılıyor ve gerçek hayatı unutmak için haftada bir kez buraya rahatlıkla gelebilirim."

Gülüyordu, sesi o kadar güzeldi ki gece havasında sallanırken kollarında olmak isterdim. Aşağıdaki yolcu vagonlarına atlayan yeni insanlarla birlikte yavaş yavaş yukarı doğru çıktık.

"Ne zamandır bizi izliyorsun?" Ben sordum.

Bir kaşını kaldırdı ve aşağıda, insanların her yerde dolaştığı geniş fuara baktı. Yiyecek minibüslerini, bir dahaki sefere kesinlikle denemek istediğim atraksiyonları ve çok fazla insanın olmadığı yerleri görebiliyordum. Bu bakış açısı insanları izlemek için harikaydı.

"Buradan birini bulmanın ne kadar kolay olduğunu bilsen şaşarsın," dedi, nefesi beklenmedik bir şekilde boynumun yan tarafındaydı. Ona doğru döndüğümde çok yakınıma eğildiğini, dudaklarımızın ve burunlarımızın birbirine değdiğini gördüm.

"Bunu görebiliyorum." Sözlerim bir nefes gibi dışarı çıktı.

Bu küçük masum sıyrık arzumu alevlendirdi ve bana en küçük dokunuşun bizi nasıl bir araya getirdiğini hatırlattı. Omzuma ve çene çizgimin altına doğru kayan parmaklarının sıcaklığını kolumda hissettim.

Kendimi kaptırmak için iyi bir yer olmadığını düşünerek donakaldım. Wilder'ın yanında kendimi kaybetme eğilimindeydim... her ikisinin yanında da. Yine de son sevişmemizin anısı beni tahrik etti ve kolunu sırtıma dolaması beni ona yaklaştırdı.

Arzu bedenimi yakıp kavurdu ve çok ileri gitmeden önce onu durdurmak için elini tuttum ve onu durduramadım... ya da kendimi. Tanrıça, ben de o kızlardan biri olmuştum, değil mi? İki erkekle birlikteydim ve kendime ne kadar bunun yıkımla sonuçlanacağını söylesem de geri adım atamıyordum.

Bana hissettirdikleri her şey, sürekli aklımda olmaları gözümü kör etmişti. Başka bir dokunuşa, bir öpücüğe hasret kalmıştım. Onlar benim bağımlılığımı. Wilder ve Daxon'ın bana bakışları bile beni çözüyordu. Bana açlıktan ölüyormuş gibi bakıyorlardı. Tek düşünebildikleri beni nasıl çılgık attıracakları ve beni doruğa çıkarmanın en iyi yollarıymış gibi bakıyorlardı. Onların yanında nasıl gidici olmayabilirdim ki? Kahretsin, beni mahvediyorlardı. Ve tüm bunların nereye gittiği konusunda gözlerim açık olsa bile, daha fazlası için yalvardım.

Bir kez daha yukarı doğru fırladık, dönme dolabın saat on iki pozisyonuna ulaştığımızda sallanmaya başladık ve bir başkasının dönme dolaba atlaması için durduk.

"Karnavalda ne yaptığımı sormuştun," dedi Wilder, elini yanağıma götürerek.

Bir kez daha eğilirken beni ona yaklaştırdı. "Senin için geldim, sadece senin için. Uzakta olduğumda, sana doğru görünmez bir çekim hissediyorum ve uzakta olduğum süre uzadıkça daha da deliriyorum."

Buna nasıl karşılık vereceğimi bilemediğimden sertçe yutkundum ama dudakları dudaklarıma değdiğinde buna gerek kalmadı. Beni tutkuyla öptü, dili ağzımın içinde gezindi, eli başımın arkasındaydı ve beni kendisine yasladı.

Alt dudağımı hafifçe ısırdı ve diğer elini üstümün altına kaydırırken altında titredim. Karşı koyamadım ve ona doğru eğildim, gömleğini yumrukladım, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Göğsünden gelen sıcaklık beni tüketti ve etrafımda örülerek beni ona esir etti.

Eli göğsümün kıvrımını kavradı, parmakları sertleşmiş meme ucunu buldu. Omurgamı dikleştirerek ona yaklaştım. Mememi acı verecek kadar sıktı, en lezzetli türden bir acı. Nefesim bir iniltiyle birlikte kesildi.

Boğazındaki onaylayıcı hırıltı bana bir şeyler yaptı, otoriter hareketi vücudumdaki her lifi etkiledi.

Isı tenimi yaktı ve her sinir ucu karıncalandı.

Etrafta bu kadar çok insan varken böyle bir şeyi daha önce hiç yapmadığım için midem bulandı. Daxon tam şuradaydı. Onun bu kadar yakın olduğunu düşününce aklıma belki onun da bize katılabileceği gibi çılgınca bir fikir geldi. Birbirinden nefret eden iki adamın böyle bir işbirliği yapabileceği fikrine neredeyse kahkahalarla gülüyordum.

Yine de sıcak olurdu. Muhtemelen şimdiye kadarki en ateşli şey.

Günün sonunda, her biriyle olan ilişkiyi zorlamaya devam etme kararında gizlenen tehlikeyi anladım. Çünkü aralarında nasıl seçim yapabilirdim ki?

Ama ağzı yanağımın üzerinden kayarak boynumun yumuşaklığını bulduğunda düşüncelerim uçup gitti.

Sıcak nefesinden, boğazındaki seksi iniltiden ürperdim.

"Siktir," diye homurdandı, eli göğsümü daha sert sıkıyordu. "Tüm kontrolümü kaybetmeye, seni burada soyup sikmeye çok yakınım. Uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum ve o kadar sertleştim ki senin için ölüyorum."

Sözleri karşısında titredim, kalçalarımın arasında nem toplandı. Şu anda etrafımızdaki insanları umursamakta çok zorlanıyordum.

Altımızdaki araba ileri doğru sarsılırken bizi de geriye doğru savurdu. Wilder öpüşmemize ara verdi, eli üstümden kaydı ve koltuğuna geri yaslandı, her zaman yaptığı gibi hınzırca seksi bir şekilde gülümsedi. İşte buradaydım, yüksekte asılı duruyordum, daha fazlası için çaresizdim, ama o sadece geri çekildi.

Omuzlarım diken diken oldu ve ona inanamayarak baktım. "Seni hiç şakacı biri olarak görmemiştim," dedim. "Ah, güzel kız, bu gece etrafımızda çok fazla kurt var, bu yüzden sana sunabileceğim tek şey bu." Bana masumca baktı, sanki bunu planlamamış gibiydi. Gözlerinin ardındaki zevk parıltısına rağmen gülümsedi ve olması gerektiği gibi gezintiye çıkmaya başladığımızı fark etmemiştim bile.

Elini kucağıma koydu ve dudaklarımdan bir inilti döküldü.

"Bu çok acımasızca." Bakışlarımı kucağına indirdim, kot pantolonundaki büyük çadırı fark ettim, bu gece açlıktan ölecek tek kişinin ben olmadığımı biliyordum.

"Belki de bütün gece sadece beni düşünmeni istiyordumdur." Sırıttı ve ben bunun doğru olduğunu biliyordum. Eminim her şeyin Daxon'la bir ilgisi vardı. Wilder araya girip iddiasını ortaya koydu ve ben de çabucak düştüm. İnledim, çünkü haklıydı - o küçük tattan sonra onu aklımdan

çıkaramayacaktım. Tüm dikkatim başparmağının kolumu küçük daireler çizerek okşamasına ve tenimde bir kızarıklık yaratmasına odaklanmıştı.

"Bil diye söylüyorum, bu anlamadan memnun değilim." Sinirden göğsüm sıkışmıştı ama gerçekten

hayır diyebilirdim. Başımı çevirdim ve kızmış gibi davrandım. "Anlayabiliyorum."

Pislik herif beni asılı bıraktığı her saniyeyi seviyordu. Eli benimkinin üzerinde sıkılaştı ve onun için ne kadar aç olduğuma inanamadım. İlkel açlık tekrar içime doldu, sarsamadığım bir ihtiyaç.

Bana sırtıttı ve kalçalarımın arasında arzu iğnelerinin dans ettiğini hissettim.

Dönme dolap nihayet durdu ve bizi kilitli tutan metal bariyer açıldı.

Wilder dışarı çıktı, sonra bana elini uzattı, diğer eliyle de ereksiyonunu örtmek için gömleğinin düğmelerini açtı. "Gidelim, tabii tekrar dolaşmak istemiyorsan?"

İçimi bir cazibe kapladı ama ona bakıp en iyi şeytani ifademi takındım, bu da onu sadece güldürdü. Saniyeler içinde onun yanında ayağa kalktım ve dışarı çıktığımızda Daxon orada duruyordu, hala lamamı tutuyordu ve çok öfkeli görünüyordu.

"Bakın, bu Wilder," dedi Miyu, sesi şaşkınlıktan çok alaycılıkla doluydu.

Rae tepki vermek için Daxon'a bakmakla meşguldü.

"Burada ne işin var lan senin?" Daxon ağzından kaçırıldı ve doldurulmuş oyuncak kollarına itti.

Wilder omuzlarını dikleştirdi ve hiç tereddüt etmeden gözlerinin içine baktı. Bu ikisi üzerimize tüm alfalarıyla gelmek üzereydi ve ikisi de önce geri adım atmayacaktı.

Wilder, "Bu gece seninle dövüşmeyeceğim, o yüzden geri çekil," diye hırladı. "O zaman siktir git. Rune ile randevumu mahvediyorsun."

Wilder bana baktı, gözlerinin etrafındaki deri gerildi, sonra tekrar Daxon'a döndü. "O zaman beni üçüncü tekerin olarak say." Hınzırca sırtıttı.

Maço gösterileri karşısında iç çektim. Başımı sallayarak Miyu'ya döndüm. "Bu ikisi işlerini yaparken biz de başka bir gezintiye çıkalım."

"İzlemek istemediğine emin misin?" Rae sordu.

"Hayır. Saldırganlıklarını yeterince gördüm ve onlar kavgalarıyla ortalığı yıkıp dökmeden önce karnavalın tadını çıkarmak istiyorum."

TRune'un eski sevgilisinin gönderdiği son dangalağı döverken bu salakların lanet hamamböcekleri gibi olduğuna karar verdim. Bunu restoranın hemen arkasında gizlenirken bulmuştum, belli ki Rune'un kokusunu almıştı.

Yaptığım ilk şeyin o pisliğin burnunu kırmak olduğundan emindim ama bunun bile Rune'un kokusunu almasını engelleyebileceğinden emin değildim. Kokusu sarhoş ediciydi.

Ve günler geçtikçe daha da artıyor gibi görünüyordu.

Bunun çiftleşme bağının yoğunlaşmasından mı yoksa ona bir şeyler olmasından mı kaynaklandığından emin değildim. Ama bu biraz endişe vericiydi.

Çünkü diğer herkes de fark ediyor gibiydi.

Hatta geçen gün Marcus'u onun etrafını koklarken görmüştüm ve eşine umutsuzca aşıktı.

O kadar güzel kokuyordu.

"Alfa'n ne zaman geliyor, koca adam?" Pirinç muştalarımı karnına saplarken sordum. İnledi ve öksürerek biraz kan çıkardı.

Kesin olan bir şey vardı, gelenler gittikçe büyüyordu. Tabii ki bu daha zeki oldukları anlamına gelmiyordu. Belli ki Rune'un eski sevgilisi güce beyinden daha çok değer veriyordu.

Ne yazık ki o ve adamları için ikisi de bendeydi.

Bir yumruk daha, bu sefer ağzına bir yumruk daha. Birkaç dişi dökülürken ve bağırmaya başlarken güldüm.

Bu gerçekten acınası bir durumdu.

Eşimizi koru, diye homurdandı kurdum. Ben de inledim çünkü bundan sonra ne olacağını biliyordum.

Hayatım boyunca kurdumun kontrolü hep bendeydi. İlk vardiyamızdan beri mükemmel bir uyum içindeydik. Şimdiye kadar.

Konu Rune olunca, kurdum çılgına dönüyordu. Bu onun dünyasıydı ve ben sadece içinde yaşıyordum. İnsan olarak uyandığım her gün şok oluyordum, çünkü kurdumun kontrolü ele geçirmesini bekliyordum, dolunay lanet olsun.

Kana susamışlık zihnime yerleşti ve sonra yumruğumun derime vurmaya devam etmesinden başka bir şey kalmadı, eşimizin peşinden gelmeye cüret eden bu şekil değiştirenle ilgili her şeyi yok etti.

Koruyun.

Karanlık bir kıkırdama aniden ara sokakta yankılandı. Kurdum bunun hangi pisliğe ait olduğunu hemen anladı.

Daxon.

"Şuna bakın. Ne hoş bir sürpriz," diye mırıldanarak bana doğru yürüdü. Başımı çevirdim ve ona dişlerimi gösterdim, kurdum rahatsız edilmekten hoşnut değildi. Rune'u korumaya çalışırken olmazdı.

"Bu zavallı adam sana ne yaptı? Korkunç görünüyor."

Daxon ayaklarımın dibinde ağlayan kocaman adama bakarken heyecanlı görünüyordu.

Kendimi başkalarına açıklamadım. Özellikle de Daxon'a. Ama bunun oldukça kötü görüldüğünü kabul etmek zorundaydım.

"Bak-" diye başladım.

"Onu Rune'un o pislik eski sevgilisi mi gönderdi?" diye homurdandı, bakışlarında o kadar çılgınlık vardı ki ben bile görünce biraz korktum.

Bekle bir dakika... "Bu adamları biliyorsun."

Daxon bir şeye karar veriyormuş gibi uzun bir duraklama oldu. "Şimdiye kadar beşinden kurtuldum," diye itiraf etti ve önümüzde sızlanan, zaten mahvolmuş adamın orta kısmına bir tekme savurdu.

Kaburgalarının kırılma sesi ara sokaktan duyuldu ve Daxon'la ben gülümsedik.

"Bu üçüncüsü," dedim ve çömelip eldivenle koruduğum ellerimle adamın bileklerine gümüşle kaplı bir ip bağladım. Gümüş bileklerini yakmaya başladıkça inlemeleri arttı. Sonunda kemiğe kadar yanacaklardı ve ip çıkarılana kadar rahatlayamayacaktı.

Ne yazık ki onun için ipler asla çıkarılmayacaktı. Neyse ki yakında ölecekti.

"Bu gerçekten zekice," dedi Daxon hayranlıkla, el işimi incelemek için yanıma çömeldi.

"Şaşırmış gibi yapma, göt herif," diye homurdandım, bir yandan da gülümsememi gizliyordum.

Bana sırtıttı, yüzünde onu boğmak istememe neden olan o aptal altın çocuk gülümsemesi hiç eksik olmadı.

Daxon düşünceli bir şekilde ipe dokundu. "Bunu kendin mi yaptın?" diye sordu.

"Bir noktayı vurgulamak istediğimde çok işe yarıyor." Bu uysal tanım karşısında kıkırdadım.

"Hmm. Bu fikri ödünç almak zorunda kalabilirim," dedi ayağa kalkıp beni incelemeye önce.

"Belki

Düşündüğümünden biraz daha fazla ortak noktamız varmış."

Gözlerimi devirmiştım. İkimiz de bir zamanlar birbirimizi kardeşten daha yakın gördüğümüzü biliyorduk.

Aramızdaki uçurum bu noktada kapanamayacak kadar geniş görünüyordu. Bir parçam ondan var olan diğer herkesten daha fazla nefret ediyordu. Bu parçam, içimde onu hâlâ kardeşim olarak gören her şeyi engelleme eğilimindeydi.

Ayaklarımızın dibindeki adamı incelemeye devam ederken Daxon'a, "Onları göndermeye devam edecek," dedim. Daxon başını sallarken gözleri parlıyordu. "Ben de buna güveniyorum."

Daxon... biraz psikopat gibi davranıyordu. Onu yumruklamak istememe neden olan o saçma sapan iyi adam rolünün altında benden ve diğer herkesten ne saklamayı başarmıştı?

"Sonunda kendisi gelmek zorunda kalacak," dedim eğilip adamı koltuk altlarından tutarak kaldırmaya başlamadan önce. Kahretsin, bu adam gerçekten bir canavardı.

Kasabadan başka biri geçmeden önce adamı götürsem iyi olacak.

Yine de bir yanımda Daxon'un beni tesadüfen bulmuş olabileceğinden ciddi şekilde şüphe ediyordu. Rune kasabaya geldiğinden beri Daxon'un haftalardır beni izlediğini hissediyordum. Eminim Rune'u tamamen kendine çekmek için bana karşı kullanabileceği bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

Daxon adamın ayaklarından tutup benimle birlikte yürüyerek beni şaşırttı, dudaklarında muhtemelen şimdiye kadar duyduğum en ürkütücü şey olan bir ıslık vardı.

"Rune senin ürkütücü olduğunu biliyor mu?" Alay ettim.

Daxon'ın sırtışı daha da büyüdü. "Belki," diye mırıldandı ıslık çalmaya devam ederek.

Yürürken fazla konuşmadık, gözlerden kaçmak için binaların arkasından dolandık. Biz alfaydık, çok fazla soru sorulmazdı ama ikimizin arasında sekiz ölü adam varken ve Rune zaten kasabanın çoğu tarafından şüphe altındayken, yakında ölecek bir adamı sürüklerken mümkün olduğunca radarın altında kalmak en iyisiydi.

Sürümü seviyordum ama Daxon ve ben onları durduramadan önce Rune'u adamlardan birine teslim etmek gibi çılgınca bir şey yapmalarına izin vermezdim.

Sonra da çıldırır ve muhtemelen tüm sürüyü yok ederim.

Bu yüzden bunu önlemek için elimden geleni yapmalıyım.

Yürürken Daxon'ı inceledim ve şu anki vücut diliyle her zamanki vücut dili arasındaki farklara dikkat ettim.

Dünyanın geri kalanı için o mükemmeldi. Mükemmel alfa, mükemmel kurt, mükemmel adam... Bu yüzden ondan nefret ederdim, dürüst olmak gerekirse hep kıyaslandığımı hissederdim.

Sürümün sadakatine sahiptim, bundan hiç şüphem yoktu. Ancak biriyle birlikte bir kasabayı yönetiyorsanız, durum bundan biraz daha karmaşık bir hal alıyordu. Daxon kendini iyi adam olarak sunmaktan ve kasabadaki çoğu kararda beni kötü adam olarak bırakmaktan zevk alıyordu.

Bunun için ona kızmıştım ama sanırım o da benim onun kız arkadaşıyla yatmış olmama kızmıştı, yani belki de bu konuda ödeşmiştik. Her şey olup bittiğinde ilişkilerinin gerçekliğini bildiğimden değil.

Neden şu anda bunu düşünüyordum ki?

Düşüncelerimi temizlemek için başımı salladım ve Daxon aklımı okuyabiliyormuş gibi bana yine sırtıttı. Şimdi ormanın içine doğru yürüyorduk. Muhtemelen gölge yaratıklara karşı gözümüzü dört açmamız gerekirdi ama ikimizin arasında korkacak pek bir şey yoktu.

Adamın gözleri tam o anda açıldı ve içinde bulunduğu durumu fark edince gözleri genişledi.

Ormanda olmamızın tek bir nedeni vardı ve o da bunu biliyordu. Tekmelemeye ve çığlık atmaya başladı, genel olarak etrafımızda yankılanan bir gürültü çıkardı. Daxon hemen adamın bacaklarını indirdi ve pantolonundan vahşi görünümlü bir bıçak çıkardı. Adamın ağzını açtı ve dilini kesti. Dil ormanın zeminine düşerken ürperdim.

Şaşkınlıkla Daxon'a baktım. Bana gülümsedi, neredeyse melek gibi, sanki birinin dilini kesmek çok normal bir şeymiş gibi.

Yani, bana bu adamlardan en az beşinden çoktan kurtulduğunu söylemişti, ama ben bu işi nasıl yaptığımı hayal etmişim - onları ormanın derinliklerine gömmeden önce kafalarına bir kurşun sıkarak.

Şimdi merak ediyordum.

Araya giren kişi acıdan bayılmıştı, bu yüzden en azından artık çığlıklarıyla birilerini uyarması konusunda endişelenmemize gerek olmadığını tahmin ettim.

Ama bu görüntüyü kafamdan atmak biraz zaman alacaktı. Hayatımda pek çok şey yapmıştım ama birinin dilini kesmek bunlardan biri değildi.

Daxon beni yakından izliyordu.

Boğazımı temizledim. "Bu tür şeyleri sık sık yapar mısın?" Daha önceki sözlerini yankılayarak sordum. Ses tonumu eşit tuttum, zihnim onun nasıl bir çocuk olduğunu hatırlıyordu. O zamanki

güneş ışığı görüntüsü bir maske değildi. Yanlışıklıkla bir karıncayı ezdiğimde beni korkuturdu. Daxon bir süreliğine vegan olmayı bile denemişti ki bu bir kurt için neredeyse imkânsız bir şeydi.

başka bir canlıyı incitmeye dayanamazdı.

Altın maskesini aslında kim olduğundan çok bir silah olarak kullanmaya başladığını fark ettiğimi hatırlıyorum. Ve bu değişime neyin yol açtığından hiçbir zaman tam olarak emin olamamıştım.

Ama karşımda duran adam... Birden içinde o küçük çocuktan bir gram bile kaldığından emin olamadım. Dönüşmüştü ve bu arada bir yerlerde ben bunu tamamen kaçırmıştım.

"Onu korumak için her şeyi yaparım," dedi Daxon şiddetle. Sözlerinin ardındaki vaadi hissedebiliyordum. "Her şey" kelimesi tam anlamıyla her şey anlamına geliyordu.

Ama onu kendinden koruyabilir miydi? Ve buna ihtiyacı var mıydı?

Daxon adamın ayaklarını tekrar kaldırdı ve yürümeye devam ettik. Daxon'a nereye gittiğimizi söylemediğimi fark ettim ama o tam olarak doğru yöne gidiyordu. Herif gerçekten de beni takip ediyordu.

Bir an için omuz silktim, onunla hiç istemediğim bir zamanda kaçınılmaz olarak dikkat çekecek başka bir kavga başlatma havasında değildim.

Nehri geçtikten sonra, ormanda bana her zaman uzak gelen bir yer vardı. Kasaba halkının kurt formunda bile asla gitmedikleri bu yer hakkında konuştuklarını duymuştum. Yüzyıllar boyunca buranın perili olduğunu iddia etmişlerdi.

Cesetleri saklamak için mükemmel bir yer.

Özellikle de zeminde sonsuza kadar iniyor gibi görünen dramatik bir çatlak içerdiği için. El feneriyle bile dibi göremiyordunuz ve aşağıda başka neler olduğunu görmeye niyetim yoktu.

Burada hep bir gerginlik hissederdim, neredeyse derimin altında bir kaşıntı hissederdim. Ancak Daxon tamamen rahat görünüyordu. Herif muhtemelen bu duygudan zevk alıyordu.

Adamı neredeyse aynı anda büyük bir *gürültüyle* yere düşürdük ve adam uyandı. Yalvaran gözlerle bize baktı, hayatı için yalvarmaya çalışırken ağzından insanlık dışı bir ses çıktı.

Suçluluk duygusu her zamanki gibi içimde titreşmeye çalıştı ama onu ittim. Bu adam Rune'u benden alabilirdi.

Dostum, kurdum bana hatırlattı.

Ve bunun olmasına izin vermeyecektim. Asla.

Daxon başını eğip hayvan gibi bana bakarak, "Bu onuru sen mi istiyorsun, yoksa ben mi?" diye sordu. Gözlerindeki kurdu görebiliyordum, yüzeyin hemen altında saldırmak için bir fırsat bekliyordu.

"Elbette," dedim, bu yeni Daxon'u iş başında görmek istiyordum. Tüm dünyam aniden değişmiş ve çok önemli bir sırrı öğrenmiş gibi hissediyordum.

Daxon vahşice sırtıttı ve ben de kendimi sırtırken buldum, kana susamışlık damarlarıma sanki onu soluyormuşum gibi sızıyordu. Silahımı çıkarıp ona uzattım ama elinin tersiyle itti. Acınası zavallılığın kıvranan resminin arkasına diz çöktü ve kan lekeli bıçağını çıkardı.

"Bana ait olanın peşinden gelmekle aptallık ettin," dedi yumuşak bir sesle, bıçağı adamın yüzünün yan tarafında gezdirirken, bir kan çizgisi oluştu.

Kurdum, Rune'u kendisininmiş gibi tanımlamaya cüret ettiği için hırladı ama onu kontrol altında tuttum.

Daxon hiçbir uyarıda bulunmadan adamı aniden boğazından bıçakladı. Ardından adamın tüm göğsüne bıçak darbeleri indirmeye devam etti ve sonunda kafasına aldığı keskin bir bıçak darbesiyle adamın hayatına son verdi.

Lanet olsun.

Daxon ayağa kalktı, gözleri kafası iyiymiş gibi büyümüştü. Yüzünde hüznü bir sırıtişla biraz

sendeledi.

Pekâlâ, resmen bir delinin huzurundaydım. Cesedin dibe vurmasını dinlemeden, ölü adamı sivri yarığa doğru tekmeledim. O kadar derindi ki hiç fark etmedim.

Daxon'ı dikkatle izledim, aniden üzerime atlamayacağından emin olmak için. Ama o bıçağını silmekle ve tekrar ısıklık çalmakla meşguldü.

İşini bitirdikten sonra bıçağı tekrar cebine soktu ve her nasılsa üzerinde bir damla kan olmadan geldiğimiz yoldan geri yürümeye başladı.

"Başka gezgin bulursanız bana haber verin," dedi Daxon. "Ben de senin için aynısını yapacağım."

"Yardımın için minnettarım," diye cevap verdim uzun bir duraksamadan sonra. Onunla gerçekten iyi anlaşıyor olmak biraz garipti.

"Rune için her şeyi yaparız," dedi Daxon usulca, sözleri daha önceki ifadesinin bir yankısıydı. "Ve o pislik sonunda geldiğinde, onun için hazır olacağız."

İçimi bir beklenti ve önsezi heyecanı kapladı.

"Hazır olacağız," diye kabul ettim ormandan çıkarken.

Daxon kesinlikle dengesizdi ama kötülüğünü Rune için kullandığı sürece bununla başa çıkabileceğimi tahmin ediyordum.

Küçük bir parçam, onca yıllık mücadelenin ardından onunla bir an olsun huzur bulabildiği için biraz da olsa mutluydu.

Gerçi bunu asla kabul etmem.

Rune

AY TANRIÇASI beni çağırdı. Yatakta doğrulup pencereden dışarı, dolunayın içeri süzüldüğü yere baktığımda onu hissedebiliyordum. Sanki transa geçmiş gibi ayağa kalktım ve odamdan, merdivenlerden ve arka kapıdan tökezleyerek çıkmadan önce üzerime bir şort geçirdim. Kendimi nehrin kenarında bulana kadar yalınayak yürüdüm.

Onun ışığının damarlarımda mümkün olduğunca çok yükseldiğini hissetmek için çaresizce boynumu geriye doğru uzattım. Ay ışığını içime çektim, onu ruhumun her zerresiyle karşıladım.

Alistair ve hayatımın durumu için onu suçluyordum ama çağrısına karşı koyamadım.

Ayak parmaklarımı nehir kıyısının çamuruna bastırdım ve toprağın tenime değen serinliğini içime çektim. Suya bir adım daha yaklaşarak ayaklarımı yalamasına izin verdim. Yukarıdan ve aşağıdan enerji alıyormuşum gibi hissettim; ay tanrıçası ışığıyla gücünü gönderiyor ve toprak beni aşağıdan topraklıyordu.

Göğsümde bir şey sıçradı ve onu yakaladım. Bu tekrar tekrar oldu, ta ki bir tür kalp krizi geçirdiğimden emin olana kadar. Bir güç bedenimden hızla geçerken dizlerimin üzerine çöktüm, ta ki öne doğru eğilip tanrıçaya ve onun nehirdeki yansımasına boyun eğene kadar.

Gücün nabız atışları -bunu tarif etmenin tek yolu buydu- üzerime aktı. Parmaklarım toprağa gömülürken nefesim kısa soluklarla çıkıyordu, her ne oluyorsa ona dayanmaya çalışıyordum.

Başımı göklere doğru kaldırdım ve gökyüzüne insanlık dışı bir çığlık attım. Ses, kendi güç darbesiyle örülmüştü. Göklere doğru çığlık attım. Çığlığım, asla yüksek sesle söylemediğim her şeyi taşıyordu.

Ruhumu, ona değer vereceğine söz verdiği gibi değer vermeyecek birine bağladığı için ondan ne kadar nefret ettiğim gibi.

Annemi benden aldığı için ondan ne kadar nefret ettiğim gibi.

Kurdumun benden alınmasına izin verdiği için ondan ne kadar nefret ettiğim gibi.

Bunu yapan o düşünceydi. Sanki içimden diri diri yanıyormuşum gibi, ateş kükredi.

Klden başka bir şey kalmadığından emin olana kadar içimdeki her bir parçayı yaktı.

Omzum acı içinde çığlık attı, tam da uzun zaman önce o kader gecesinde damgalandığım yerde. Ateş, görüşümde siyah noktalar dans etmeye başlayana kadar o noktaya odaklanarak içimi yaladı. Acı aniden kaybolup beni nefessiz ve ter içinde bıraktığında bayılmak üzereydim. Üzerimdeki baskı da ortadan kalkmıştı ve omuzlarımı geriye atarak kendime gelmeye çalıştım.

Çok garip hissettim. Neredeyse hafifledim. Sanki taşıdığımı bile bilmediğim bir yük aniden yok olmuştu. Bunca zamandır nasıl böyle var olabilmıştim? Benimle birlikte neyi srklediğimi nasıl bilmezdim?

Titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım, sanki uabilirmişim gibi hissediyordum. Sanki o kadar hafiflemiştim ki her an bedenim göklere yükselecekti çünkü artık onu aşağıda tutacak hiçbir şey yoktu.

Boğazımdan bir kıkırdama patladı, ses o kadar hafif ve kaygısızdı ki fark edemedim. Tekrar güldüm ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğine dair bir damla gözyaşı yüzümden aşağı süzüldü.

Bir atlağın sırtımı yarmasıyla ses aniden kesildi, göğsümdeki bir şey dışarı doğru genişlerken beni öne doğru kamburlaştırdı. Dayanılmaz bir acı içime işledi ve vücudumdaki her kemik aynı anda kırılacakmış gibi görünürken çığlık attım. Acı sonsuz gibi görünen bir süre boyunca devam etti, ta ki aniden yok olana kadar ve kendimi yeniden yaratılmış bir dünyadan ve tanımadığım gözlerden dışarı bakarken bulana kadar.

Bana ne olduğunu anlamam çok uzun sürdü, çünkü bu hayalini bile kurmaya cesaret edemediğim bir şeydi.

Yer değiştirmiştim. Kurdum ve ben sonunda buluşuyorduk.

Merhaba, diye mırıldandı kalbim ona ve sevgisinin üzerime aktığını, sonunda zgr olduğu için duyduğu mutluluğu hissettim.

Merhaba arkadaşım, diye fısıldadı sesi bana. İnsan olsaydım, hissettiğim mutluluktan ağlardım... Belki de coşku bunun için daha iyi bir terimdi.

Kendi patilerime takılısam bile kendimi görmek için çaresizce nehrin kenarına doğru koştum. İnsan dört ayak üzerinde yürümeyi nasıl koordine edebilirdi ki? Suyun yansımāsından bana bakan kutup beyazı bir kurt gördüğümde inledim, gümüş iplikler sanki ay ışığı dışarı bakıyormuş gibi krkmn her tarafına dokunmuştu ve aynı mavi gözlerim bana bakıyordu. Patilerime baktım ve onların görkemli gümüşi rengine hayran kaldım. Daha önce hiç gümüş ayaklı bir kurt görmemiştim. Sağ n patimi elime aldım ve yakından incelerken başımı eğdim. Krkm neredeyse parlıyordu. Bu acayip havalıydı.

Biz gzeliz, diye düşündüm kendi kendime.

Çok doğru, kurdum da aynı fikirdeydi.

Başım geriye fırladı ve kurdum kesinlikle ay tanrıçasının kendisine ulaşan bir uluma çıkardı. zgrlk ve minnettarlıkla doluydu... ve sevinçle. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordum ama kurdumun nihayet benimle olduğu gerçeğine sevinmiştim. Sonunda hep olmam gereken kişi olabileceğim için.

Ve sonra kurdum koşmak, rzgrı krknde hissetmek ve ikimizin de özlediği şeyi deneyimlemek için çaresizce yola koyuldum. Esinti krkmde dans ediyordu ve şekil değiştirenlerin kurt formlarında kalıp bunu deneyimlemek için ellerinden gelen her şeyi nasıl yapmadıklarını merak ediyordum.

Etrafımdaki her şey büyüdü, görüşüm daha net ve keskinleşti, burnum etrafımdaki tüm yeni kokularla neredeyse boğuldu, işitme duyum etrafımdaki havayı kaplayan bir ses kakofonisini keşfetti.

Bundan sonra tüm bunların var olduğunu bildiğim ama hiçbirini deneyimleyemediğim bir gerçekliğe nasıl geri dönebilirdim? Belki de sonsuza dek bir kurt olarak kalırdım.

Kurdum dramatismime homurdandı.

Arkamda bir dal kırıldı ve etrafımda herhangi bir tehdit olup olmadığını araştırırken dişlerimi göstererek döndüm. Ancak arkamda yerdeki ayak izlerimi gördüğümde dikkatim dağıldı, ay ışığı altında net bir şekilde aydınlanmışlardı çünkü gümüş parlaltı serpilmiş gibi görünüyordular. Rüzgârın esişini ve gümüş izler rüzgârda kül gibi savrulurken ayak izlerinin kayboluşunu izledim.

Bunu daha önce hiç duymamıştım.

Yine bir dal gıcırdadı ve dikkatim geçici olarak bu tuhaf manzaradan uzaklaştı. Bir tavşan ürkekçe çalılıkların arasından çıkınca kurdum kalçalarının üzerine oturdu.

Akşam yemeği.

Kendimi masum yaratığın üzerine fırlattım, boynunu kırmak için başımı ileri geri çekerken boynunu ağzıma aldım.

Bunu nasıl yapacağımı bildiğimden emin değilim ama içgüdüsel olduğunu tahmin ediyorum. Tavşanı bir ısırık gibi görünen bir sürede yuttum ve sonra kurdum gitti.

Ve bu sefer koşmaya devam etti. O kadar hızlı koşuyordu ki, dünya kelimenin tam anlamıyla etrafımızda eriyor, bir bulanıklıktan başka bir şey görünmüyordu. Bazen yavaşlıyordu ve ben de bilmediğim kanyonları, vadileri ve gidilmemiş yolları görüyordum. O hareket ederken ben arka plandaydım, sadece yolculuğu izleyen bir yolcu. Sonsuza kadar koşmak, dünyada var olan başka hiçbir şeyi umursamadan içgüdülerimin beni ele geçirmesine izin verdiğim bu huzuru hissetmek istedim.

Bir dağın yamacına doğru hızla tırmandık, insan formumdayken asla başaramayacağımı bildiğim karmaşık bir dansla her adımımız yumuşak ve zarif bir şekilde iniyordu. Tüm dünyanın önüme serilmiş gibi görüldüğü zirveye ulaştık ve sonra kurdum yere çömeldi... ve atladık.

Soluk soluğa uyandım, ellerim çaresizce çarşafları pençelerken o roller coaster benzeri his kayb oldu. Düşmüyordum. Odamdaydım, handaydım.

Kalp atışlarım göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu ve sakinleşmeye çalışırken tavana bakıp gördüğüm küçük çatlakları saydım.

Sadece bir rüya.

Sadece bir rüyaydı.

Eğer bu sadece bir rüyaysa, neden ölüyormuş gibi hissettiğimi açıklıyordu. Sanki benden bir şey alınmıştı. Hayal kırıklığı, rüyanın hatırlayabildiğim parçalarını toplarken hissettiklerim için yetersiz bir ifadeydi.

Rüyamda yer değiştirdiğimi görmüştüm. Uykumda bir saniyeliğine kurdumu deneyimlediğim için minnettar mıydım, yoksa gerçekliğe döndüğüm ve onsuz olduğum için bıçağı daha fazla sapladığı için yıkılmış mıydım bilmiyordum.

"Kahretsin," diye fısıldadım sonunda arkama yaslanıp alnımdaki teri elimin tersiyle silmeye giderken. Ancak bunu yapmadan hemen önce elimin kirle kaplı olduğunu fark ettim. Nasıl olduğunu anlayamadan ona baktım. Kollarım, kıyafetlerim ve ayaklarımla birlikte tüm çarşaflarımın kirle kaplı olduğunu fark ettiğimden yatağımdan kaydım.

Yatağımın ucunda tüylü ve kanlı bir şey gördüğümde içimi bir kurt kemirdi. Ölü bir tavşandı, belli ki yarısı yenmişti.

Lanet olsun.

Dün gece bana ne olmuştu böyle?

A Hafif bir ruhsal çöküntü yaşadıktan ve bir saat boyunca başarısız ve umutsuz bir şekilde yer değiştirmeye çalıştıktan sonra, sonunda vücudumdaki çamuru yıkadım ve yatağımdaki çarşafları temizlik görevlilerine verdim. Tavşan pencereden dışarı atıldı. Hiç de lezzetli görünmüyordu.

Artık bir kurt olmadığımı.

Lütfen geri dön, diye sessizce ağladım, ellerime bakıp bir şekilde değişmelerini diledim. Lycan olduğuma inanarak büyümüşüm ve artık dolunay değildi ama bir kız hayal kurabilirdi, değil mi? Özellikle de belki de değişimimin olağanüstü koşullarından sonra. Hâlâ bunun gerçekten olduğuna tam olarak ikna olmuş değildim. Rüzgârda sürüklenip giden gümüş tozundan yapılmış pati izleri mi? Bu eşsiz bir şeydi.

Odamda bir ileri bir geri volta attıktan sonra Daxon ya da Wilder'la ya da her ikisiyle de bir gece önce olanları konuşmam gerektiğine karar verdim. Delirdiğimi düşünebilirler ama bu riski göze almıştım. Eğer bunu yakında biriyle paylaşmazsam delirmek üzereydim.

Günün bu saatinde ikisini de nerede bulabileceğimden tam olarak emin olmadan handan çıkıp caddeye doğru yürüdüm. Beni her zaman buluyorlardı, görünüşe göre nerede olursam olayım yerimi tespit etmek için kullandıkları bir tür Rune izleyicileri vardı. Muhtemelen bugünlerde bir cep telefonu almalıyım. Cep telefonu almayı her düşündüğümde geriliyordum, sanki Alistair yeni bir cep telefonuyla bile beni bir şekilde bulabilirmiş gibi.

"Rune," diye bağırdı Miyu aniden. Bay Jones'un kafesinden çıkıyordu ve kahvesini çoktan içmiş olmasına sevinerek gülümsedim ve ona el salladım. Bir ara oraya dönmem gerekecekti, hamur işleri ve içecekler çok güzeldi ama şimdilik Bay Jones'un her şeyi bilen gözleri beni izlemeden utancımın içinde debelenmekten memnundum. Ayrıca, her zaman bir tür tat testçisiyle ya da en azından aklımı kaybedip bir kez daha onun karışımlarından birini içmeyi kabul edersem bana bağırabilecek biriyle gitmeyi unutmamalıyım.

"Ben de tam seni handa bulacaktım," dedi kocaman bir gülümsemeyle. Başımı eğdim ve onu inceledim. Miyu farklı görünüyordu, sanki neredeyse parlıyordu.

"Sana söyleyecek çok büyük bir şeyim var ve hepsi senin sayende," diye devam etti ve kolumdan tutup beni salonuna doğru sürükledi.

"Tamam, ne oldu?" Salon kapısı arkamızdan kapandığı anda sordum. Onun coşkusu bulaşıcıydı ve dün geceyle ilgili kafamı karıştıran tüm düşüncelerimi bir kenara itiyordu. Neredeyse tüm düşüncelerimi bir kenara itiyordu.

"Rae ve ben bir çiftleşme töreni yapacağız," diye ciyakladı, zıpladı ve iki elimi de sıktı.

"Öyle mi?" Nefes aldım, ilk şaşkınlığım yerini arkadaşım için duyduğum heyecana bıraktı. Çiftleşme törenleri illa ki gerekli değildi, karşınızdakini ısırmak ihtiyacınız olan tek şeydi ama bir çiftin kararını kutlamanın güzel bir yoluydu. İnsanların düğünü gibi, herkese yeni çiftleşen çifti tebrik etme şansı veriyordu.

"Töreni ne zaman yapacaksınız?" Bunu gerçekten düşündüğümde içime bir sızı yerleşti. Miyu'nun bu adımı atmasına çok sevinmiştim, gerçekten sevinmiştim. Ama bu bana olması gerekeni düşündürdü. Alfa'nın gerçek eşi olarak Alistair ve ben büyük bir kutlama yapmalıydık. Bu düşünceden sıyrıldım ve Miyu'ya odaklandım.

"Gelecek hafta," diye ciyakladı.

Ona bakakaldım. Çok çabuk oldu.

"Onu yeterince beklettim, töreni yaptırmak için beklemeyeceğime karar verdim. Annem de doğduğum günden beri çiftleşme törenimi planlıyor, yani aslında planlayacak çok fazla bir şey yok," dedi kıs kıs gülererek. "Yine de soracaktım... Burada çok fazla arkadaşım yok, gerçek bir nedeni yok, sadece hiç kimseyle gerçekten bağlantı kurmadım. Sana kadar. Büyük günde yanımda duracak kızlardan biri olur musun?"

Kalbim sıkışmıştı ve ağlamamaya çalışırken gözlerimin arkasında kaşınma hissi vardı. "Gerçekten mi?" Kollarımı ona dolayarak ağladım.

O hıçkıra hıçkıra ağladı, sonra ben de hıçkıra hıçkıra ağladım. Biri salonun penceresinden içeri baksa muhtemelen deli gibi görünecektik. Ama umurumda değildi. Bu başıma gelen en güzel şeylerden biriydi. Buraya gelmeden önce, bırakın çiftleşme törenine katılmamı isteyecek kadar yakın bir arkadaşı, bir arkadaşım olacağını hayal bile edemezdim.

"Merak etme," diye mırıldandı, "sana çirkin bir şey giydirmeyeceğim. Bütün kızlarım senin yanında bebek gibi görünecek."

Kıkırdadım ve sonunda beline doladığım ölümcül tutuşu bıraktım. İkimiz de gözlerimizi sildik ve Miyu odanın içinde zıplamaya başlamadan önce birbirimize baktık. "Çok heyecanlıyım," diye bağırdı.

Mutluluktan içim içime sığmıyor, gülmekten kendimi alamıyordum.

Etrafta zıplayıp Sounds of Us adlı bir grubun sevdiği yeni bir şarkısıyla coştuktan sonra, konuklar için hazırladığı sandalyelere yerleştik.

"Oh, ben berbat bir arkadaşım," dedi birden.

Kafam karışmış bir halde ona baktım.

"Seni kaldırımda yürürken gördüğümde gerçekten üzgün görünüyordun. Sana bunu soracaktım ama sonra tabii ki sana haberleri söyleyerek dikkatimi dağıttım."

Şu anda bir şey söylemeli miyim diye düşünerek dudağımı ısırđım. Gerçekten sadece bir dakikalığına normal olmak istiyordum ama aynı zamanda dün gece gerçekten yer değiştirmiş olabileceğim gerçeğı hakkında konuşmak için de çaresizdim. Miyu benim yer değiştiremediğimi ve bunun eski sevgilimle bir ilgisi olduğunu biliyordu ama bu konuyu hiç kapsamlı bir şekilde konuşmamıştık. Açıkçası biraz zor bir konuydu.

"Anlat bana," diye ikna etti, yumuşak gözleri bana güvenli bir yerde olduğumu söylüyordu. "Dün gece bir şey oldu. Sanırım yer değiştirmiş olabilirim" dedim. Gözleri irileşti. "Ne oldu?"

Birden kendimi gerçekten güvensiz hissettim. Ya herkes bunu öğrendiğinde bunca zamandır yalan söylediğimi düşündüyse ve katil olduğumu düşündükleri için Eve'in ölümünde daha da şüpheli hale geldiysem?

Değersiz küçük kaltak. Alistair'in sesi kafamın içinde şarkı söylüyordu ve ben onu dışarı ittim.

Bu benim yeni versiyonumdu. Güvenebilirdim. Risk alabilirdim. Yapabilirdim.

Ona hatırladığım her şeyi anlatmaya başladım. Ben konuştukça gözleri daha da büyüdü, ta ki

kocaman gözleri olan çizgi film insanlarına benziyordu.

Sonunda kendimi bunalmış ve yorgun hissederek koltuğuma yığılana kadar devam ettim. "Rune Celeste Esmeray, seni gördüğüm anda hayatıma macera getireceğini biliyordum.

Sen," dedi düşünceli bir şekilde. "Ne yapmamız gerektiğini biliyorum. Sürü kütüphanesine gitmeliyiz." Ayağa kalktı ve sanki çoktan karar verilmiş gibi kapıya doğru yürümeye başladı. "Bekle... Ne?" diye sordum. "Kütüphaneye mi gitmek istiyorsun?"

"Burası sıradan bir kütüphane değil bebeğim," diye açıklayarak beni salondan çıkardı ve ben de isteksizce dışarı çıktım. "Kasaba ilk kurulduğundan beri alfalar bulabildikleri her türlü şekil değiştiren kitabını topluyor. Muhtemelen dünyadaki en iyi kütüphanelerden birine sahibiz. Daxon ve Wilder görev süreleri boyunca bunu sadece daha iyi hale getirdiler."

Adlarını söylediğinde elimde olmadan sokakta bir aşağı bir yukarı onlara baktım, henüz ortaya çıkmamış olmalarına şaşırdım. Belki de biraz kız kıza vakit geçirmeye ihtiyacım olduğunu düşündüler. Öyleydi de, erkekleri olmadan bir dakikadan fazla var olamayan kızlardan biri olmak istemiyordum... ama bu giderek zorlaşıyordu.

Miyu, "Sende kötü bir şey var," diye alay etti. Cevap olarak ona hırladım ve ikimiz de şok olmuş bir şekilde birbirimize baktık. Son zamanlarda bunu giderek daha fazla yapıyordum, bu kasabaya gelmeden önce kesinlikle Run'a benzemeyen bir özellikti.

Dün gece çok fazla hırladın ve uludun, diye hatırlattı içimden bir ses.

Miyu beni şehrin henüz keşfetmediğim bir tarafına götürdü. Kasabanın doğu tarafında, beyaz Korint sütunlarıyla süslü, kırmızı tuğladan yapılmış devasa bir bina vardı. Önünde üç çift kapısı vardı ve kesinlikle zihnimde canlandırdığım etkileyici kütüphanenin her santimine benziyordu. Bunu nasıl kaçırdığımdan emin değildim. Kitaplara kafayı takmıştım.

"Peki burada ne bulacağımızı düşünüyorsun?" Beni orta kapıdan geçirirken sordum. İçeri girdiğimizde nefesim kesildi. Kapılar ortası açık devasa bir odaya açılıyordu. Duvarlarda kitap rafları sıralanmıştı ve odanın ortasında sıra sıra daha fazla raf dizilmişti. Açık tavan, duvarların kitap raflarıyla kaplı olduğu, ferforje korkulukların onları aşağıdaki katlardan ayırdığı üç kat daha sergiliyordu. Tüm bunların üzerinde, yardımsever bir tanrı gibi açık zemine bakan, tavanın neredeyse tüm genişliği boyunca uzanan en güzel vitray pencere vardı. Görünüşe göre gökkuşağındaki her renkle boyanmış cam paneller çok sayıda farklı duvar resmi ve sahne oluşturuyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Üzerinde resmedilen her şeyi özümsemeye çalışarak bir an için bakakaldım ama Miyu beni çoktan ileri doğru sürüklemeye başlamıştı.

Her iyi kütüphane gibi sessizdi ve sadece etrafta dolaşan birkaç kişi gördüm.

Kısacası, çalışmadığım günlerimi nerede geçireceğimi bulmuştum. Burası misafirperver olmayan kasaba halkından saklanmak ve okuma bağımlılığımı beslemek için mükemmel bir yerdi. Bu kitapların hepsini okuyabilmek için bir milyon şekil değiştiren ömrü gerekirdi.

Meydan okumaya hazırdım.

"İnanılmaz, değil mi?" Miyu cennet gibi çevremizi özümsememi izlerken dudaklarında eğlenceli bir sırıtışla sordu.

"İnanılmaz," diye tekrarladım usulca.

Biz geçerken sert yüzlü bir kütüphaneci bize şüpheli bakışlar attı, sanki kitapları alıp kaçacağımızdan endişeleniyordu... ya da belki de okuduğumuzdan şüphe ediyordu. Her iki durumda da, Miyu beni kütüphanenin derinliklerine götürürken onu unuttum.

"Önceki soruna cevap olarak," diye başladı Miyu, "burada sana ne olduğunu anlatan bir tür kitap olmalı. Ya da şekil değiştirenlerin tarihinde sana benzeyen kurtlardan bahsediyor olmalı.

Demek istediğim, arkalarında parıltılı pati izleri bırakan beyaz ve gümüş bir kurt duymadım."

Kulağa ne kadar saçma geldiğine homurdandım ama gerçekten de hatırladığım gibiydi. 'Ünlü Şekil Değiştirenler' başlıklı bölüme gitti ve bir sürü rastgele kitap aldı. Ben de birkaç tane aldım ve sonra bazı rafların arkasına gizlenmiş bir masaya doğru ilerledik.

"İyi bir araştırmacı olmak hakkında pek bir şey bilmiyorum ama elimden geleni yapacağım," dedi ve kız bir kez daha kalbimi çaldı. İşte buradaydık, son dakika çiftleşme törenine bir hafta kalmıştı ve o burada, kütüphanede bana yardım etmeye kararlıydı.

Sonsuza kadar en iyi arkadaş statüsü.

Sonraki birkaç saati kitapları karıştırarak geçirdik, kurtlar hakkında daha önce hiç duymadığım pek çok ilginç şey öğrendim ama bana olanlara benzer bir şey keşfedemedim.

"Kahretsin," dedi Miyu aniden, "Dört saattir buradayız. Lanet olası pasta tadımına gitmem gerekiyor."

"Bu neden lanet olası bir randevu olsun ki?" Kollarımı başımın üzerinde gererek ve üstümüzdeki pencereden içeri giren geç gölgelerden ne kadar zaman geçtiğini fark ederek alaycı bir şekilde sordum.

"Çünkü Rae vanilyayı sever, ben de çikolatayı ve siz ikisini de almamız gerektiğini söylemeden önce, bu pastanede yirmi farklı pasta çeşidi olduğunu bilin, yani oyunbozan damadım olmasaydı bu pastanın ne kadar harika olabileceğini hayal edin."

Homurdandım ve başımı salladım, o da bana sinsi bir göz kırptı. "Çık git buradan. İşim bittiğinde kitapları yerine koyacağım. Sanırım biraz daha kalacağım," dedim ona.

Bana o kendine özgü ışıltılı gülümsemesini verdi.

"Ve teşekkürler," dedim usulca, ona ne kadar teşekkür ettiğimi anlamasını umarak.

"Elbette, Rune. Artık yalnız değilsin," diye karşılık verdi ve uzaklaşmaya başladı.

"Ve elbise denemeleri Çarşamba günü saat beşte," diye omzunun üzerinden neredeyse bağırdı ve içeri ilk girdiğimizde karşılaştığımız kütüphaneciden yüksek sesle bir "Şşşt" sesi çıkardı. Miyu'nun cevap niteliğindeki kıkırdaması, gözden kaybolurken devasa odanın tamamını bir şekilde dolduruyor gibiydi.

Sonra sadece ben ve bir milyon kitap kaldık.

Seçtiğimiz kitap yığınının bakarak bir saat daha geçirdikten sonra daha fazlası için rafları incelemeye karar verdim. Sıra sıra ilerledim, bakışlarım daha sonra okumak istediğim hiç bitmeyen sayıda kitaba takıldı... hayatımı çözdüğüm zamanki gibi.

Tam pes etmek üzereydim ki gözlerim *Lanetler ve Yasak Sanatlar* adlı bir kitaba takıldı. Kulağa umut verici geliyordu, özellikle de Alistair'in bana yaptıklarından sonra.

Kitabı elime aldım ve masamdaki yerime oturdum. Sayfaları çevirirken, birinin size yapabileceği tüm korkunç şeyleri okudukça gözlerim büyüdü. Her şey kulağa çok karmaşık geliyordu. Alistair'in sürüsü bu tür şeyleri nasıl yapacağını nereden biliyordu?

Sonunda "*Shakranda*" başlıklı sayfayı çevirdim. Wilder'ın bana bir noktada bahsettiği ve bana yapıldığını düşündüğü lanet buydu. Sayfayı okudum, çok tanıdık bir açıklamayı okurken kalbim hızlandı. Evet, bu tam olarak bana yapılan şeye benziyordu. Alistair lanet olası bir piçti.

Yine de sayfanın sonuna geldiğimde, "*Shakranda*, laneti ilk yapan kişi dışında kimse tarafından bozulamaz. Başka herhangi bir yolla laneti kaldırmak imkansızdır."

Kitabı yere bıraktım ve yüzümdeki saçları savurdum, düşüncelerim karmakarışık. Eğer Alistair gerçekten *Shakranda*'yı üzerime yerleştirdiyse, o zaman dün gece gerçekten tuhaf bir şey olmuştu. Çünkü gün ışığında nasıl yer değiştireceğimi bulamasam bile, içimden bir ses dün gece lanetin kesinlikle bozulduğunu söylüyordu.

Artık resmileşmişti. Ben bir ucubeydim. Ve bana kesinlikle garip bir şeyler oluyordu.

Bir şeyler bulana kadar kütüphanede yaşamaya devam edecektim. Ön taraftaki bayanın bunu sorun etmeyeceğini umuyordum.

"B acılı, domatessiz ve ekstra turşu," diye sipariş verdi, kabindeki adam, gözleri hala daha sipariş edecekleri varmış gibi menüye yapışmıştı, karısı ise pipetle kolasını yudumluyor, yukarı bakıyordu

bana bir ucubeymişim gibi bakıyorlardı. Son zamanlarda lokantaya gelen insanların zamanlarını beni izleyerek geçirdiklerini fark etmiştim. Bunun cinayetlerle mi yoksa tüm kasabanın zamanımın çoğunu Wilder ve Daxon'la geçirdiğime dair haberlerle çalkalanıyor olmasıyla mı ilgili olduğundan emin değildim. Yine de ikincisi olmasını umuyordum, çünkü Asher'ın saldırısı sırasında iki adamı da odamda tuttuğum söylentisi yayıldıktan sonra yerel halkın çoğu katil olamayacağını kabul etmişti.

Sanırım dedikodunun başladığı yer orasıydı.

"Ve yanında patates kızartması." Adam menüyü bana uzattı, sonra pipeti ağzından çıkaran karısına baktı. "Sezar Salata, bebeğim." Menüyü bana da uzattı ama elime aldığımda bırakmadı. "Merak ediyorum, aynı anda iki alfayla birlikte olmak nasıl bir şey? Senin için kavga etmelerini görmek hoşuna gidiyor mu? Biliyorsun, hepimiz onları ne kadar sürede kıracağına dair bahse giriyoruz... tıpkı Arcadia gibi."

Omuzlarım geri çekildi, yorumu beni hazırlıksız yakalamıştı. Damarlarımı bir öfke dalgası doldururken sırtışıma baktım. "Ciddi misin sen?" Menüyü elinden kaptım, bunu bu kadar pervasızca söylediği için afallamıştım. İnsanlar gerçekten de bizim üzerimize bahis mi oynuyordu?

"Tanrı aşkına Narell," dedi adam inleyerek. "Yemeğimize tükürmesini mi istiyorsun? En azından yemekleri aldıktan sonra sor." Bana verdiği garip sahte gülümseme teselli olmadı.

Öfkeyle mutfağa doğru yürüdüm ve arkamdan tartıştıklarını duydum. Ne göt herifler. Mutfağa girdim ve kapıyı arkamdan kapattım, sonra titrek nefesler aldım, menüler elimde titriyordu.

"Onları ne ilgilendirir ki?" İnsanların hakkımızda dedikodu yapmasından nefret ediyor ama bir yandan da bunu anlayışla karşılıyor, içimden mırıldanıyordum. Wilder ve Daxon bu kasabada hayattan daha büyük figürlerdi. Elbette herkes onlar hakkında her şeyi bilmek isteyecekti.

"Sen iyi misin?" Rae sordu, kafamı kaldırdığımda elinde bir çuval patates tutuyordu ve patatesleri lavabonun yanındaki tezgâha dökmeye başladı. Saçları bir ağla tutturulmuştu, önlüğü çuvalın kiriyle kaplıydı.

"Az önce bir müşterim, insanların Wilder ve Daxon'ı eski sevgilileri gibi ne kadar sürede delirteceğime dair bahse girdiklerini söyledi. Buna inanabiliyor musun?"

Patateslerin bir kısmını lavaboya döktü. "Onlara aldırma. Bu kasabadaki çoğu insanın canı sıkılıyor ve eğer konuşacak bir şey bulurlarsa bir kaplumbağa yarışı onları eğlendirebilir. Ya öyle ya

da çok kıskançlar, senin yerinde olmak istiyorlar."

Yorumuna hâlâ sinirlenmiş bir halde dudaklarımı büzdüm.

"Tüm dedikodularımı bir ketçap şişesinden aldığımı biliyor muydun?" Rae beni hazırlıksız yakalayarak konuştu ve ben de yorumuna şaşırarak ona baktım.

Şaşkın bakışımı cevap vermek için bir onay olarak aldı.

"Çok güvenilir bir sos." Patatesleri yıkamaya başlarken kendi kendine kıkırdadı.

"Esprilerin gittikçe kötüleşiyor," diye takıldım. "Ama en azından bu beni gülümsetti."

"O zaman buradaki işim bitti." Kendi kendine mırıldanmaya başladı ve ben de ona az önce aldığım emri verdim.

Ana lokantanın dışına çıktığımda, menüleri ön tezgâhtaki tutucuya geri koydum ve masaları kirli tabakları toplamak, yeniden doldurulması gerekenler ya da dikkatimi çekmeye çalışan herhangi biri için taradım. Sadece yarım düzine müşterinin olduğu sakin bir gündü, bu yüzden bugün katı tek başıma yönetiyordum.

Ön kapının zili çaldı ve bir müşteriyi karşılamak için arkamı döndüm ama onun yerine bakışlarım Wilder'inkilerle buluştu. Wilder'ın gelişiyile kalbim göğsümde çarpmaya başladı, neden geldiğini bilmiyordum ama bu, kadının sözlerini zihnimden silip atmamı sağladı. Kareli düğmeli bir gömlek giymiş, iri yapısı ve güçlü pazularıyla tam bir kovboy gibi görünüyordu. Kot pantolonu aşağıya sarkıyordu, gümüş kemer tokası dışarıdan gelen ışığa karşı parlıyordu ve kendimi onun kollarına atmamak için tüm gücümü harcadım.

"Hey, güzelim," dedi, eğildi ve etrafımızdaki herkesi görmezden gelerek bir öpücük çaldı. Tüm işgüzarların bizi izlediğini hissedebiliyordum. Bakışlarını sırtımda hissediyordum ama belki de Wilder'la aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranmaktansa onlara bir gösteri yapmaya değerdi.

Yaklaştım, yüzünü kavradım ve onu sertçe öptüm, sıcak bir his göğsümden ayak parmaklarıma kadar yayıldı. Onun lezzetli tatlı tadı içime akıyor, kemiklerimin derinliklerine sızıyordu. Lokantaya daha yeni gelmişti ve ben onu dün görmüştüm, yine de ona yapışmıştım, onu ne kadar özlediğimi bildiğinden emin olmak için onu kendime çekiyordum. Göğüslerimi ona doğru bastırdım.

Mutfak zili'nin keskin sesi büyümü bozdu ve dudaklarımı yalayarak geri çekildim. "Seni görmek çok güzel," dedim. "Neden buradasın?"

"Acıktım," diye itiraf etti ve yüz hatları yumuşadı. "Ayrıca, seni görmek istedim. Umarım bu seksi karşılamayı alan tek müşteri ben olurum."

Zil tekrar çaldı ve bitmiş yemeği servis etmek için bacaklarımın arkasına bir aciliyet geldi. Çabucak bir menü aldım ve "Bilmiyor musun?" dedim. Göz kırptım, sonra döndüm ve onu takip etmesi için el salladım. "Bu taraftan." Sesim amaçladığımdan daha yüksek çıkmıştı.

Wilder'ı bar bölümünün yakınındaki ve lokantadaki diğer müşterilerden uzaktaki bir kabine yönlendirdim, bizi duymalarını istemiyordum. "Hemen döneceğim."

Mutfak penceresine doğru koştum ve dört kişilik masam için ilk iki tabağı aldım. Onları teslim ederken, iki yaşlı adamın bana garip bir şekilde bakmaya başladığını fark ettim. Benim üzerime bahse mi girmişlerdi? Umarım son kuruşlarına kadar kaybetmişlerdir.

Yüzlerindeki alaycı ifadeye rağmen, muhteşem bir mutlulukla sııttım. "Umarım yemeklerinizi beğenirsiniz."

Sonra Wilder'a geri döndüm, ondan uzak duramıyordum. Tepemde daha önce duymadığım yavaş bir pop şarkısı çalıyordu ve onun kabininin yanında durduğumda ayak parmağımla şarkıya eşlik ettim.

"Ne yiyeceğine karar verdin mi?" Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar katlayışını izleyerek sordum, dikkatim güçlü kollarına, kaslarına ve güneşte kızarmış tenine odaklanmıştı, ama en çok da

onlara sarılmanın ne kadar inanılmaz bir his olduğunu düşünüyordum.

"Ribeye steak, az pişmiş, ızgara sebzeli."

"Rae'nin şehirdeki en iyi bifteği yaptığını biliyorsun, bu yüzden iyi bir seçim." Elimi eline aldığımda menüsünü almak için uzandım ve dokunuşu kolumda heyecanlı ürpertiler yaratarak oyalandı.

"Tatlı olarak da mola verebilirsin." Sırıtişı saf şeytandı ve ağzım bir yanıt vermek için açıldı, ama kelimeler boğazımda takılı kaldı.

Söyleyecek bir şeyim yoktu, çünkü onun tatlısı olmak gibi bir sorunum yoktu. O benim baştan çıkarıcımdı ve lokantaya beni onun yanında ne kadar zayıf düşürdüğünü hatırlatmak için mi geldiğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Çikolata sosunu da getir," diye fısıldadı ve içimde bir şey alevlendi, o kadar derin ve patlayıcı bir şey ki kendimi onun teklifi karşısında kalçalarımı sıkarken buldum.

"Bugün yalnız servis yapıyorum, Rae'yi yalnız bırakamam. Ama belki daha sonra?" Alt dudağımı çiğnedim, zihnim Wilder, ben ve çikolata sosu hakkında daha fazla şey öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

Dizlerimin titremesine neden olan o hipnotik sesi çıkararak güldü. Mutfak zili tekrar çaldığında Wilder'ın yanından çağrıldığımı fark ederek iç çektim. Bana vaat ettiği her şeyi isterken bacaklarımı hareket ettiremediğim için önce kıpırdamadım.

"Bana böyle bakmaya devam edersen, seni bu masada tatlım olarak yiyeceğim."

Wilder'ın önünde çırılçıplak masaya uzandığım, ağzı beni yutarken ellerinin bacaklarımı açmaya zorladığı görüntüler zihnime hücum ederken nabzım hızla atmaya başladı. Olasılıkları düşündükçe ürperiyordum. Kendimi arzudan çıldırıyordum.

Wilder ve benim aramda, hatta Daxon ve benim aramda olan şey, saf kimyadan kaynaklanıyordu.

Hiçbir şey yapmazsam içimde patlayacakmış gibi hissettiren türden.

"Burası çok sıcak," dedim, düşüncelerimin dökülmesine izin vererek Wilder'dan muhteşem bir sırtıış kazandım. Birdenbire çok sabırsız görünen Rae'den gelen bir sonraki zil sesiyle gidip işimi yapmam için işaret geldi. "Hemen döneceğim."

Etrafta dolanarak, bir çiftin ödeme yapmak için kasanın yanında beklediğini fark ederek, lokantaya doğru çılgınca bir koşu yaptım.

"Umarım bugünkü yemeklerinizden keyif almışsınızdır," dedim herkesin ne sipariş ettiğini kolayca hatırlayarak hesaplarını öderken. Ödemelerini aldıktan ve onları uğurladıktan sonra diğer tabakları almak için acele ettim. Wilder'ın yorumları dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki, onları dedikoducu çifte teslim ettiğimde rahatsız bile olmadım.

"Afiyet olsun," dedim, tabaklarını önlerine koydum, gülümsedim ve hızla yanlarından uzaklaştım.

"Hmm, hamburgerin üzerinde ketçap yok," dedi adam.

İçimde daha önceki hayal kırıklığı bir kez daha yükselirken, yakındaki bir masadan ketçap şişesini aldım ve ona getirdim. "Buyurun efendim," dedim sıkılmış dişlerimin arasından, karısının tuhaf bir bakışla beni incelediğini fark ederek.

"Seni suçlamıyorum," diye fısıldadı, sonra kabinin üzerinden Wilder'ın odanın sonunda oturduğu yere, sonra da bana baktı. "Her kadın onunla bir gece geçirmek için adam öldürür."

Kocasını duymamış gibi görünüyordu ve çoktan hamburgerini ısırmaya başlamıştı, ellerinden sos damlıyordu.

Söyleyecek sözüm yoktu ve dedikodu ateşini körüklemek istemedim, bu yüzden ona hafifçe başımı salladım ve az önce ayrılan çiftin masasını temizlemek için geri döndüm.

İşimi bitirdiğimde nefesim kesilmişti ama saçlarımı okşadım ve önlüğümü hızla çıkararak Wilder'ın yanına dönerken kendimi kalçalarımı fazladan sallarken buldum.

"Merhaba," dedim, onun varlığının beni aptal yerine koyduğunun farkındaydım.

"Seni izliyordum," dedi, bir kolunu arkasındaki kabine yaslayıp bana doğru yarı dönerek.

"Masanın üzerine eğilip onu silerken kışının ne kadar kıvrıldığını." Bakışları üzerimde parladı ve daha önceki sıcaklık şimdi yanaklarıma doğru fırladı. Ancak o zaman fark ettim ki

Dedikoducu kadın başını çevirip bize bakınca Rae'ye sipariş vermeyi tamamen unuttuğumu fark ettim.

Lanet olsun. Bugün neyim vardı benim?

"Bu düşünceni unutma." Arkamı döndüm ve hızlı nefesler alarak mutfağa koştum, kalbim saatte bir milyon mil hızla atıyordu.

"Antrikot, az pişmiş, kızarmış sebzeler masa yediye," diye kelimeleri şişirerek söyledim.

Rae kapüşonlu gözlerle bana baktı. "Kızım, o kadar şeffafsın ki, Marslılar bile Wilder'ı ne kadar arzuladığını görebilir."

Sertleştim. "Sen neden bahsediyorsun? Dışarıda tek başıma olmak çok zor."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kimseyi kandıramazsın ama adam senden hoşlanıyor. Denemene bile gerek yok."

Uzun bir iç çektim. "Onun yanındayken çok ateşli ve gergin oluyorum, bu çok aptalca." Buzdolabına yöneldim ve onu açtım, ardından birkaç dakika serinliğinde yıkandım.

Rae bana güldü. "İlk tanıştığımızda Miyu da aynıydı. Kendi ayağına takılırdı, bazen konuşmayı unuturdu ve işte o zaman onun benim için doğru kişi olduğunu anladım."

O anda benden ve hem Wilder hem de Daxon'a karşı davranışlarımdan bahsediyor olabilirdi ama bu onları benim için uygun kişiler yapar mıydı?

"Dışarı çıksan iyi olur," dedi Rae ve ben de raftan soğuk bir şişe su ve bir bardak alıp lokantaya daha fazla müşterinin girdiği yere yöneldim. Suyu Wilder'a teslim ettim ve işimin başına döndüm.

Sonraki birkaç saat müşterilerin gelip gitmesiyle geçti ve Wilder'la daha fazla vakit geçirebilmeyi ne kadar istesem de bu mümkün değildi. Yine de tüm zaman boyunca beni izledi. Birinin bana bakmasının bu kadar güven artırıcı olabileceğini hiç düşünmemiştim. Genelde dikkatlerden kaçmaya çalışırdım.

Sonunda dinlenmek için bir koltuğa çöktüğümde, sadece bir müşteri kalmıştı ve Wilder bile evrak işleriyle ilgili bir şeyler söyleyerek arkadaki ofisine gitmişti.

"Neden yine tek başıma bir vardiyada çalışmayı kabul ettim ki?" Kendi kendime mırıldandım.

Aynı anda, her ikisi de Wilder'la birlikte Moonstruck Diner'ın ortak sahipleri olan Licia ve Marcus lokantaya girdi.

Hemen arkalarından Daxon da içeri adım attı ve onun gelişiyle anında doğruldum. Birden lokantadaki hava inceldi ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Siyah gömleğinin üzerine siyah deri bir ceket ve güçlü kalçalarını saran tozlu mavi bir kot pantolon giymişti. Rüzgârda savrulan saçları yakışıklı yüzünün etrafında dağınık bir şekilde duruyordu. Onun varlığının beni duygulara boğduğunu söylemek yetersiz kalırdı. O lanet olası bir tanrıydı.

Etrafi taradı ve sonra bakışları bana takıldı. Gülümsemesi her şeyi aydınlattı ve oturduğum yere doğru kasıla kasıla yürüdü, dikkati vücudumda bir aşağı bir yukarı kayıyordu. Her yerim heyecanla karıncalanıyordu. Geniş omuzları dar bir bele doğru iniyordu. Bir kurttan çok bir aslan gibi hareket ediyordu, sessiz ve güçlüydü.

Yanıma ulaşır gülümsediğinde ayağa kalkmışım. "Selam güzelim. Seni burada bulmayı umuyordum. Benimle gelmeni istiyorum," dedi hiç duraksamadan.

"Nereye?"

"Miyu'nun düğününe gitmeden önce seni yakınlardaki bir gözetleme yerine götürmek istiyorum. Buralarda gün batımını izlemek için en iyi yer orası." Parmakları uzanıp elime dolandı, ona duyduğum şiddetli aşk beni tüketiyordu.

Beni kendine doğru çekti ve ben de ayaklarımın üzerinde tökezleyerek nefesinin üzerinde gezinmesinin tadını çıkardım.

Yüzüm.

"Şanslısın ki vardiyam on dakika sonra bitiyor... Tabii beklemek istersen."

"Sen işlerini hallet, ben ön tarafta bekleyeceğim." Başını sallayarak dışarı çıktı ve ancak o zaman lokantadaki herkesin bizi izlediğini fark ettim. Beni görünce çoğu meşgulmuş gibi hızla arkasını döndü. Birçoğunun beni Wilder'ın her yerinde gördüğünü geç de olsa fark ettim. Ve sonra ben de aynısını Daxon'a yapmışım.

Hay aksi.

Bu vardiyanın bitmesine hazırdım. Bana el sallayan bir müşterim vardı ve sonra vardiyam için kasayı kapatacak, kıyafetlerimi değiştirecek ve ayrılacaktım.

Otuz dakika sonra, yorgun ama heyecanlı bir şekilde lokantadan çıktığımda Daxon'ı kapının yanındaki duvara yaslanmış, elleri ceketinin ceplerinde, saçlarının arasından esen rüzgârla James Dean'in posterdeki görüntüsünün özeti gibiydi. Tek eksik ağzının kenarından sarkan bir sigaraydı.

"Peki bana söz verdiğin o muhteşem manzara nerede?" Yanına yaklaşarak sordum.

Kolu belime dolandı ve beni kendi etrafında döndürdü, böylece yüz yüze geldik, ikimiz de birbirimize bastırdık. Nefesim göğsümde sıkıştı, avuçlarım onun kaya gibi sert göğsüne yaslandı.

"Oradaki herkes senin her hareketini izliyor."

Cam kapıdan geriye doğru baktığımda bir kadının bize doğru baktığını fark ettim. Benim baktığımı fark edince dikkatini hemen başka yöne çekti.

"Evet, öyle görünüyor. Sanırım hayatlarında heyecan verici hiçbir şey yok." Bahis konusunu açmak ya da alfalarla yaşadıklarımın Arcadia'nın yaptıkları arasında bir karşılaştırma yapmak istemiyordum. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum. "Hadi, gidelim buradan, izlenmekten bıktım."

"Anlaştık." Ama beni bırakmadan önce, ağzı benimkini buldu ve beni yavaş bir tutkuyla öptü, sadece dudakların olduğu ve dilin olmadığı, dudaklarımı emdiği bir öpücüktü. Güçlü parmakları, onunla çok daha fazlasını yapma dürtüsüyle belime bastırdı. "Tadına bayılıyorum."

Onun sözleri karşısında başımdan ayak parmaklarıma kadar titredim.

Dudaklarıma son bir öpücük kondurduktan sonra beni kendisine katılmam için yönlendirdi ve elimi avuçlarının içine alarak yola koyulduk. Her bir gözün üzerimizde olduğuna yemin edebileceğim lokantaya hızlı bir yan bakış attım.

"Herkes baksın diye beni öptün, değil mi?"

"İşe yaradı, değil mi? Bu kasabadaki insanlar çok tahmin edilebilir." Beni kendine yakın tuttu ve sesindeki tepeden bakan tonu fark etmedim.

Kaldırımın takip ettiği hafif yokuştan aşağı inerken kolu beni sıkıca tuttu. "Kasabanın yakınlarında hiç uçurum görmedim," diye itiraf ettim.

"Bu yüzden oraya gidiyoruz. Bisikletimi dükkândan almaya gidiyoruz." "Oh."

Omurgamda hafif bir endişe belirdi. "Daha önce hiç motosiklete binmedim."

"Benim kızım bir Ducati ve bacaklarının arasında mırıldanacak, bebeğim. Tek yapman gereken kendini bana sarmak ve tutunmak. Gerisini ben hallederim."

"Düşmeyeceğime söz verdiğin sürece, ben varım."

"Söz veriyorum," dedi kıkırdayarak ve bana hızlıca baktı, alçalan güneşin parıltısı gözlerinde yanıp sönüyordu.

Dükkâna vardığımızda büyük bir gürültü koptu. Garajın içindeki gölgeleri seçmem dakikalarımı aldı ve orada çalışan iri yarı adam North'un geriye doğru tökezlediğini fark ettim. Onunla Amarok'a vardikten sonra tanışmışım ve o zaman da şimdiki gibi sinirli ve hırçın görünüyordu. Daha önce olduğu gibi

Yağ lekeli gri bir tulum giyiyordu, altındaki beyaz tişörtü de en az onun kadar kirliydi. Yüzünün etrafını saran gri tüylerle kaplı, dağınık kahverengi saçları onu daha çok medeniyeti yeni bulmuş vahşi bir adam gibi gösteriyordu.

"Burada kal," dedi Daxon, beni açık silindir kapıların hemen dışında durmaya iterek. Sonra da içeri doğru yürümeye başladı.

"Her şey yolunda mı Kuzey?" diye sordu omuzları geniş ve korkusuzca.

North anlamını çözemediğim bir şeyler mırıldandı, sonra öne doğru fırladı ve vincin üzerinde kısmen duran bir arabanın arkasında gözden kayboldu.

Tek görebildiğim arabanın diğer tarafında hareket eden iki çift bacaktı ve hırıltılar duvarlarda yankılanıyordu. Ne haltlar dönüyordu?

Daha iyi görebilmek umuduyla girişin yanında durmak için hareket ettim ki Kuzey boğazında ağır bir hırıltıyla sallanarak dışarı çıktı. Başını bana doğru çevirdiğinde, delici sarı gözler bana baktı... insan değil kurt gözleri.

Daxon saniyeler içinde onun yanındaydı, bir kolunu boğazına doladı ve onu geriye doğru sürükledi. "Bu senin iyiliğin için dostum, şimdi benimle kavga etme." Adamı ana ofise doğru sürükledi ve ben onları gözden kaybettim. Ama eşyaların çarpma seslerini ve hırıltıların durduğu yerde yankılandığını duyabiliyordum. Birkaç patlama daha oldu ve sonra sessizlik çöktü.

Tırnağımı çiğneyerek daha yakından baktım, bir şey görebildiğimden değil ama endişeliydim. "Daxon, her şey yolunda mı?" Seslendim.

Korku sırtımdan aşağı süzüldü ve sadece North'un bir şekilde kurdunun kontrolünü kaybettiğini tahmin edebiliyordum. Bunun daha önce Alistair'in sürüsünde de olduğunu görmüştüm, yeni bir genç üye dolunayda kontrolünü kaybetmişti. Olmamalıydı ama diğerlerinin kurdu evcilleştirmenin biraz zaman aldığını söylediklerini duymuştum. Ancak North altmışlı yaşlarında gibi görünüyordu, o yüzden öyle olamazdı.

Yanıt gelmeyince arkamdan yakındaki dükkânların kapalı olduğu boş caddeye baktım. Avuçlarım terden sırlıslıkam oldu ve onları pantolonuma sürttüm. "Daxon?"

Göğsümden bir sancı yükseldi ve bana geçen gece nehir kenarında hissettiğim ağrıyı hatırlattı. Ama bu sadece bir rüyaydı, başka bir şey değil. Araştırmalarım bile bir şey göstermedi.

Daxon aniden ofisten çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Ellerinin tozunu alıyordu. Kot pantolonunun önünde üç yırtık olduğunu ve kumaşa biraz kan bulaştığını görebiliyordum.

"North'a ne oldu öyle? Sen iyi misin?"

Ağzının kenarı ateşli bir sırıtışla yukarı doğru çekildi. "Korkacak bir şey yok. Kuzey bir Fenrir kurdu. Etrafta onlardan pek yok ve dolunay haftasında bazen sorun çıkarıyor."

Wilder bana dünyada dört kurt değiştirici ırkı olduğunu söylemişti, bu yüzden bunu biliyordum ama yine de Daxon'ı dinlerken büyülenmişim.

"Onları daha önce hiç duymadığıma hâlâ inanamıyorum," diye cevap verdim.

Daxon garajın karanlık gölgelerine doğru ilerledi ve birkaç dakika içinde gece kadar siyah bir motosikleti dışarı çıkardı... Şık ve güzel bir şeydi. Işıktaki parlıyordu ve motosikleti dükkânın dışına getirip garaj yoluna park etmesini izledim.

"Fenrir'lerle ilgili olan şey, kökenlerinin berserkerlerden, miraslarının Vikinglerden gelmesidir. Saldırgan ve kurnaz piçlerdir ama tam olarak dönüşmezler, sadece gözleri dönüşür. Hayvani yönleri insani yönlerinden daha baskındır ve bazen dolunay onları etkiler ve kontrolleri dışında dönüştürür. Neyse ki tam zamanında buradaydık. Arka tarafta bir nezarethanemiz var, dönüştüğünde hayvani tarafı ağır basıyor ve oraya zamanında ulaşamadı."

"Kulağa korkutucu geliyor."

Garaja döndü ve girişin yan tarafındaki kalın bir zinciri kullanarak metal garaj kapısını aşağı indirmeye başladı.

"Yani Kuzey iyi olacak mı?"

Daxon dükkânı kapatıp silindir kapıyı kilitledi ve yanıma geldi. "Sabah onu dışarı çıkaracağım ve iyi olacak." Bisikletin yan tarafında asılı duran kasklardan birini bana uzattı.

Bir bacağını motosikletin üzerine attı, park kolunu geriye attı ve arkasındaki koltuğa dokundu. Karnım zil çalıyordu, çünkü gezintiye çıkmak için sabırsızlanıyordum, belki şehir dışına çıkabilirdim ve Daxon'la... kendimi tamamen güvende hissediyordum.

Kaskımı takıp sabitledikten sonra bir elimi omzuna koydum ve arkasındaki motosiklete tırmandım. Bulunduğum yer çok fazla alan sunmuyordu ve beni ona yapışmaya zorluyordu.

"Sarıl bana. Muhteşem amının sıcaklığını hissetmeme izin ver." Pekala

o zaman.

Bacaklarım kışının etrafına dolandı ve ona doğru bastırdım, kollarım ortasına dolandı. Elini benimkinin üzerine koydu, dokunuşu ateş gibiydi.

Sonra motosikleti çalıştırdı ve motor kükreyerek canlandı. Altımda canlı bir canavar gibi uğulduyor ve titriyordu.

Garaj yolundan aşağı inmeye başladık. Yola çıktıktan sonra hızlandı ve gerçekten havalandık. İvmenin etkisiyle geriye doğru savruldu ve kendimi ona daha da yakınlaştırmak için vücudunu çılginca sıkıca kavradım. Ne kadar hızlı hareket ettiğimizi, rüzgârın bize nasıl çarptığını, dünyanın nasıl güzel bir bulanıklık olduğunu kalbim göğsümde dövüyordu.

Kasabada hiç duraklamadık, sadece arkamızdan gelen motosikletin homurtusuyla hızlandık.

Daxon virajları yumuşak bir şekilde alıyor, bizi kasabanın dışına çıkaran yokuşu hızla tırmandırıyor ve sadece ana yoldaki T kavşağında duruyordu. Arabamı çarptığım yerle aynı yerdin ve bunun ne kadar uzun zaman önce olduğunu, bu kasabaya körlemesine girdiğimden beri ne kadar çok şeyin değiştiğini anlayamıyordum.

Bu nokta bana az önce dükkânda olduğumuzu ve arabamı aramaya ya da sormaya zahmet bile etmediğimi hatırlattı.

İşler gerçekten değişmişti.

"İyi misin?" diye seslendi, başını bana doğru çevirdi ve vizörünü

kaldırdı. "Bu harika," diye karşılık verdim, o da güldü.

"Güzel. Şimdi bekle."

Tekrar hareket etmeye başladık ve bu sefer sürdüğümüz hız beni biraz dehşete düşürdü. Manzarayı seyrederken ona ölümüne sarıldım. Etrafımızdaki büyüleyici yeşillik, her iki taraftaki sık ağaçlar, boşluklardan sızan güneş her şeye ürkütücü bir parlaklık veriyordu. Kesinlikle muhteşemdi.

Sonunda bir açıklığa çıktığımızda, ağzımı hayretle açık bırakan dağ silsilesinin olduğu yere baktım ve öğleden sonra gökyüzünde, gün ışığını çalmak için bekleyen soluk hayalet ay asılı duruyordu.

Daha hızlı sürdük ve ben daha sıkı tutundum, gerçeklikten bu kaçışı Daxon'un hayal edebileceğinden çok daha fazla seviyordum. Dışarı çıkarılmak ve bu şekilde davranılmak bana bir şeyler yapıyordu, çünkü Alistair böyle özel bir şey bir yana, beni nadiren evin dışına çıkarırdı.

Neden onu düşünüyordum ki?

Hayatım daha iyiye doğru değişiyordu, keşke geçmişi tamamen geride bırakabileceğim bir aşamaya gelebilseydim.

Sonunda ana yoldan ayrıldığımızda, zemin engebeli hale geldi ve yavaşladık. Öyle olmadı.

Uzaktaki uçuruma doğru inen muhteşem bir uçuruma açılan bir açıklığa çıkmamız uzun sürdü. U urumla aramızdaki patika bisikletle geçilemeyecek durumdaydı, bu yüzden Daxon bir ağacın yanına park etti ve biz de tırmandık.

Bacaklarım sallanıyordu ve neredeyse havada y r yormu um gibi hissediyordum. Daxon deri ceketinin fermuarını açtı ve bisikletin selesinin üzerine koydu. Güneşin ı ıl ı ıl parladığı ufka baktığımda i  geçirdim. Öğleden sonra gölgeler arazinin üzerinde uzuyordu ve bu muhte emdi.

O anda göğsümün derinliklerinde beklenmedik bir sızı alevlendi ve bir şeylerin ters gittiğine dair bir paniği beraberinde getirdi. Kalbim trajik bir sona doğru giden umutsuz bir davul gibi çarpıyordu.

Kontrolümü kaybettikimi, bayıldığımı hayal ederken aniden nefes alamadım.

Arkamdaki çakıllar çatırdadı ve Daxon sırtıma bastırdı. " yi misin? Neler oluyor?" Elleri belimi kavradı ve yüzümü ona dönmem için beni çevirdi.

Konuşmaya  alı tığımda ağzımdan bir inilti çıktı ve yüzünde korkutucu bir ifade belirdi.

"Konu  benimle, neler oluyor?"

Ancak tepkimi, geldiğimiz yönden gelen çakıl ta ları üzerindeki lastiklerin ağır çıtırtısı çaldı.  ikimiz de arkamızı döndüğümüzde siyah bir Mercedes'in Ducati'nin en az yirmi adım ötesinde durduğunu gördük.

Kimdi o?

Hava aniden yoğunlaştı ve Daxon'dan ateşli bir sıcaklık geldi, yeni gelenlere karşı tehditkâr bir hırıltı yükseldi.

"Arkamda kal," diye emretti önüme geçerken. Sesinin tonundan arabayı çeken kişinin arkadaşı olmadığına inandığı anlaşılıyordu ama bu sadece manzarayı görmek isteyen bir insan da olabilirdi, değil mi?

Bir araba kapısının çarpması dikkatimi çekti, ardından birkaç tane daha çarptı ve Daxon'ın yanından bize doğru gelen dört iri adama baktım.

Hayır, bu manzara için gelen mutlu bir aile değildi, bize karanlık bir yoğunlukla bakma şekilleriyle değil.

Tüylerim diken diken oldu ve boğazım düğümlendi.

"Yanlış yola saptınız," diye alay etti Daxon onlarla, sesi yüksek ve derindi, omuzları dikle mi ti. Arkasında bir bıçak tuttuğunu fark ettim. Onu nereden bulmuştu?

" ekil lan yolumuzdan," diye bağırdı kel kafalı adam, göğsü dışarı çıkmıştı. Ekibinin geri kalanı gibi onun da kasları dalgalanıyordu.

Aklıma Sterling'in son gelişi geldi ama bu adamların hiçbiri bana tanıdık gelmedi.

Arkadaki en kısa boylu olan seğirmeye başladı, sonra diğer ikisi onu takip etti, vücutları gerildi, uzadı ve bu manzara karşısında nefesim kesildi.

D n  en  ekil deği tirenleri görünce içim parçalanırken geri çekildim. Onlar kurttu.

Bizim için geliyor... benim için.

Bu adamların tehlikeden başka bir şey olduğuna dair tüm   pheler dağıldı. Kesinlikle Alistair'e aitlerdi.

Korku içime i ledi. Belli ki Amarok'ta o canavara karşı güvende değildim. Bu adamlardan daha fazlası benim için geliyorsa, artık değil.

G ğs mdeki ağrı geri döndü, dalga dalga üzerime geliyordu ve yumruğumla acıyı ovu turdum, önümde gerçekleşen dönüşüme bakarken karanlık düşünceler kafamı dolduruyordu. Alistair'e geri g t r leceğim ve hayatımın geri kalanında bana işkence edeceği günler.   ke öne doğru patladı ve ben

Ellerimi yumruk yaptım, çünkü ona dönmektense kendimi uçurumdan aşağı atardım. Ölüm, onunla olmanın yanında hoş bir arkadaşı.

"Eski sevgilim için geldiler," diye bağırdım, boğazım düğümlenmişti. "Korkma," dedi Daxon kayıtsızca.

"Dört kişiler," diye mırıldandım, şimdi kurt formlarında yerden yükselen üç adama bakarak. Hepsi gri kürk giyiyordu, sadece Bay Keltos insan formunda kalıp bize yaklaştı.

"Bugün öleceksin dostum," diye uyardı Daxon'u. "Bunun nasıl olacağı sana bağlı. Karşı koyarsan canın yanar. Şimdi pes edersen hızlıca hallederiz."

Daxon güldü. "Korkmam mı gerekiyor?" diye mırıldandı.

"Dörde karşı bir."

"Pekala, *dostum*. İlk hatan bizi buraya kadar takip etmeye cüret etmendi. İkincisi ise beni hafife almaktı. Hatırlayacağın son şey benim yüzüm olacak."

Gözlerimi kırıştırdım ve yutkunmaya çalıştım ama bedenim beni dinlemiyordu. Vücudumda giderek artan acı ve yaklaşan yırtıcılar arasında kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum.

Her kalp atışında kulaklarım çınlıyordu.

Sonra bir anda öyle bir kaos patlak verdi ki, dünyam başıma yıkıldı. Her şey çok hızlı oldu. Üç kurt Daxon'a acımasızca saldırırken dudaklarımdan bir çığlık koptu. Hepsi büyük bir yığın halinde yere yığıldı ve tek gördüğüm kürkleri ve dişleriydi, korkunç hırıltıları önceki sessizliği deliyordu.

Kel adam bana saldırdı. Geriye doğru sendeleyip yerde çılgınca bir silah ararken ateş içimi yaktı ama ne şansım vardı ki? Ben de mümkün olan tek şeyi yaptım... Döndüm ve kaçtım.

Birden sırtıma büyük bir ağırlık çarptı ve bir de baktım ki yüzüstü yere çakılmışım. İçimde yüzeye çıkan çirkin duygular, Alistair'in beni tam da bu pozisyonda cezalandırdığı tüm zamanları geri getirdi. Korkuyu geri püskürtmek zorunda kaldım... ve kusmuk, patlamakla tehdit ediyordu.

"Seni özlüyor," diye mırıldandı adam, kokuşmuş nefesi başımın arkasındaydı. "Ve ne dedi biliyor musun? Seni her halinle geri getirebiliriz, yeter ki hâlâ hayatta ol." Uzandı ve beni sırtüstü yatırdı. "Hep bir alfanın orospusunu sikmek istemişimdir."

Etrafımı bir ürperti sardı. "Dokunma bana," diye bağırdım ve içimin derinliklerinden gelen bir hırıltı beni titretti.

Güldü ama gerçekten, Alistair için çalışmak isteyen birinden daha azını bekleyebilir miydim?

"Siktir git!" Yüzüne tükürmek için başımı çevirdim.

Elinin düz kısmı yüzümün yan tarafına o kadar hızlı değdi ki sadece yıldızları görebildim.

İnlediğimde ve kaçmak için ona doğru ittiğimde, bir elektrik çatlağı tenime battı. "O kurt için bacaklarını mı açıyordun, fahişe?"

"Bırak beni!" Yumruklarımı yüzüne savurdum, bedenimi ittim ve tekmeledim. Çaresizlik beni ele geçirmişti ve söylediklerinin geri kalanını duymadım. Onun ve vücudumun şiddetle titremesi arasında, sadece havaya ihtiyacım vardı.

Öfkeyle yüzünün yan tarafını tırmaladım, tırnaklarım derisini yırttı. Gözleri büyüdü, çarpık ifadesi dehşete kapılmıştı.

"Seni lanet orospu." Ayağa kalktı, beni saçlarımdan yakaladı ve dizlerimin üzerine çöktürdü.

Peşinden fırladım, kafa derim acıyla çığlık atıyordu ve hiç düşünmeden yumruğumu doğrudan kasığına attım, tüm ağırlığımı yumruğumun arkasına verdim.

Ciyakladı, tutuşu yumuşadı ve ben geriye doğru düştüm. Ayağa fırladım, Daxon ve kurtlarla olan vahşi savaş beni çağırıyordu. Başım aniden bulanıklaştı ve gök gürültüsünü andıran bir nefes aldım.

dudaklarımdan dökülürken bacaklarım altımdan çekildi. Çimenlere tutundum, acı göğsümü yararak beni yutarken sallanıyordum. Vücudum aniden sarsıldı, sırtım kamburlaştı ve yüksek sesli bir kemik çatırdaması duyuldu.

Korku beni boğdu.

Bir cehennem bedenimi ele geçirdiğinde vahşice titredim ve yarı çığlık, yarı kükreme boğazımı yırttı.

Uzuvlarım aynı şekilde sarsılırken, uzarken, koparken, derim yarılrken patlarken ve yerini vücudumu kaplayan beyaz tüylere bırakırken dehşet içinde boğuldum. Kıyafetlerim etrafımda parçalandı ve asit benzeri acıdan çığlık attım. Çığlıklarım kısa süre sonra benim sesim olmayan ama kesinlikle benden gelen bir hırıltıya dönüştü.

Dört ayak üzerinde tökezlerken, acı aniden azaldı. Başımı kaldırdım ve dünya farklı göründü, renkler daha keskin, gölgeler netti ve burnuma güçlü kokular doldu. Ter, misk ve kan. Bunun ötesinde çamlar ve taze toprak vardı ama aynı zamanda bir endişe dalgası. Kuşlar çok uzaklardan cıvıldıyordu ama ben onları mükemmel bir şekilde duyuyordum.

"Nasıl olur lan?!" diye ağzından kaçırdı kel adam, inanmaz bir şekilde bana bakarak. Benden bahsettiğini anlamam saniyelerimi aldı. Yere baktığımda ellerim yerine büyük gümüşü pençeler ve bacaklarıma kadar uzanan beyaz tüyler gördüm.

Üzerime bir şok çökerken sendeledim.

Ben bir kurttum. Yapmıştım. Tam zamanında!

Yaprakların çıtırtısı başımı kaldırmamı sağladı, tam o sırada Daxon, hâlâ insan formunda ve kanlar içinde, Bay Baldy'nin arkasından koşarak geldi.

Daxon'ın bakışlarına garip, boş bir ifade yayıldı; sanki ruhları almaya gelen Azrail'miş gibi bir ölüm ifadesi. Uzun bir kasap bıçağını kavradı ve hızla ilerledi. Arkasındaki üç kurt da kanlar içinde sendeleyerek yerden kalktı. Daxon'un üçe karşı bir olmasıyla ne kadar çok hasar verdiğini görmek beni şaşırtmıştı.

Bakışları bir an için benimkine kaydı, kurt formunda olduğumu anlayınca ağzı şaşkınlıkla aralandı.

Daxon bir kalp atışı içinde silahını adamın sırtına doğru savurdu, tam o sırada adam onun yaklaştığını hissederek arkasını döndü.

Bıçak havada savruldu ve Daxon bıçağı adamın göğsüne öyle bir sapladı ki, bıçak adamın vücudunu delip geçti ve diğer ucundan çıktı.

Ne kadar acı verici görüldüğünü görünce içim cız etti.

"Sana göreceğin son şeyin ben olacağımı söylemişim," diye hırladı Daxon, öfkesi dehşet vericiydi.

Adam yere yığıldı ve son tepkisini verdi. Ağzının kenarlarından kan akıyor, vücudu sarsılıyordu.

Daxon'ın arkasındaki hareket dikkatimi çekti. Üç kurt ayağa kalkmış ve ona doğru yaklaşıyorlardı.

Öfke göğsümde alevlendi ve beni bir şey ele geçirdi, omurgamdan aşağı elektrik akımı geçti. Benim olana zarar verdikleri için damarlarımda kör bir öfke yanıyordu. Sonra bildiğim tek şey, dişlerimi gıcırdatarak ileri atıldım, aklımdaki tek şey onların ölümüydü.

Daxon

Kürkü kar gibi bembeyaz, pençeleri gümüş renginde olan RENE YANIMDAN ZIPLAYARAK GEÇTİ. O bir

Muhteşem. Benim muhteşem kızım sonunda kurdunu bulmuştu. Dönüşmüştü ve onunla daha fazla gurur duyamazdım. Onun bu özel anını kaçırmama neden olduğu için o ölü pisliğin kaburgalarını tekmeledim.

Muhteşem kızım bana sinsice yaklaşan üç piçin üzerine atıldı, bir kurda öyle güçlü bir şekilde çarptı ki kurt iniltiyle yere düştü. Rüzgâr gibi hareket ediyor, birinden diğerine savruluyordu, bırakın yepyeni bir kurdu, herhangi bir kurdun hareket ettiğini bile görmediğim kadar hızlıydı.

Saldırısı kesin ve acımasızdı. Kurtlardan birinin boğazına yapıştı ve tereddüt etmeden ya da mücadele etmeden şahdamarını kopardı. Kan yüzündeki beyaza sıçrarken ona daha fazla tapmam mümkün değildi.

Başka bir gri kurt arkadan ona saldırdığında, ona doğru hamle yaptım ve iki elimle ensesinden tutup onu sarsarak yakaladım. "Merak etme, ölme şansını yakalayacaksın. Benim küçük kurt kızım bugün kana aç."

Onu izlemek olağanüstüydü ama dövüşü uzadıkça tuhaf bir şey fark ettim. Pençeleriyle vurduğu her yerde gümüşü bir ayak izi bırakıyordu ve bu izler saniyeler sonra rüzgârda toz gibi uçuşuyordu.

Bu tuhaftı ve daha önce hiç görmediğim bir şeydi. Ben de kendi payıma düşen boktan şeyleri görmüştüm ama bu karşısında nutkum tutulmuştu.

Elimdeki aptal başını bana doğru çevirmeye devam ediyor, dişlerini bana geçiriyor ya da en azından bana ulaşmaya çalışıyordu. Rune'un ne kadar eğlendiğini görünce canavarı serbest bıraktım. Rune ona doğru hamle yapmadan önce dengesini zar zor kazanmıştı, dişleri yan tarafını parçaladı ve etini kopardı. Çığlıkları kulaklarıma müzik gibi geliyordu, vahşiliği oldukça tahrik ediciydi.

Kurdun bel altını acımasızca parçalayışını görünce sikim kalktı ve görüntüyü daha da mükemmelleştiren şey, ayak izlerinden gümüş parçacıklarının süzülmesiydi. Kan sıçraması ve gümüş ışıltısının birbirine karışmasıyla sahne çok farklı bir ürkütücü havaya büründü. Gümüş işaretin ne anlama geldiğini kim bilebilirdi ki, ama Rune olduğu için çok güzeldi.

Bu kurtların ona karşı hiç şansı yoktu. Bu kadar güçlü, bu kadar acımasız olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Sonunda dinlenmeye çekildiğinde, göğsü oksijen için pompalanırken, yaptığı işe, toprağı onların kanıyla nasıl ustaca çizdiğine baktı.

Hiç kimseden şu anda olduğum kadar etkilenmemiştim.

"Olağanüstü bir iş başardın." Bir elimi sırtına koydum, vücudu avuçlarımda kavruluyordu.

Başını kaldırdı, kocaman gümüşü mavi gözleriyle bana bakıyordu ve gözlerinin ardında benim kızım yatıyordu. İnledi ve ben başımı salladım. "Hayır, utanma. Sen bunu yapmak için doğmuşsun ve harikasın."

Vücudu titrerken enerji kollarımda vızıldadı ve vücudunun nasıl titreyip gerildiğini, kürkünün vücudunun içine çekilişini izledim. Bu kadar kişisel bir şeyi izlerken kalbim daha hızlı atıyor, tüylerim diken diken oluyordu. Ballı ve seksi kokusu beni çılgına çevirdi ve insan formunda yere yığılırken kaslarım gerildi.

Çırlıçıplaktı, vücudu kan içindeydi ve bu manzara karşısında sikim kalınlaştı. Kan ve seksin karışımından daha çekici bir şey olamazdı.

Eğildim ve onu kollarımın arasına aldım. Bana baktı, gözleri hala vahşiliğini koruyordu ve kalbim tekledi. İçimde kükreyen arzuyla içim burkuldu.

"Sen benim her şeyimsin," dedim. "Ve şimdi seni becereceğim."

Yüzümle buluşmak için kendini çekti, ellerini boynumun arkasına sardı ve beni onaylayarak,

talep ederek, aciliyetle öptü.

M Zihnim birçok duyguyla doluydu, vücudum adrenalinden titriyordu... Nereye odaklanacağımı bilmiyordum.
Bir kurda dönüşmüştüm!

I. Vardı. Dönüşmüştüm. Dönüşmüştüm. Bir Kurda.

Çılgılık atmak istedim ama yorgunluk beni sarstı ve bunun yerine kendimi Daxon'a doğru çekilirken buldum. Beni dövüşürken ve dönüşürken izleyişi, gözlerindeki kabullenışı görmek beni büyüledi. O adamları öldürme şeklimden gurur duyuyor gibiydi. Bir katil olduğumdan değil... Hiçbir zaman olmadım ama üç güçlü kurdu o kadar kolay alt etmeyi başarmıştım ki bu beni biraz korkutmuştu. Dönüşümün nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kurdumun doymak bilmez açlığı beklediğim gibi değildi.

Daxon'ın kollarında olmak beni sıcaklığıyla sardı ve korkumu kovdu.

Bu yüzden onu daha sert öptüm, onun için çaresizdim, nefesini içime çekmek istiyordum çünkü az önce yaptığım şeyle yüzleşmek istemiyordum. Bununla başa çıkamazdım, en azından henüz. Ayrıca, parmaklarının sırtıma saplanışından, öpüşünün saldırganlığından, onun benim dağılmış ve kırılmış tarafımla ilgilendiğini şüphesiz biliyordum. Ve ağrıyan ruhumun her parçasıyla buna sarıldım.

"Lütfen, Daxon," diye yalvardım, boğazım düğümlenmişti. Dilimin arkasındaki kan tadı sadece uyarılmamı, açlığımı körüklüyor gibiydi. "Bana korkudan başka bir şey hissettir."

Cesetlerin üzerinden geçerek beni araziye taşıdı ve şöyle dedi: "Korkacak bir şey yok. Yaptığın şey bir mucizeydi. Kader arkadaşı kurdunu bastırdıktan sonra bir kurdun kendi kendine dönüşmesi duyulmamış bir şeydir. Sen özel birisin. Öyle olduğunu biliyordum ve belki de ikimizin de fark ettiğinden çok daha fazla bana benziyorsun."

Nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Tek bildiğim, zihnimin avlanmak, öldürmek... ve sevişmek için vahşi bir açlıkla dolu olduğuydu. Kendimi savunmam gerekirse, bu üç arzudan bana zaten kendini sunmuş olanı, karşı koyamadığım bir cazibeyi seçtim.

Siyah Mercedes'e ulaştığımızda, düz bir elini kaputun üzerine koydu, sonra beni sırtüstü yatırdı. Motorun sıcaklığı sırtımı rahatlatıyordu ve Daxon da onu takip ederek beni vücuduyla sardı, ağzı benimkini kaptı. Dili çenemden aşağıya, köprücük kemiğimin üzerinden geçti ve açlıkla ağzına aldığı çakıllı meme ucumu buldu.

Ağzıyla ve parmaklarıyla onları çekiştirildiğinde doğruldum. Altında kıpırdanırken daha hızlı nefes aldım, tıpkı kurdumun daha önce yaptığı gibi içimdeki aciliyet tırmanıyordu.

Gömleğinin kumaşını kavradım ve onu üzerinden çıkarmak için yukarı doğru çektim.

Bana güldü ve ayağa kalkmak için geri çekildi. "Şunu senin için alayım." Gümleği parçalanmış olsa da düğmelerini açmakta acele etmedi, benimle alay etti. "Benim için bacaklarını aç. Bana ne kadar ıslak olduğunu göster

vardır."

Uzandı ve dizlerimi dürttü, ben de dizlerimi kaldırıp açtım, ona her şeyimi sundum, kendimi sergiledim. Artık utangaç hissetmiyordum, tam tersi. Damarlarımda hala çok fazla adrenalin dolaştığından, kalbim hala dövüşten dolayı çılgınca atarken, kızarmak aklımdaki son şeydi. Bunun ne kadar inanılmaz derecede tatmin edici olacağını hiç hayal etmemiştim ve sonunda kurtların neden avlanmayı ve dövüşmeyi sevdiğini anladım. Bu bizim içimize işlemiştir, bizi biz yapan özümüzdü.

Daxon dudaklarını yalayarak kemerini çözdü ve pantolonunu indirdi. Tabii ki altında komando vardı. İç çamaşırı giydiğinden bile şüpheliydim.

Ben ona uzanırken elim titriyordu, o ise vücudumun mükemmel görüntüsünü seyrediyordu.

"Benim için çok güzel ve ıslaksın, bebeğim."

Bir eliyle kalın sikini kavrayıp birkaç kez avuçlarken, diğer eliyle bacaklarımın arasındaki tepe noktasını buldu. İki parmağını sırlıslıkla açıklığıma bastırdı ve kolayca içeri kaydırıldı. "Kukunun beni emerken çıkardığı sese bayılıyorum."

Ben inlerken o kendi zevkini tısladı ve üzerime eğildiğinde, ağzımı sertçe onun ağzına doğru itmeye çalışırken sırtım kaputa doğru eğildi.

Bir an için, vücudumun onun dokunuşu için bu kadar titremesi karşısında ihtiyaçtan delirip delirmeyeceğimi merak ettim, ama o acele etmedikçe kendimi daha da çaresiz hissettim.

"Daxon," diye inledim.

Nefesinin altında hırladı, beni vahşice öptü, beni biraz daha kendine çekti. Aletinin ucunu içime soktuğunda, altında mırıldandım. "İstediğin bu muydu?" diye sordu.

"Evet. Hepsini istiyorum," diye inledim.

Bir elini omzumun üzerinden arabanın kaputuna bastırırken, diğer elini yanımdan aşağı kaydırıldı ve kışımı kavradı. Kışımı yukarı doğru kaldırarak ona mükemmel bir pozisyon verdi.

"Bugün, bir şekilde hayal ettiğimden çok daha fazlası oldun. Sen mükemmelsin, dostum. Seni benim yapacağım." Ucu içime girdi, beni gererek açtı.

Kendini içime nasıl soktuğuna odaklandığım için sözlerini zar zor anlayabiliyordum. Yavaşça daha derine inmek için her geri çekilişinde biraz homurdandım.

Gözleri parlıyor gibiydi. "Kusursuz amcığın çok sıkı." Ve bu sözlerle içime sonuna kadar girdi, bedenlerimizi tek bir beden gibi birleştirdi. "Tamamen benimsin."

Her biri bir öncekinden daha sert olmak üzere birkaç kez daha içime pompalarken güçlü omuzlarını kavrayarak haykırdım. İçime doğru sallanırken tüm vücudum ritmik bir şekilde yer değiştirdi, bacaklarım kalçalarının etrafında kapandı.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı kulağıma, elleri şimdi kalçalarımı kavramış, beni tam da ihtiyaç duyduğu yerde tutuyordu. Boynumun kıvrımı boyunca yumuşak öpücükler bıraktı, nefesleri hızlanırken beni kaya gibi sert horozuyla acımasızca becerdi.

Ritimle hareket ediyorduk, o bana biniyordu. Her şeyimi alması, ne yaptığımı, nerede olduğumuzu ya da etrafımızda katlettiğim bedenleri unutmama yardım etmesi için inledim.

İçime dalarken adım homurdandı, bedenim daha da sıkılaştı, çığlıklarım daha da yükseldi. Beni açgözlülükle öptü ve içimdeki birikim bir fırtına gibi ilerledi.

"Sana her zaman istediğini vereceğim, Rune," diye fısıldadı ağır ağır, itişini hiç durdurmadan, serbest bırakma çaresizliğim içimi pençelerken, kurdum artık çok yakın olduğumuzu hissederek ileri doğru itti.

Göğüs kemiğimin altından inledi ve Daxon'ın kurduna seslendiğini hissettim, onun kurdu da karşılık olarak hırladı. Hayvanlar gibi, sertçe seviştik. Ona sarıldım, kendimi o kadar yoğun bir

zevke kaptırmıştım ki her şeyi unutmuştum.

Bütün bu süre boyunca beni izledi, sikini içime sokup çıkardı, sürtünme alevlerimizi tutuşturdu. Beni itti, itti ve sonunda uçuşumun kenarından yuvarlandığımda tüm vücudum sarsıldı. "Daxon," diye haykırdım, sırtım kamburlaştı, başım geriye eğildi, ellerim kollarını pençeledi. Her Her yerim onun etrafında kenetlenmişti. "Siktir, seni çok seviyorum."

Sözleri bal gibiydi, tam zamanında gelmişti ve tepki vermek istedim, buna ihtiyacım vardı ama çok uzaktaydım, zevkten, kalp atışlarımı hızlandıran bir orgazmdan süzülüyordum. Ama aşk kelimesini söylemişti ve birinin bana bunu söylediğini duyunca ağlamak istedim.

Kıvrandığım ve çığlık attığım için bir şey söylemeye bile çalışmadan, ağzı sol omzumdaydı ve beni öpücüklere boğuyordu. Sonra ısırıcı bir keskinlik etime battı.

Hâlâ doruğa ulaşmanın sancıları içindeyken ani acıdan çığlık attım. Beni altında kısırmıştı, aniden içimde serbest kaldı, nabzı atmaya başladı. Omzuma yapışmış halde kalırken boğazından bir hırıltı yuvarlandı ve çektiği kanı yaladı.

Bana bıraktığı izde.

Hâlâ kafam iyiymen bile, onun daha önce söylediği sözler aklıma geldi.

Seni benim yapacağım.

Yaptığı şey tam olarak buydu. Beni kendisininmişim gibi işaretledi.

Siktir. İnledim, vücutlarımızdan yayılan sıcaklığa ve o anın büyüüne kapıldım, ama aynı zamanda beni ısırdığı gerçeğiyle parçalandım. Birkaç dakika sonra gerçek yüzüme çarptı. Sıcak nefesi aniden kulağımı sıyırdı.

"Sen benim her şeyimsin," diye fısıldadı ve bir anda az önceki yorumunu unuttum.

Seni seviyorum.

Kalbim eridi ve aniden önceki tüm endişelerim yok oldu. Bu mükemmel anı hiçbir şeyin mahvetmesini istemiyordum. İçimden çıktı ve yanımda kaputun kenarına yuvarlanarak beni kollarına çekti. Gözlerimin içine baktı. "Ne kadar mükemmel olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

Gülümsedim, göğsüm parlıyordu ve başımı göğsüne yaslayıp çarpan kalbini dinledim. Alistair'in beni Daxon gibi istemesini, kulağıma bu sözleri fısıldamasını o kadar çok beklemiştim ki. Hiç beklemediğim bu sevinç karşısında gözyaşlarımı kırıştırdım.

Ancak her nedense, zihnimin arkasında bir şey beni rahat bırakmayı reddederek başımın etini yemeye devam ediyordu. Kalbim güm güm atıyor ve aklımın ön saflarına geldiğinde onu uzaklaştırmaya çalışıyordum.

"Lanet olsun!"

"Kahretsın, saat kaç?" Orgazm sersemliğimden çıkmaya çalışarak sordum.

Daxon tembelce arabanın kaputundan indi ve yerdeki pantolonundan telefonunu aldı. "Beş kırk beş," diye mırıldandı.

Mideme aniden kramp girdi. "Lanet olsun. Geç kalacağım! Geri dönmek zorundayız!" Mercedes'ten kaydım, kaslarım nefis bir şekilde ağrıyordu. Kıçım çıplaktı ve kıyafetlerim vardiyamda yırtılmıştı. Göğüslerim dışarıdayken şehre geri dönmek istemiyordum.

"Al bakalım güzelim," dedi Daxon, her şey çığırından çıkmadan önce çıkardığı deri ceketini bana uzatırken. Şükürler olsun.

Üzerime geçirdim ve fermuarını çektim. Kalçamın ortasına kadar iniyor ve popomu örtüyordu ama yine de tereddütle bisikletine baktım, o şeyin üzerinde çıplak sürmekten pek hoşlanmamıştım.

"Mercedes'i ödünç alacağız. Bu beyefendilerden hiçbirinin aldıracağını sanmıyorum," dedi Daxon karanlık bir kıs kıs gülererek. "Bisiklet için daha sonra geri geleceğim."

Onların arabasını kullanmak biraz ürkütücüydü ama dilenciler seçilemezdi.

Daxon'ı sürücü koltuğuna doğru ittim. "Hadi, acele etmeliyiz," dedim kısık bir sesle. Boğazım az önce attığım çığlıklardan dolayı bitmişti. Buna kesinlikle değdi.

Daxon bir yere gitmek için acele ediyor gibi görünmüyordu. Bakışları vücudumda gezindi ve derinliklerinde alevler canlandı. İtiraf etmeliyim ki bir an için ikinci raundu yapmayı düşündüm ama kendimi tuttum çünkü ben bir yetişkindim, çok teşekkür ederim.

Beni kötü yöntemleriyle kandıramadan yolcu koltuğuna atladım. Arabayı kullanan ölü kel adama doğru ilerlemesini ve adamın cebinden arabanın anahtarlarını almasını izledim. Daxon bıçağı adamın göğsüne iyice sapladı ve bana kötü bir çocuk gibi gülümsedi. Hem onun hem de Wilder'ın aynı şehirde bulunmasının nasıl mümkün olduğunu ilk kez merak etmiyordum. Onlar hayatım boyunca gördüğüm en seksi adamlardı.

Wilder.

Onu düşündüğümde kalbim sıkıştıyordu. Daxon'ın omzumda bıraktığı izi ovaladım. Biraz ağrıyordu, şu anda her şeyin iyileştiği kadar hızlı iyileşmiyordu. Son zamanlarda her şeyin iyileştiği kadar hızlı iyileşmesini istiyordum.

Daxon sonunda arabayı çalıştırdı ve Miyu'nun töreninin yapılacağı kasabanın dışındaki eski konağa doğru hızla ilerledik. Görünüşe göre, hem Bitten hem de Lycan sürüleri için kasabadaki önemli olayların çoğu burada gerçekleşiyordu.

Yol boyunca ikimiz de sessizdik, düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk. Torpido gözünde bebek mendilleri bulmuştum ve görünen derimdeki tüm kanı silmiştim. Neyse ki arabada duş

alabilecektim.

mekan.

Daxon bana bir şeyler söylemek istiyormuş gibi anlamlı bakışlar atmaya devam etti, ama ne düşündüğünü sorarak onu cesaretlendirmedim. Az önce olanlardan sonra kendimi... kırılğan hissediyordum. Sanki içim yarılmıştı ve çirkin içim artık ona ve dünyanın geri kalanına görünüyordu.

Bana çiftleşme ısırığı vermeye çalışmıştı.

Bunu düşünmek bile omzumdaki yaranın daha fazla zonklamasına neden oldu. Bu konuda ne düşündüğümü bilmiyordum. Biraz kızgındım, çünkü bunu gerçekten konuşmamıştık. Ama biraz da kızgındım çünkü benim gibi biriyle çiftleşmek isteyerek ne yapıyordu? Bunun gerçekten mümkün olduğunu düşündüğümde değil, ama Alistair'le kuracağım bağın yerini alabilecek hiçbir şey yapamazdı. Reddedilmiş olsa bile, gerçek bir eş damarlarınızda oturur, sizi çağırır, tek yapmak istediğiniz unutmak olsa bile. Daxon'ın hiçbir şekilde ikinci planda kalmasını istemezdim ama ne yapabilirdim ki? Her şeyin ne kadar adaletsiz olduğunu düşündüğümde derin bir acı kalbime doğru ilerledi.

Onu ya da Wilder'ı gerçek eşim olarak seçebilseydim, seçeceğimi kabul etmek hayatımı değiştiren bir farkındalıktı. Beni bir şekilde tamamlayan iki adam bulmuştum. Ruhlarımız uyuşuyordu, ne kadar farklı olsalar da sanki dünyaya benim için gelmişlerdi.

Ay tanrıçasının onlarla birlikte olabileceğim vaadini tamamlamamı engellemesi ne kadar zalimceydi?

Ve tabii bir de iki kişi oldukları gerçeği vardı. Ve birbirlerinden nefret ediyorlardı. Her şey karmakarışık.

Savannah ya da Charleston'da kitaplarda resimlerini gördüğüm devasa malikâneleri hatırlatan beyaz bir malikânenin önündeki yarım daire şeklindeki yolda durduk. *Rüzgâr Gibi Geçti*'nin sayfalarından koparılmış gibiydi ve bu kasabaya biraz yabancı kalıyordu. Ama Amarak her zaman sürprizlerle doluydu sanırım. Kütüphane bunun kanıtıydı.

Daxon bana bakıp ağzını açtı ve ben de bir korkak gibi arabadan dışarı fırladım. Söyleyeceklerini duymak istemiyordum. Beni tekrar sevdiğini ya da tüm bunları daha da kötüleştirecek başka bir şey söylediğini duymak istemiyordum.

Daxon

İçeri koşarken onu izledim, belli ki üzerinde sadece benim deri montumun olduğunu unutmuştu. Ceket tüm önemli kısımları örtüyor olsa da, eminim bu onu gören herkese tören sırasında konuşacak bir dedikodu verirdi.

Yine de bu tür şeyler her zaman çok sıkıcı olurdu, bu yüzden en azından ortalığı canlandırır. Rune'un hakkında daha fazla dedikoduya ihtiyacı olduğundan değil.

Hay sikeyim. Düşüncelerim her yerdeydi. Ve hepsi onun etrafında dönüyordu. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini merak ediyordum. Benim onun için hissettiğim bu her şeyi kapsayan çılgınlığı o da benim için hissediyor muydu?

Şüpheliydim.

Aslında hissetmediğinden emindim. Çünkü onun uzaklaşmasını izlerken bir parçam ölüyormuş gibi hissediyordum ve ne kadar hızlı koştuğuna bakılırsa, onun tarafında bir ölüm gerçekleşmiyordu.

Tahvil alınmamıştı. Bunun olduğunu duymuştum ama bu tür bir durumda hiç olmamıştı. İşe

yaramadığını duymuştum çünkü ısırığı veren kişi bağ için gerekli büyüü tamamlayacak kadar derin duygulara sahip değildi.

Burada olan şey bu değildi. Rune bir şekilde bağın büyüsunü engelliyordu. Ve bunun dışarıda gerçek bir eşi olduğu gerçeğıyle hiçbir ilgisi yoktu. Bir kurt hem gerçek bir eş bağına hem de bir eş bağına sahip olabilirdi. Miyu'nun ailesi bunun kanıtıydı. Eğer her ikisine de sahip olamasaydınız, babası annesiyle tanıştığında şanssız olurdu. Her ne kadar onun benim eş bağımı her zaman gölgede bırakacak gerçek bir eş bağına sahip olduğunu bilmek içimi yaksa da, tabii ki onu öldürene kadar, ondan alabileceğim her şeyi almak için çaresizce bunu kabul etmişim.

Ama sonra o lanet şeyi kabul etmedi. Kendimi paramparça hissettim ve tekrar deneyebilmek için ona hissettiklerimi hissettirmek için çaresizdim. Onu kendime aşık edecektim. Öyle bir hale getirecektim ki bensiz yaşayamayacaktı. İhtiyacı olan her şey ben olacaktım. Onu kendime saplantılı hale getirecektim.

Asla kaçamayacaktı.

Kararımı verdim, arabadan indim, her şey hakkında çok daha neşeli hissediyordum. Yanından geçtiğimiz rastgele kasaba halkına başımı sallayarak malikaneye doğru yürüdüm. Miyu ve Rae'nin ikisi de Isırılmıştı ama Wilder'ın sürüsünün pek çok üyesi de burada olduğu için yeterince popülerlerdi. Ne yazık ki o da buradaydı.

Piç kurusundan bahset. Wilder bir duvara yaslanmış, süslü bir flüt kadehinden şampanya yudumlarken ekibinden bazılarıyla konuşuyordu. Smokin giymişti. Neyse ki benim smokinim buralarda bir yerde damadın odasında bekliyordu, çünkü alfaları olarak bu lanet şeyi yönetmek benim görevimdi. Wilder'ın hemen ötesinde Arcadia'nın umutsuzca ona baktığını görebiliyordum. O beni görmeden merdivenlerden yukarı süzıldüm. Her şeyi çabucak mahvetmenin tek yolu buydu. Muhtemelen kendimi kaybedip o kaltağı öldürecektim ve parti mahvolacaktı.

Yazık.

Bu şeyi yapmaya hazırlanmak için merdivenleri çıkarken ıslık çaldım. Her şey yoluna girecekti. Bundan emin olurdum.

Rune

"HAZIR MISIN?" Miyu'nun elbisesinin arkasındaki milyonuncu düğme gibi görünen şeyi iliklerken usulca sordum.

İkimiz de önümüzde duran boy aynasında ona hayran hayran bakarken, "Sanırım öyle," diye ciyaktı. Kızıl saçlarıyla mükemmel uyum sağlayan uzun, koyu kırmızı elbisesi içinde bir hayal gibiydi.

Kırmızı genellikle bir şekil değiştirenin evlendiğı renkti. Şekil değiştiren ruhunun, canlılığının ve bugün vereceğı sözün sonsuzluğunun bir sembolüydü. İçinde harika görünüyordu.

Elbise kolsuzdu ve tatlı bir yakası vardı. Elbise kıvrımlı vücudunun her santimini sararak aşağıya doğru genişliyordu. Elbisenin ilk katmanını oluşturan kırmızı ipek malzemeyi kırmızı bir dantel kaplıyordu. Elbiseyle ilgili her şeye kafayı takmışım. Miyu'nun saçları, kalp şeklindeki yüzünü çerçeveleyen parçalarla özenli bir şekilde toplanmıştı. Göz makyajı, gözlerini ortaya çıkarmak için uzun takma kirpiklerle sadeydi ve koyu kırmızı bir rujla görünümünü tamamlamıştı.

O mükemmeldi.

"Harika görünüyorsun," dedim ona, güvercin grisi elbisemi düzeltirken, en iyi arkadaşım için her şeyin mükemmel olması konusunda endişeliydim.

Bana o kendine özgü göz kamaştırıcı gülümsemesini takındı ve tam bir şeyler söyleyecekti ki annesi kafasını içeri uzattı. "Vakit geldi," diye duyurdu, bakışları kızının üzerinde yumuşacaktı.

Miyu elimi sıkmadan önce tekrar ciyakladı ve sonra kapıya doğru yürüdü. "Hadi yapalım şu işi," diye bağırdı, yumruğunu havaya kaldırarak sahte bir savaş çılgılığı attı. Diğer kızlarla birlikte kıkırdayarak onun çıkışını izledik ve ardından biz de onu takip ettik.

Tören malikanenin arka bahçesinde yapıliyordu. Güllerle kaplı özenli bir kemer oluşturulmuştu. Fenerler etkinlik için yumuşak bir aydınlatma sağlıyordu. Siyah sandalyeler sıra sıra dizilmişti ve her yerde gül vazoları vardı.

Bir keman çalmaya başladı ve Miyu'nun babası, güler yüzlü, seçkin görünümlü bir adam, Miyu'nun koluna girmesi için kolunu uzattı. Geri kalanımız ondan önce gitmeye hazırlandık. Diğer kızlara baktığımda Miyu'nun törende güzel görünmemiz için verdiği sözü yerine getirdiğini gördüm. Hepimiz harika görünüyorduk. Miyu'yu kızlıklarından beri tanıyan tatlı bir kız olan Eliza bana bir gülümseme attı ve yola koyuldu. İki kız daha gitti... ve sonra sıra bana geldi.

Derin bir nefes aldım ve ardından bahçeye inen dramatik merdivenlerden aşağı doğru yürümeye başladım. Biz aşağı inerken tüm konuklar bize bakıyordu ve tüm bu ilgi biraz sinir bozucuydu. Sinirlerim midemde dans ederken bile yüzümde bir gülümseme tutmaya çalıştım.

Ve sonra onları gördüm. Daxon koridorun sonunda durmuş, içimi çıldırtacak kadar mükemmel siyah bir smokin giymişti. Sarı saçları ustalıkla yüzüne dökülmüştü ve ben merdivenlerden düşmeden inmeye çalışırken o altın rengi gözleri beni yutuyordu. Ve ondan sadece birkaç adım ötede Wilder vardı. Kızların giydiği elbiseden sadece bir ton daha koyu olan gri smokininin içinde rüya gibi bir kötü çocuk gibi görünüyordu. Wilder Rae'nin soyundan geliyordu, kasabanın diğer lideri olduğu için bu bir saygı göstergesiydi. Zümrüt rengi gözleri Daxon'inki kadar yoğun bir şekilde bana bakıyordu ve her ikisinin bakışlarının birleşik gücü yüzünden tenim yanıyormuş gibi hissediyordum. Kalbim onları istiyordu. Ruhum onları istiyordu.

Ondan sonra her şey bulanıklaştı. Onlardan başka hiçbir şeyin farkında olmadan bir şekilde durmam gereken ön tarafa ulaştım. Miyu ve babası kemere ulaştılar ve Daxon merhametli bir şekilde dikkatini benden uzaklaştırarak töreni başlattı. Güzel ve içtendi ve Miyu ile Rae'nin yeminlerini edip öpüşmelerini izlerken ruhumun kendi mutlu sonumu özlemesine neden oldu. İsrıklar bu gece meraklı gözlerden uzakta, özel olarak gerçekleşecekti.

İsrıklardan bahsetmişken... Wilder'ın bakışları omzuma kilitlenmişti, orada Daxon'ın ısırığının bir kısmının dışarı çıktığını fark ettim. Öfkeli görünüyordu.

Bilinçli bir şekilde dokundum.

Rae ve Miyu öpüşürken yüksek sesli bir tezahürat havayı doldurdu. El ele koridordan aşağı indiler ve çiftleşme grubunun geri kalanı da onları takip etti. Daxon ve Wilder'ın bakışlarının sırtımda delikler açtığını hissedebiliyordum.

Resepsiyonun yapılacağı balo salonuna girmeyi beklerken kızlarla dalgın dalgın sohbet ettim. Teker teker anons edildik ve sonra Miyu ve Rae ilk danslarına başlarken biz kenara çekildik.

Wilder yanımda belirdi, elbisemin var olmayan arka kısmı sayesinde eli tenimi okşuyordu.

"Hayatımda gördüğüm en büyüleyici yaratıksın," diye fısıldadı ve ben de ona titrek bir gülümseme fırlattım. Bu şehre geldiğimden beri ilk kez gerçekten giyinmişim ve sırtımdan aşağı yumuşak dalgalar halinde inen saçlarımla, üzerime tam oturan süslü elbisemle iyi göründüğümü ben bile kabul edebilirdim. Parmakları omurgamda dans etmeye başladığında tüylerim diken diken oldu.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu aniden.

Neyse ki artık örtülmüş olan işaretten bahsettiğini biliyordum. "Bağın işe yaramadığını hissedebiliyorum ama..." diye başladı.

"İşe yaramadı mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Ben daha fazlasını sormadan Daxon diğer tarafımda belirdi ve o mükemmel sırıtışıyla tatlı tatlı gülümsedi.

Ağzım açıldı ve müzik değişince kapandı. Gelin partisinin pistte Miyu ve Rae'ye katılması gerekiyordu. Ancak Ben Harper'ın "Forever" şarkısı çalmaya başladığında, Daxon ve Wilder ellerini bana doğru uzatarak içlerinden birini seçmemi ve benimle birlikte piste çıkmalarını istediler. Bakışlarında onları seçeceğimden hiç şüpheleri yokmuş gibi bir güven vardı.

Dondum kaldım, bakışlarım ikisi arasında gidip geliyordu. Geriye doğru bir adım attığımda gülümsemeleri soldu, panik kalbime doğru fırladı.

Sadece birini seçemezdim, yapamazdım.

Birden içerisi sanki bin dereceymiş, sıcaktan bayılacakmışım gibi hissettim.

Tek kelime etmeden döndüm ve tökezleyerek uzaklaştım. Wilder'ın arkamdan bir şeyler bağırdığını duydum ama onu duymazdan geldim, çaresizce kaçmaya çalışıyordum.

Konağı oluşturan labirent koridorlara doğru koştum, bayılmadan önce biraz temiz hava almam gerekiyordu. Arkama baktığımda ikisinin de beni takip ettiğini görmedim ve az önce törenin yapıldığı yere geri dönüp serin gece havasını kocaman yudumlarken rahat bir nefes aldım. *Bir* yandan Wilder ve Daxon'a karşı hissettiğim gerçek duygularla ilgili ne yapacağımı düşünürken, bir yandan da dalgın dalgın avlunun etrafa saçılmış peri ışıklarıyla nasıl görüldüğüne hayranlıkla bakıyordum.

Tam içeri girmek üzereydim ki olay oldu.

"Merhaba küçük ay," dedi çok tanıdık bir ses kulağıma ipek gibi.

Başımı çevirdim ve hayatımı mahveden yaratığın yüzüne baktım. "Alistair," diye nefes aldım, keder bedenimi kesip geçiyordu.

Sanırım bir daha Daxon ve Wilder arasında seçim yapma konusunda endişelenmeme gerek kalmayacaktı. O beni bulmuştu.

Rune'un hikayesine Vahşi Kız'da devam edin. Buradan alabilirsiniz.